Tobba' í Serdum tók sér fard í hendur
upp í háa himinin
að hitta dárin Talla sinn

Talkrobjartsson í Serdum og Sorbjörgu konu
hans, sem dó nokkru síðar en hann.
Eru sögn þessi magnaðar reikningar, orðið
fá er lát Sorbjargar frétt.

2

2

Eftir er Ari í Hoami
annar er Svendur í Bróf
Þriðji er herra Jón Lögmaður
og hinn er skáldugi Gökk

3

En Papegøje vil løbe T

En morsom Scene forefaldt ifølge
streblad" forleden Dag i Oluf Baggers
hvor en Familie har en Papegøje, de
mindelig godt. En Fiskehandler kom f
med Fisk. Pludselig skriger Papegøjen
aabentstaaende Vindue:

— Har De Torsk i Dag, Fa'r?

— Nej, ikke i Dag! svarede Fiske
han tog sin Hue af og saa op.

4

Um Friðrik í Hól

Friðrik góða, fönki arkyrningurinn
á sá heima inn í Hól
út á Svöinum gedduból

Út á sjónum veður fól
Seggur nógu kjökur
Friðrik hóar hafinu í
hökinn sjóa fólus

(Fel. Vonhartman)

5

Stúlka fæðist á sjúkrahúsinu í Borgarnesi snemma
á árinu, til að eiga barn:

Við mömmu afi og amma,
ég elska þig af því mér;
svo margir kjafta og kjaftar
í koti, sem aldrei deyja.

Steinunn Árnadóttir (frá Hofsstöðum)

4

6

Karl Jónsson.

Sr. BB. Halló, Halló,
Hegrið fæðingu! Hamar
á rúðu mig frýs brennivín

7

5

Karlinn
Hvað skrafið þeir þá?
Lofaði Jeg skrafinu ekki nogu?

8

Jón Ól. Hvað skröfuðu þá hrafninn
hringl (Ísl. Lund)

9

Kir. Kin. vantaði einn fatnað.
J. Ól. Jeg vard að kaupa Kir. nnnn
E. G. Það varð ákaflega dýrt.
J. Ól. Hvað var það sem að þeir gerðu
E. G. Ó_ég held að það hafi nú ekki verið annað
en skröfur.
J. Ó. Jú held að það hafi nú ekki verið eitthvað annað

10

Þokabuxur = kartöflubuxur
= Potatis byxor

11

Saltfiskur með skyrhrærum
hvítkál súrt

12

Söfnunarsjóðslán.
Úr Stokkseyrar sveitarsjóði
lofti og Landsbanka
sótt um
Stokkseyri og skrifað 24/9 -20
Sækja um fjárhæð sem
fyrirfinst

13

14

Hagilag Krónum Leuti
Kóðrum Braudskjón
Kréjum hann, gakjanni skeuk
Jnó gakkest var Leid Lón
Byskjovnas Cúkrum vidkun
Klæsi jrakadi Krák
Reingbraud a Frater Foldu
Fyr má vón vera Kráká
Magnús Teitsson

Það lagaði þegar hann byggir
og lokkar þetta mor
í skjólinu undir Skeggi
við Skeiðarn hér á vor

Kjabbi reiddi út að Stokkseyri
með sögðu í Laugardag
í morgun.

Um Jólin, að Kolla og
Heiða í Kvoslu. Ætlaði alla
að vera fyrir hér, að segja
mér um þetta. Heiða hennar
leiddi fast í gjá, en ekki um
Jólin bræður vanir að vera að
ríða út með kvenfólkið

15

Sjóarinn sýndist mér
Sofnaður að sníða.

Af Ella og Soffíu yrði kjón
og eitthvað sett hvað fleira
Það yrði bara sorglegt sjón —
Eg segi ekki meira.

Bóndi bjó í Brattholti
en bjó þar ekki lengi
Hann er farinn frá fé
og býr í Reykjavíkurgöngi

16

17

Eg vann hvorugu
þessu aldrei gleyma.
Kveðja þ. s. Eiríkur Þórðarson

Harbarðr svarjaði Hárri at
- Hvar vill hann mjǫk mér? -
at hann hefði engi maðr stað
allra manna

Halldórr svarjaði Harbarði at
hann hefði engi maðr.
at hann hefði engi maðr stað
allra manna

at hann hefði engi maðr
at hann hefði engi maðr stað

at hann hefði engi maðr
at hann hefði engi maðr stað

Hárr svarjaði Harbarði at
hann hefði engi maðr stað
allra manna

Harbarðr svarjaði Hárri at
- Hvar vill hann mjǫk mér? -
at hann hefði engi maðr stað
allra manna

Halldórr svarjaði Harbarði at
hann hefði engi maðr.
at hann hefði engi maðr stað
allra manna

Hattkúfud niðr í herðum, hattinn niðr í augum
hándunum á vösum
litskeifur og skakkskór, skeggið á framtegnum
klunnalegt svo lík klóm á hegra nafnnegldregnum
kóðar fatnir

Latur er ég, að labba' um góðum, –
latur að elta meyjarnar. –
mig langar út á lygnum sjónum,
sem lengst frá stóru, – í eyjarnar.

19

21

Eitt sinn fór Kr. J. til Eyja
ít. Var þar meðal annara
skeggja náungi nokkur eðr
einkennilegur, sjúkur og
farvilltur, að nafni Jón og
bjó hann í Gvh[illegible]. Hegðr
hann þess gelið, er hann
var kominn, (mun hafa ver-
ið í inntektuerindum), og
hafði J. enda áðr heyrt
hann nefndan og ef til vill
séð nafn hans á prenti; þó
vitthvað las J., en einhver
hafði sagt honum mjög ljót-
leik hans og varð J. fyrir það
að farvitnari: ætlar sig að
finndum þeirra ber saman
og að þeir sjá hvor annan
mjög vel, hafa og eflaust
átt tal saman, þó getur þess
eigi að neinu. Hitti J. síðar
litlu Kaupmannsins einu sinni,
og hafði orð á við hann: „Ekki
hef ég komið í Kaupstaðinn,
en hvítum er ég að sjá djöfull."

22

Þá var J. eitt sinn staddur í
búð og farvitnaðist í skúffur.
Átaldi kaupmaður farvitni
hans, en það kom fyrir ekki.
Hvað heldurðu að sé í þessari J. segir
kaupm., veit ekki G. nr. „það er fat-
vitni," segir þá J. kaupm. „Á jæja —
ég hugsaði að það væri ágirnd",
kvað J. þá við.

19. 1

Dagim fyrir háttína.

(Kaupstaðarmál)

+

Þar mættust á götunni og
vóru glenofallar. Gunnar

kom við hit Gíslaheimili Ólafat

Liggja mest áhreinnum
feti regnhlífar sinnar.

Liggja:

Almáttugur, að enginn
mig sveria, ef eins verst
at vera í þessu lífi á
morgun!

Nautgripir	Mannaöfnuður	Býli
Kýr leigufærar		
Nautgripir, sem eigi eru leigufærar		

Tryppa-Gunni er svona hálfglaður og er á hestbaki, eins og altaf. Í þetta sinn koma allmargir útlendingar (helst þjóðverjar) augum á þennan mann. Þeir fýsti um hann og fara að tala við hann — á þýsku.

Tryppa-Gunni hlustar gaumgæfilega á, ~~hlustar~~ þegjandi; svo segir hann alt í einu:

„Getið þið ekki talað svo maður skilji, ... vitis asnarnir ykkar."

fortune, en sak som förr i tiden, då han kunde
nå minne sig en annan var tjänad

B. Mariette, så lugn för sorg. Sorgen mår alltid min kära
A. Ack, alla mina, en så gärna kan hon Peter som annan.
B. Vad Peter? – Jag, afton med skymningen. Jean säga vän

25

"Min Skald" (Mardi Kejsarkarnas)

Inre Hov vari Kvällen.

Mardi's sorgen är
Kejsar-Sorgen är
af han är sorgen är
sorgen är

26

Cols. 203.

[illegible] ein Rad am Wagen [illegible] [illegible] [illegible]

Við kvöldmáltíðar myndina. Ó. já Kallinn, ~~hefur~~
á: og hefur staurjárn hjá sér.

16

Gat verið. Og er kaustik í dósinni
sjálfri.

28

Þar var betra en heima.

Ekkjufrú Th. var ortin
meðlimur í andatrúar-
félaginu, og náði einusinni
sambandi við mann sinn
sálaða.

Eftir fáeina samtal ópunst
á milli peirra.

Frú Th. Hvernig líður þjer?
Andinn. Jeg hef það ágætt.
Frú Th. Betra en þú hafðir
það heima?
Andinn. Miklu betra en heima.

29

Frú Th. Vildir þú þá ekki að
þú værir kominn
heim aptur?
Andinn. Nei, við munum ójást
Frú Th. Hvar ertu?
Andinn. Í helvíti.

Fóá Jón Jónsson Hlíðarenni f. kaupm. í Reykjavík

Reykir ófaandi: Soo villaust!

L.

Skoti og Iri voxtu saman í skotgröf, og vantaði Skotann ný stígvel, fór í burtu dálítinn tíma og kom svo aftur með stigvel undir hendinni, ???? Irinn var hissa og spurði hvar hann hefði fengið st.Skotinn: jeg drap einn Þjóðverja.....og tók af honum stigvelin...-- Irinn fór Þegjandi og hugsaði var alla nóttina og f fram á næsta dag, kom Þá allur rifinn og tættur og blóðugur, Skotinn : hvar í ansk. hefur Þú verið ? I : jeg var að ná mjer í stígvel eins og Þú, en jeg varð að drepa 17 til að geta fengið rjett númir.....

30

H Lykli tapaði
stúlka sem hangir á bandi milli Hafnarfj. og Reykjavíkur.....

31

L

Orgelstóll fæst hjá stúlku sem má skrúfa upp og niður eftir v vild.

32

- - - - - -

H.

Hestur í ágætum holdum til sölu hjá undirrituðum sem er góður til afsláttar

33

Ferðamaður einn á Vatni Veikur og legðist
í bæ einum þar sem Sundskáli var. Hann
lá lengi og var loks, er honum tók að batna
fór hann fram í skóg þar sem Sundið var og
notaði ferðamaðurinn tækifærið og lá alla
daga í leyni í Sundinu og hlustaði gefinsi
sem fram fór í milli skálanna. Þegar líðið var
um sambýl sofandi kann. Einhv. Sinni kvað
hann sér mikið af Sundskálunum vaknar Þess
ir fátæ svefni við hróparnar í honum

34

Páinn: Þá eruð þeir þarna á hafi úti 38
Lögmaðurinn í garðveldi. Hver var 18
ástæðan til alls?

Akæri: Hið góða hjartalag mitt, sem hefir þó
~~Hefir~~ einmitt lögmaðurinn allt þetta
35 hafi þá hefir hann alltaf hamrað
~~Hafði~~ upp á.

~~Prestur~~ Vitni: ~~Vitnið verður~~ Johannes skírari?

Þrenjarinn: (þýzi)

Þr.: Hann á þá heima á sama hátt Jordan
getur þá sagt mig hvað Johannes
skírari gerði þar!

Þr.: Hann lét spítala sjenda.—

Bóndinn: (sem eftir skipun lögmanns tekur ~~tvo~~ berbögl
á hvorjum degi, sitji einn á palli þá sem
hann í hafinu. Það er annars
36 undarlegt að mér finnst hvorki sáróri við en
furstar dagana.

Bæjarfógetinn: Jú, sjáum til við hann á komast
inn að skilningarnum!

Jón Gíslason
organisti.

Reykjavík 19
Box nr. 242

— Þú hafið haft lítla sypaskan í ár.
— Ha?
— Ig segji Þú hafið haft lítla upaskan á ár.
— Hver ig?
— Jó Þú.
— Nei.
(bágt).
— Eruð Þú ekki bónd?
— Ha?
— Eruð Þú ekki bóndi?
— Hver ig?
— Jú, Þú.
— Nei.
(bágt)
— Ger Nú hvað eruð Þú að?!
— Ha?
— Ig upp hvað Þú sárd?
— Hver ig?
— Jú Þú.
— Ig er matur upfisaðar konunnar.

39

(vondu) A Vatningahúsinu.
— Með matur rétt setzist Þú á mitt rúm.
Heim: Með minn upphaldsrétt — ætur og fláik!

Kröbjarter í Kalfi, fyrverandi afsingismadur, hreppstjóri, bláfátækur madur
og fjallkongur, tídur um ord id og vegir:, Ef það verdi ekki þessi dýrtíd, inn-
flutningshömlur og skatta-álögur, sem draga úr öllum framkvæmdum og
drepa niður alla framfaravidleitni manna, sleyki ég ekki fyrir mitt leyti
40 vera á móti tilögu tilsjónarsar, en vid vendum ad gæta ad því, ad fúnarnir eru
breytir fá því sem ádur var, svo, ad verk okkar eru ekkert fyrir og þeim of
oftsinn úthúdad nidur fyrir allar hellur í blödunum. Ég er því hræddur um, ad
það þyki sumsinnis of alkunn og lítil tíla út, ef vid lausum embættis-
mönnum okkar og helstu ofsinnarum starfsmönnum mjög illa. Vid mögum
ekki láta það skyrjast út, ad vid lökum þá líka á sultarlaunum. Ég verd því,
med tilliti þessa, ad gjöra svo djarfur ad gera breytingar tillögu vid tillögu
Tilsjónarsar í Fúlutjörn og hækka launin um 50%, svo ad þau verdi ~~750~~
7 Kr. og 50 aur. um árid."

41 Það var til umrædu hvern fundinum eftir annan, ásamt öllum þá frammi-
í bæjarstjórn ... fjardar
félagi Fjardarins, um ad fá tilsjónarmann. Bæjarstjórnin átti ór
vöndu ad ráda: Þarinn var ekki svo fjölmennur ad hugsanlegt væri ad tilsjón-
armaður gæti haft atvinnu af því ad sækjast þar ad nema því ad eins ad
þeirri legði í sitthvað af mörkum til styrktar fyrir þeirra og það var það
sem ásamt mínum hljódaði um. Margir af medlimum bæjarstjórnarinnar afþökkuðu
med öllu ad verja einum eyri úr bæjarsjódi í þessu skyni og sögdu ad
það fádæmi ekki fleiri börn í Firdinum en svo, ad medurnar sem vöru
ad eignast þessa krakka, gætu hjálpad hver annari, eins og ádur. ~~Þótt~~
~~ekki einn af bæjarstjórnarmönnum, sá, sem bæði hafði fram ad bera mína~~
~~skoðun, væri gjarnan hún og mælti þar fleira en öðrum einum og endar~~
x ræda sína á þessa leid: Og hvad sjálfan mig snertir, lofa ég því, ad fara
hús úr húsi og gjöra allt sem ég get til þess ad þessi nýja hjúkrunar
stofnun fái nóg ad gera.

x Einn heyrn endar

42 Sigurdur gamli fór vid og vid í kirkju, þó hann væri ordinn 96 ára ad
aldri. Eitt sinn er hann gekk úr kirkju, var presturinn gengid fram á
hann og sagdi: „Það er mér sannarlega glediefni ad sjá yður, sem gamlan
öldung, ganga í guds hús og hlýda á guds ord. Hvernig líkadi yður
ræda hjá mér í dag, Sigurdur minn?"
„Líkadi hún? — ja, ég heyrdi nú líkid af henni og skildi enn
minna — og ég held ég sé þá ekki ad spyrja um það, hvernig
hún hafi verid. — Mér er svo sem sama um það."

Herradsstjórinn var á gangi í sjúkrahúsinu og hitti þar
gamla í Kotinu, sem hann hafði um 3 ára, sem hann átti, í leiðar-
43 dyragöngunum. Læknirinn segir við þann gamla: „Haldið þér, þér
minn, að það sé nú holt upp á heilsuna, að hafa setið svona
snöggt bað hjá mér?" „Ja, það veit ég nú ekki," segir
Þá gamli, „Þeim hefur ekki orðið misdægurt hingað til,
grísa-greyjunum."

44 Hann var búinn að missa 7 kálfa af átta á sama sem viku tíma
hann Erlendur gamli á Dala; þar urðu allar ógæfudaudar
og hætið gekk illa út í búinu, svo það var farið að ásaka og
búið að fá það orð á sig, að ekki væri alls-endis hættulaust að
éta það. Margir gamlir, konum hans, hennar þó að mála við hann
á þessa leið: „Ég hefi verið að hugsa um það, kunni minn, hvort
það sé ekki syndsamlegt að vera að selja þetta kjet af blessuðum
kúnum okkar eins og það er skemt og fordjarfað. Mér fyrir mitt
leyti, eru peningarnir ekki fyrir öllu, heldur hitt, að við fáum
ekki orð af því að selja fátæku fólki skemdan mat, sem því svo
verður ilt af. Þú ert nú orðinn svo gamall, kominn yfir áttrætt,
og átt hvorki ekki svo langt eftir. Ég er því svo daudans hrædd um
það, að náðartíminn geti ef til vill verið nokkuð stuttur til þess
að iðrast og biðja himnaföðurinn að fyrirgefa þér þessa synd
og ef til vill einhverjar fleiri eins og gengur."
„Verðu bara róleg, kerlinga mín," segir kunni gamli, „ég hefi líka
verið að hugsa um þetta og er búinn að taka þá ákvörðun, að
fara til altaris í sunnudaginn kemur."

45 Einhver í Hvammkoti staðnæmdist við búðargluggann um miðnætti og sér
á gegnum rúðuna, að seðill er festur við einn hnullunginn og að á seðilinn
er skrifað: „Gengur í 8 daga án þess að draga hann upp". Einhver vanur
enski að fara inn í búðina og fer því að berja með staf sínum á gluggann.
Verslunarmaðurinn hleypur út og segir byrstur: „Hvern djöfulinn eruð þér að berja
á rúðuna! Getið þér ekki komið inn ef þér viljið kaupa eitthvað?"
„Ó, fyrirgefið þér, ókunnugur góður, mig langaði bara til að spyrja hvað hnullungurinn
gæti gengið lengi, ef hann væri dreginn upp?"

46 Hreppsnefndin sat á hreppsnefndarfundi og ræddi um það fram og aftur
hvoða ráðum hún ætti að ákveða handa hinum vonfanlega barnaskóla-
kennara sínum, sem hún nú í fyrsta sinni ætlaði að ráðast í að ráða til
hins nýja barnaskóla hreppsins.
Filippus í Fálkafirði segir: „Eg skyldi ekki segja að við borgum honum 5 krónur
á ári." -

1.

Það var eitt vorið, að sr. Br. hafði dvalið all-lengi í Reykjavík, að vanda sínum, jafnan val-kendur daglega; það var komið fram undir sláttl og „lestir" farnar úti, er hann fór sig upp einsamall og hélt heim á leið eitt kvöldið í blíðskaparveðri. Einhverjir Skeiðamenn höfðu verið í bænum þá um daginn, en orðið svo síðbúnir að þeir gátu ekki lagt af stað fyr en undir miðnættið. Þegar einn þeirra kom upp undir sölubúsið sem er fyrir neðan Sandskeiðið, sér hann mann koma ríðandi á móti sér og fór hann ekki hraðara en hestarnir vildi fara sjálfir. Þegar þeir mætast, sér Skeiðamaðurinn, sér til mikillar undrunar, að þetta er sr. Br. og segir við hann: „Hvað ertu þér að fara núna sr. Br. minn?" Eg er að koma neðan úr Reykjavík og ætla heim, eða er langt á „Hólinn" (Kolviðarhól) enn"? „Já, það verður víst nokkuð langt af þér haldið þessa leið". Ha? Er ég farinn að villast eða er þetta ekki vegurinn úr Reykjavík og austur?" Segir sr. Br. undrandi. „Jú", segir Skeiðamaðurinn, „en þér eruð núna á leið niður í Reykjavík en ekki á austurleið". „Hvaða ógnar-vitleysa er þetta sem þér segið maður, ég sem fór úr Reykjavík í góðviðri og hefi hvergi komið". „Já", segir Skeiðamaðurinn, „ég er á leið austur og get sannfært yður um það að þér eruð á leið suður: sjáið þér, sr. Br. minn, þarna er Esjan í vest.-norðurátt upphur og þarna er Vífilsfell og Hengillinn beint í austur og þér eruð á leið suður, þannig að þessi fjöll enn að vísu yður en ekki framundan en það ætti þó að vera af þér orðið á austurleið". Já - ójá, satt er það, en ég skil ekkert í þessu og það getur þá ómögulega öðruvísi legið í því, en að hestunum hefur snúist sér við áðan, á meðan ég fór af baki til að p....."

48 Einhverju sinni var sr. Br. á ferð ríðandi með fleiri mönnum og áðu 2. þeir á áningarstað, þangað sér hitta og „bættu á sig", ekki sýst sr. Br. sem hafði fengið sér dágóða „ferð" áður. Einn ferðamannanna kom þar að sem sr. Br. var að söðla hest sinn og sér að hann leggur hnakkinn þannig á hestinn að það snýr aftur sem fram á að vera (leggur hnakkinn öfugt á). Klárinn og segir: „Hvað ertu nú að gera sr. Br. minn, því hefurðu hnakkinn svona?" Sr. Br. svarar brýstur og önugur og segir: „Hvern fjandann veistu hvert ég er að fara?"

49

Það er sagt, að sr. Br. hafi einhverju sinni byrjað sóla daginn svona snemma:
Nú er glatt á hjalla og gleði um allan heim, ket á diskum, bjór í glösum og fjör í hverju koti og heyma, og börnin að borða lummur og eða og tína eld sýna hreyfir og svo á þetta jafnan að vera á guðs heilögum hátíðum og sér staklega um sólina!

Björn í Lundi:

Einhvern nyrðra var að fara
suður á skíði á Akureyri til ættar-
fundar. Björn gengur niður á
stöðvarhúsinu, þar sem bátur-
inn fór með fram landi og tekur
Björn þá upp staðhæfingu, leggur
hann út á bátinn og kallar
þátt um leið: „Komi hann
aftur til landsins
áður en ... skátar"

50

51

Metta: Ja, komid þér nú sæl, séra Þormódur minn! 1.
Það kemur nú ekki til af góðu, að ég heimsæki yður núna.
Ég skal nú segja yður, séra Þormódur minn, að ég get ekki
úfstaðið þetta lengur, þá er alveg ómögulegt, því....

Þorm: Nú, hvaðer að hjá yður Metta mín?

Metta: Að! Hvað ætli sé að, nema þetti helvítis vonska í
Karlfjandanum, hann er alltaf blindfullur og kemur
ekki heim fyr en eptir miðnætti, augna-úfúr og óðs-
andi viðurs. Það er víst fimti eða sjötti að ég veit
ekki hvað. Fyllirísdagurinn hans í dag og ég hefi
ekki hvað lauslegan klút til reiðu. Krakka-ormarnir
emja og óhreðja af sulti; því hvað á ég að hafa hand-
mér og þeim, þegar Karlfjárinn eyðir öllu
eyrinum á hverjum einasta degi. Ja, ég segi það
satt að ég úfstend ekki þennan helvítis Karl lengur.
Ég heimta skilnað! og það strax! Þér megið til
með séra Þormódur að hjálpa mér til þess, því....

Þorm: Skilnað? Ja, það er nú ekki hlaupið að því, Metta
mín. Vori ekki reynandi að jafna þetta á einhvern

hátt? Hér þarf jóðsund og og....

Metta: Jóðsund! Ég vil engan jóðsund. Ég heimta skilnað og 2
skrest annað, þvi þér vitið ekki allt, ekki allt
séra Þormóður minn, nei þér vitið ekki allt, ég heyri
það og ef þér vissuð allt, þá munduð þér ekki tala
um jóðsund. Nei, þá vöri Metta mín, ekki með, ef ætti
að fara að tala um jóðsund, þvi....

séra Þorm. Nú, er hann yður þá ekki trúr?

Metta: Ja, þarna kom þröstur-inn! Hann er nefnilega ekki trúr

séra Þorm. Jæja, hafið þér komist að því, Metta mín!

Metta: Ojá, ég hefi komist að því og get sagt yður það að ég
er alls ekki vissum að hann eigi yngstu stúlkuna eftir!

S-K-R-Í-T-L-U-R

Skrifaðar af Óskari J Borgþórssyni á forlag hans.

Viðbordið

52

Móðirin: sittu nú stillur ábrengur minn, taktu skeiðina í hægri hendina, snýttu þér og borðaðu brauðmeð

Bara ef

53

A: ég hélt að þú væri trúaður á málshættinn:
"árdags stund gefur gull í mund"
B það er ég líka, og ég myndi ófeðað bæga mér eftir honum bara ef morgunninn væri ekki alltaf svona snemma dags.

Ráðþogni.

54

Málafl. m: Skeilaði hann með berum orðum að borga syður skuldina.
Bóndinn: Ónei ekki gerði hann það nú beinlínis
Málafl m: En hvað sagði hann þá
Bóndinn: Hann sagði mér bara að fara til fjandans— og svo fór eg beina leið til ykkar.

Vel boðið

55

Dómarinn: mér er ókunnugt um skilji anlegt hvernig þér hafið farið að drepa manninn með steinunum í hnefatöggi
Ákærði: ýður er margvelkomið að eg lofi ýður á sjálfað.

Sekur um tvent.

56

A: af hverju var hann jón sóðlas miður ekki endurkosinn í bæjarstjórnina
B: af því að hann hraut svo hátt á fundinum að bæjarfógetinn vaknaði.

Dans leiks samtal.

57

A: hvernig líst þér á dætur kaupmannsins?
B: önnur þeirra er svo hræðilega blá á fram en hin er blá á fram hræðileg.

Gunnvör litla: hefur hann guð sent okkur hann litla bróðir minn

Mamma: já barnið mitt.

Gunnvör litla. Hm. Nú skil eg af hverju hann hefur gjört það honum hefur náttúrleg a leiðst að hlusta á gólið í honum.

59

Kvennskörungar

Fyrsti innbrotsþjófur: Hæ Bensi hvaða þj.... er að sjá hverjir þir líkur út þaðer rétt eins og ábjáninn stóðmeran hafi haft þig fyrir skelfvöll.

Annar innbrotsþjófur: jeg kom inn í herbergi sitt á fyrri nótt og þar sat kona inni sem leit eftir manni sínum en svo vildist hún á mér og helt að ég væri maðurinn og barst á mig svona á

Ekki heima

60

Afkomukonan: Er hún mamma þín heima?

Sigga litla: Nei hún er ekki heima.

konan: hvenær heldur þú að hún komi?

Sigga (kallar hátt inn um dyrnar): Mamma hvenær á ég að svara.

Fyrir rétti

komið áður.

Dómarinn: ekki skil eg hvað í ykkur hefur hlaupið það að drepa manninn með einni einasta hnefahöggi Aðeins ykkar er mig velkomið að ég kynnist því.

Fyrir rétti

61

Dómarinn: vitið þér ekki hvers vegna þér standið hér frammi fyrir mér?.

Ákærði af því því þér hafið ennþá ekki boðið mér sæti.

Velgjörningur

62

Gúðlingurinn: Ó, bara að eg gæti dáið.

Læknirinn: jeg geri nú það sem eg get.

Saladýfir sig

63

Ferdamadurinn ef madur er ofsóttur af birni þá er naestum ómögulegt ad forda sér þvi ef madurinn fleygir sér til sunds þá syndir björninn líka ef hann klifrar þá klifrar björninn líka ef hann hleypur þá hleypur björninn líka

Afreyrandinn: en ef hann mi felur sig.
Ferdamadurinn: þá felur björninn sig náttúrleg a líka.

Oskiljanlegt.

64

Gudmundur: ekkert get ég skilid í hvernig þú ferdast les a og borda í einu
Páll: það er ofur einfalt ég les með ödrum augann en borda med hinu.

Nýtt gamalt

65

Petur: alltaf eru þeir ad finna upp nýtt og nýtt: nú hefur einn hugvitsmadurinn fundid upp hnapphalus an skyrtu.
Gústi: Hvada vitleysa það er ekki nein ný uppgötvun af því ad í slíkum skyrtum hef ég altaf verid í sídan ad ég giftist.

Ekki vel vid skelmunum

66

Jón litli hafdi verid í kirkju og kom hágrátandi heim en þegar hann var spurdur hvers vegna ad hann væri ad gráta þá svaradi hann:
presturinn sagdi ad vid ættum öll ad fædast á ný og ég er svo hræddur um ad ég verdi kannske skelfa þegar ad ég fædist aftur.

Fyrir vélli

67

Dómarinn: Sýnist sýslu það nú ekki vera nettast ad játa heimskulegu ad játa ad þér hafid framid glæpinn úr því ad allar þessar upplýsingar eru komnar.

Ákærði: Nei herra dómari, ég var kominn á þremska klukkutímann með það í gærkveld nú hefur verjandi minn fyllilega sannfært mig um að ég hlýti að vera sakfelldur.

68

Sláturinn: ég heyri sagt af hér sé feitt naut til sölu hvar getur maður fundið það til að sjá það?
Sonur kaupmannsins: þá hitti það einhver maður sem vill finna þig:

69

A: þegar ég kom út úr útinu í nótt lá við að ég væri búinn að rota mig á gíslbogsstaur
B: það var sorglegt.

70

A: þú átt að segja: fyrirgefðu, asninn þinn þegar þú stígur ofan á manni
B. Fyrirgefðu asninn þinn.

71

Líkamsmiður einn í portugal sem var grunaður um að vera pólitískur glæpamaður lá fyrir dauðanum Geistmunkur ætlaði að tala hann skriftir en hann vildi með engu móti: Ekki á þann hátt er gott sá sem þú svo oft hefur lært
Sérðu hann? Kannastu við hann? Já ég kannast við hann, svaraði líkamsmiðurinn, ég hef sjálfur búið hann til!

N.B. Nú hef ég lokið fyrir bezta inn en ef það er of lítið þá geti ég leitað meira.

yðar.

Jón Bjarnason

72 1.

Húsmóðirin (við vinnukonuna): „Þér hafið víst ekkert í móti því, að ég láti vekjara-klukkuna hérna á borðið við rúmið yðar?"

Vinnukonan: Nei, nei, góða frú; látið þér bara svo margar vekjara-klukkurnar á borðið sem þér viljið; mér er alveg sama; ég sef eins og steinn, hvað sem á gengur, svo þér gerið mér ekki óvart."

73

Dómarinn: Þér eruð ákærður fyrir að hafa hrint yfir fleygt þessum manni ofan af 3. lofti hússins nr. 61.

Ákærði: Einmitt það! Ég skal þá skýra frá því hvernig í málinu liggur. Við vorum ósáttir þarna uppi, svo ég tók hann og lét hann hanga fram af pallinum dálitla stund — svona til þess að sýna honum í tvo heimana, sem maður segir, en þá kallaði hann hvað eftir annað: Viltu ekki gera svo vel að sleppa? Slepptu manninum, ellegar ég kalla á lögregluna, svo ég slepti, því ég vildi ekki vera að rífast í því við lögregluna úr af þessu smáræði sem okkur fór á milli. En — má ég spyrja: Meiddi hann sig nokkuð að falli?

Presturinn: Hvað eru boðorðin mörg? Sveinn minn 74

Sveinn: Þau eru tíu!

Presturinn: Alveg rétt! Þau eru tíu. En af því skyldir nú bjóða eitt einasta þeirra, hvaða þýðingu hefði það?

Sveinn: Þá væru þau bara níu eftir.

75

Faðirinn: Já, ég er nú búinn að tala við Kanglaskonuna fína, drengur minn. 2.
Drengurinn: Já, en fú veiki, pabbi, hvað Kanglafólkinn er hátt við að Krists líðugt.

76

Karlinn: Nú er best að fú farir með hundinn til dýralæknisins. Ég get sco
notað meðalið sem hann lofar fyrir fá hunda hérnum við hálsveiki-
inni, hunda nær við klaustarverkinum.
Kerlingin: Nei, fá er betra að fú farir til sjúkrasamlagslæknisins. Það
verður ódýrara. Við getum fá keldur gefið hundinum inn af
fví sem fú fær.

77

Fjórir voru á gangi úti á götu og sjálfblindu saman. Sagði
fá fríinn: Það er annars einkennilegt að maðurinn skuli aldrei
hafa neitt fjótt um hana frú Önnu. Hvað ætli komi til?
Maðurinn: Ég fer aldrei í mein heimboð og á fær ekki margar
„vinkonur", sem kallað er.

78

Lækninum: Opnuðuð fær soo báða gluggana á herbergjum ydar, eins og lagði fyrir?
Hálfdan: Jájah! Ekki hanske alveg eins og lækninum lagði fyrir, fví það er
ekki nema einn gluggi á fjórum á herbergjum, en ég opnaði hann
fó svo vár!

79 1

Presturin noklaus prédikadi í kirkju sinni 7. sd. e. Tr. og las hann
gudspjallid, sem tilsett er vid þann dag (Jóh. 6. Kap.), en í stadinn
ad lesa: „Og mettadi hann 5000 manns af fimm byggbrauðum og 2 smáfiskum",
las hann: „7 manns af 5000 byggbrauðum og 2 smáfiskum."
Sall þá vid karl einn í kirkjunni, er hún hét og sagdi: „Getta
hefdu nú fleiri getad gert."

Þessa sunnudag las presturinn sama gudspjallid og þá réttir
ad þeim sem sejir hann: Hver gleðar hefdi nú getad gert betta? Eda
munudir þú hafa getad gert það, Jón minn?"

„Oj á, — af leysinum fóðrið á sunnudaginn var", sagdi Jón.

— o —

80

Óli „gotvari" var einhverju sinni Kaupamadur hjá séra Guðm. Helgasyni
í Reykholti. Bar svo vid eitt sinn er þeir voru úti vid, ad þeir
fóru ad þrátta um tíðindi. Presturinn sagdi nýja medal annars og fadi
það mikid fyrir mann Kynid, ad vinir hefdi noklaru sinni til
ordid o. s. fr. Óli gotvari var ekki á sama máli og fór til
himar venjulegu röksemdir tíðindis- og Cann-fróda ad halda fram
ad Kristur hefdi ekki lifad svo á það mál, ad hann
hafi þótt vinir skadlegt, „þó hann sýndi það sjálfur á vatninu
blessadur", sagdi Óli, „þar sem hann breytti vatni í vín og
mettadi 5 þús. manns í 7 brauðum og fáeinum smáfiskum. — Ja, þar
voru nú ekki grallarnir! Ath. Brauðin á morgana, grautur um miðjan dag
og grautur eða graubrauð á kvöldin. x smiðir.

⊗ Samb. no. 81
annarsvegar a
þessum blaði.

1A

madurinn (Manji Vikló) í hafði valið sér og fest yfir Bisk[ups]-
lunga mýrarnar, en það var að reka sig á tvo menn yfir
leið rauðum forarkeldunum undir Öngum í stað þess að fara
fyrst yfir þar, enda hafði Manji Vikló ~~engin~~ ómus orð við neinn
þar á bisk[upsetrinu], né neinn annar af ferðafólkinu, en hann:
„Hvar í a..... hafið þið helv... brýrnar, sem landsjóðurinn er altaf
að borga upp á fyrir ykkur? Við höfum verið í ferð hér í allan
dag og ekki séð eina einustu brú!

81

Það var á engja ólofti, er Skúli lokinn Arnason hafði út úr búð 2.
sinni í Skálholti, að hann sér hrossa stóð mikið lengst út á
fóar-mýri, sem opnast var heyjað í, þegar mikið sumarfarkar
höfðu gengið og nú bjóst Skúli lokinn við að slá í mýrinni fæstu
sumar, er hún fórnaði Ceres; hann vildi fús eckki láta mýrina vað-
ast mikið út úr átt yfir af hrossa stóði sveitunga sinna,
sem hann vissi að regular átti að vera inn á fjalli, en sem hann
vissi nú vera komið farna í mýrina; hann hleypur frá inn í búð
að sækja hunda og hrossa búsk. Á meðan Skúli var að safna fæstu
liði hafði „stóðið" fæstu svo mörg komið, að hann sá að fæstu var
ekki í stóð, heldur margir menn á ferð með fjölda hesta. Hann
beið fús þangað til þeir komu svo nærri honum að hann þekti
nokkura foringja, fs. á m. Magnús Vídal, dyravörð í Skjörmarráðinu,
Guðbrand sjálfan, Hannes Magnússon og margt aðstoðarfólk hans, vini og
vandamanna. Allt var þetta fólk svo glæsilegt með einum lit, hvar sem
á var litið: Rauðgult, með blágrænum hárdum og svörtum blettum
á milli og var það allt gljáandi einkennis hross, hvaða veg sem fylgdar-

Framh. á bls. 14A (bls. 28)

Systurnadurinn fór óvenjulega mikið í nefið. Hann átti son, sem einnig varð systurnaður og fór hann líka mikið í nefið. Hann bjó á Jaðrinum um eitt skeið og varð nýjog þunglyndur. Einhverntíma sendi ungri systurnaðurinn vinnumann sinn í langferð og lá leið hans hjá heimili föður hans (gamla systurnaðarinnar) Hann spyr vinnumanninn um líðan sonar síns:

„Hvernig líður honum Vigfúsi syni mínum?

Vinnum: Hann - ja, hann er skrambi skömmustulegur með koffurn, fjandi dauðrugafullur og ervidur.

Gamli systurn: Svo? - Hvað, tekur hann ekki í nefið?

Vinnum: Jú, mikið óskaplega-jú

Systurn. Nú-ú, hver andskotinn getur þá gengið að honum!

Bjarni hittir Gísla, sem er nýkominn úr Reykjavíkurferð.

Bjarni: Þú hefur víst talað við ráðherrann okkar í ferðinni Gísli minn?

Gísli: Já, það gerði ég.

Bjarni: Þú hefur auðvitað hitt hann í Stjórnarráðinu?

Gísli: Í Stjórnarráðinu? Nei, það kom ekki slíkt mönn. Hann er of góður ráðherrann okkar til þess að vera að flækjast [illegible] í annari eins lestinga-svaðgu og þar er

---

Nokkru seinna hittast þessir sömu menn og spyr Bjarni Gísla: Heyrðirðu ekki talað um það í Reykjavík, Gísli minn, að Kóngurinn okkar ætlaði að koma upp í sumar og sitja á þingvöllum sjálfur, alt þinghúsið út?

Gísli: Jú, það heyrði ég.

Bjarni: Nú jæja, en hvað ætli það eigi nú að þýða:

Gísli: Je veit ekki! (hugsandi) sitja yfir þeim eins og rollum. (hátt) nú það er svo sem auðskilið: Hann trúir þeim ekki betur en að þeir

---

Bæklarinn: .... Já, en Páll postuli segir: Gefið mótstöðumönnum yðar, mat hinum svöngu og klæðum hina nöktu.

Prófasturinn: Ja, þetta hefði nú Páll ekki sagt, ef hann hefði búið eins norðarlega-vegginn og ég.

Símon gamli var ordlagdur fyrir gleymsku sidsakir. Hann
86 var ordheppinn greindarkarl, en bjó aldrei vel og var sí og
æ fátækur. Hann bjó í sjóplássi med Þórdísi konu sinni og
átti fjóra fædda barna. Símon kom opt í norska kaupstadi
og hafdi kaupmadur gaman af ad gleymskast vid hann. Kaupmadur
var feitur mjög og hafdi opt kjöltursþótta mikinn og gerist nu
ekki mein. Eitt sinn er Símon kom í búdina, segir kaupm.:
Gódan daginn Símon minn! Hvernig lídur honnum fjinni?
S.: „Fakk' ydur fyrir, kaupmadur gódur; hóstad gat hún
——— fyrir offitunni í morgun." ——— "———
Kaupm. band Símoni vindil; það hafdi hann ekki fyr gleymt
og flaug Símoni í hug ad brögd væru í tafli. Kaupm.
87 hafdi / lagt tvo vindla á bordid, annan ut Símoni,
en hinn hjá sér; sneri sér svo vid til ad ná í eld-
spítu. Á medan skipti Símon um vindlana.
Vid kveikti kaupm. í Símons vindli og sprengdi
hann med blossa og brunni skegg og andlit kaup-
manns. Það var sá vindillinn er Símoni var
ætladur. Hafdi verid hladinn púdri. „Það líkar
fjó í fjeim, óhætt er um það" sagdi Símon og kveikti
á ~~sig~~ sígarettu í hinum.

———

Símon flosnadi upp frá búskapnum og vard ad flytjast
á sveit sína. Þar var honum byggdur kofi og bjó hann
þar um hríd. Flakkadi hann um medal kunningja
sinna og naut þá opt ordheppni sinnar. „Hvad held-
88 urdu ad þú sjáist nedst", spurdi einn, þá er Símon
kvaddi. „Ætli það geti ordid fyr en í hausti, þegar
allar annir eru úti." svaradi Símon.

———

89 Símon tók hest til fódurs af kunningja sínum í kaup-
stad og var heyskapur hans ekki meiri en handa hest-
inum. Heyinu hlód hann í lón hjá kotinu. Eitt
sinn er Símon var ad mana lónina og eitthvad ad tala
vid sjálfan sig, gekk kona hans þar hjá og spyr: „Hvad
varstu ad segja, Símon?" „Eg var ad spyrja þig um, hvort
logn vodi á jördu", segir Símon.

———

910 Eitt sinn var reid Símon fódurhestinum til nedsta bæjar
um haust er jörd var frosin. Þá er Símon reid um
hlad, skridhadi hesturinn, því hann var flatjárnadur.
„Hann skrikar sá skjótti", sagdi drengur er til sá. „Ó, já

90 framh.

segir Símon, „hvenn var komið fyrir hjá mér til að læra að skrifa".

---

91 Símon var lagst af snemma, sitt hjá hvorum, nokkur fiskiviku í stað. Já er hann fór nú til að búa sig heim og hyggja af nú leið, sagði hann, eftir að hann var búinn að heilsa húsbóndanum: „Hér er nú komin Símon kongur, að heimta skatt af þegnum sínum."

---

92 Þegar kona Símonar ól 16. og síðasta barn þeirra hjóna, sagði hún nú leið og hún sýndi Símoni barnið: Sjáðu, Símon minn, þetta hefur blessaður himnaföðurinn bætt okkur í búi einsinni enn; en hvað ætli við eigum nú að gera við það ofan á allt annað?

Segir þá Símon bróðurnum: „Ætli við verðum ekki að láta það lifa, Þórdís mín"

---

93 Já er Símon lá banalegunna, vorru bæði stúlkur fengnar til að vaka yfir honum. Rétt fyrir andlátið fékk hann einn af krampa í hægri og kálfa stúlkunnar, að það varð dauða leyginum, urðu hræddar og gengu til dyra. Símon sá það, hertist sig upp og segir: „Óttið þið við, stúlkur, það verður ekki svo gott sem það þið að sjá hann Símon deyja."

---

94 Símon hafði breitt saltfisk til þerris á klappirnar niður við sjóinn, gengið svo heim og lagst sig til svefns. Á meðan Símon svaf, hafði sjór fallið að og hvesst svo, með miklum útlandsvindi, að allur fiskurinn fór í sjóinn. Þórdís kona hans verður fyrst vör, en nú seinar, hleypur inn í rúm og segir: „Ósköp er að vita til fess, Símon, að þú skulir sofa inn í það; allur fiskurinn okkar er kominn í sjóinn!"

„Já já", Þórdís mín", segir Símon, „sá tók, sem gaf, og hann hefur víst farið eins með það".

„Herrjesus sitt."

95

Það var á afmælisdegi 18. áld. Prestur messaði á altarisgöngu (communio), og hélt viðfangsræðuna, um skírlífi: o. fl. Á heimleið reið hann fram á stúlku, og urðu þau samferða um stund. Prestur hafði á sér (tvo) skrifuð orð; hann vildi ei á hættunni, og valdi til þess dagstundina utan við veginn. Nú hafði hann stúlkuna til ástarmakka, en hún forðist mjög, og kvað hann aumt að hafa prédikað í kirkjunni sama dag. Prestur var fljótur til svars: „Herrjesus sitt, góða mín; það veit eg vissulega, en veit eg mitt."

„Farna hanga ekkinnar."

96

Líkmaðurinn var að langa nýfætt barn sínu, og spyr hann hvort hún eigi nokkur fót á barnið; ónei, þau vóru engin til, „en farna hanga ekkinnar", segir maðurinn, og bendi á magra kjá rúmi sínu.

Ekki afgert.

97

Hjúkrunarkonan: „Það gleður mig, að þú ert kominn til heilsu. Hver læknirinn reyndist þér bezturr?

Sjúklingurinn (fyrverandi): „Það er ekki afgert enn. Þegar eg er búinn að gera upp reikningana við þá alla annaðhvort eg á blóðsugurnar hver læknaði mig."

B.

Kvæði um B. Kr.

Eyjólfur sem ei hefur vit,
en athugað fleyti.
Hefur hann vöxt og háralit
hún bóndans Vigdísi.

98

Þjóðskjalasafn Íslands
Reykjavík

100

Við próf í latínuskólanum sagði Páll Melsted sitt sinn við
piltana: „Nú eigum við að fá helv. hann Halldór Friðriksson
fyrir prófdómara í dag." Í sömu andrá kemur Halldór
Friðriksson inn að baki Páls og heilsar honum. Segir þá Páll:
„Komdu nú blessaður, Halldór minn, og verðu velkominn!"

— a —

101

Tveir menn gengu eftir Laugaveg og var annar þeirra all-kryppur
af vöxt, rak sig á einn af ljóskera-stöngunum og meiddi sig
talsvert á höfði. Segir hinn þá við hann: „Hvað heldurðu Klaufi
varstu að reka þig svona hastarlega í staurinn. Sástu hann
ekki, maður?" Jú, ég sá þá báða og ætlaði að hrinda á
milli þeirra.

102

Opt var Svendas ofin hörð
ok þó með krýtus
Nú er hann lagðr nás-/orð
ok nú er hann orðinn sléttr

sjálfur, kunnugur, vel alt, kæruur, skikkun, hálfvitlaur og alvitlaur og fjó ekki vitlaur og vitlaur fjó.

4. 106

Mikið andsk... gerði hann Gráskjóni minum sálugi það gott í hemi skamma, hann fór til andsk. með allar kappreiðar eyðni kapleið, en jeg sál og reið sæmt.

5. 107

Jón kemur að máli við konu sína og segir: Kona! það er búið að kenna mjer barn úti í R. vallinu. Já svarar kerla með merkis brigði: „Seint er feigt af mikið". (Karl hafði sem oftar farið fram hjá nokkrum sinnum áður). —

6. 108

Jeg var úti fyrir tjaldinu hjá Hlíðarenda, kom einusinni til hans Karl, sem Halldór hjet og var nefndur Kjafla vegna þess, hvað hann var hávaxinn. Heilsaði hann sjálfum mjer, og sagði hann já: jeg heyrði! Jeg er hissa.... hjá þeim hjónum Jeg var þá reiddi fyrir Keldalandsmúla. Já svaraði Karl: Gaddi sje hol fyrir hugsunina yðar og málið mitt!

7. 109

Sira Guðmundur á Kvalli mælir til hjálmi Álfhólum, sem er að ríða til kirkju á sunnudagsmorgni og segir: „Mjög ætla eptir vera

Vilhj. minn. Já svara Vilhj. „Vilji jeg það, en á liðsemd góðkunnir hjálpi".

8. 110

Sira Vilhj. að spyrja börn: Sjáum nú svo barnið mitt að við verum hjón og hlæjum skyr og gulum hjúunum hjeljagróðann, en borðum sjálf úr miðjunni, viti fjelda nú sjálf?

9. 111

Prestur: Hvað er nefnd daglegt brauð?
Barnið: Alt, sem við getum jetið
Prestur: getum við fjá jetið klæði og skæði:
Barnið: já. Hús og heimili? fá.....
guðhrædd eiginkona eða eiginmaður? fá
guðhr. börn, guðhr. hjú? já. Fríðir sjúmenn? Nei — Ég skrifaði áðan til fjá, að það eru sjómennirnir sem ala almúgamenn eru almúginn ekki fá.

10. 112

Karl kom inní kirkju og er hann sá kristmyndina á altarisklæðinu var honum spáð að orði: Alltaf er hann hræmannlegur matur hann Holger danski.

11. 113

Sami sá skrípamyndadansfjöltrað á bæ og sagði: Það vildi jeg hann væri svona sjóðandi alger skrár skrattinn minn.

12. 114

Sami: Þegar jeg var skráður í × Hundtæmd fjá voru mánaðarhörkur og ómur hvíl en ómur vökt og fjöl voru vendlar af fjöllu Skaðafjöru nur voru!

× örnefni á austurmörk Svínafjallsjarðar

115

13.

Sami. Þegar hann [illegible] Baldvinu dóttur, fór dall hann [illegible] [illegible] og út [illegible] bolmínu og fór fordaulga niður.

116

14.

Sami. Það var annars mikið að hann Benti skyldi gela búið sit fremur illrák, en honum er raunar ekkert ómálhugt.

117

15.

Sami. Hann [illegible] Torfi sál. á Skarði átti andskoti lítla kvigu, og hennri var haldið niðri hann er fegra hann var skorinn um hausið vorn 16 fjórðungar af honum lóðið.

118

16.

Sami. Það var kjarta aumkt.. kilfellidmeð hans kvíðnúa minna í Álftanesi, lagðimaður, það fór upptrukk hennri to Hellunes, undan hennri kappinnar og hefur hún aldrei gert mjer það fyrri og hefi jeg optvitið hennri bæði á vatni og sturtu og fór hún þó alltaf í nenna í kvið.

119

17.

Samiskapti átt dómar dettur til að byrja það, og fórn gjörungarnir að erta hann með því að hann gæti ekki eignast afkvæði. Þegar svo karlfjellið sonur tagði hann: Nú getið þið sjálfir undirkotarnir ekkert jeg gat ekki barnað skrák.

18.

Skrifleur

1 103

Sælir verið þjer, öfjelsmaður góður, komdu blessaður og sæll, jeg ætla að biðja þig að lána mjer pott, er hún móðir mín lokkins dauð, það allra fyrsta að er fall að láta hana skilja við hamrarnir og [illegible] urnar suður í Klið, jöturnar og garðaklettarfarlir, það er svona að hafa ekkert í höndunum og ekki neitt til meins. —

2 104

Sælir verið þjer Pjetur minn, (Pj. biskupsson vera á gangi á Þingvallið) sælt verið nú þjer. [illegible] [illegible] [illegible]

Hvað lætr hrim merka manns
mér vænt at segja þeo:
Fyrst at gat hón einn nú óstjórn
lands,
á jó á Jandrim sinn þeo.

Sjalfa kvað hón, er lét Þéuss fjöl
hátherra hegrtaði.

1. Hvað er Íslands? – Heimaríkur
bókmenntir.
2. Hvað er Landshöfðingi? – Strokkur, sem
aldrei fæst smjör úr.
3. Hvað er Alþing? – Þrafnar, sem krafsa
augun hver úr öðrum.
4. Hvað er Amtsráðið? – Vefarinn með
12 Kongavitið.
5. Hvað er sýslunefnd? – Smali, sem
oftið týnir mörg mála.
6. Hvað er hreppsnefnd? – Hakalaus þáll
og varlaus rekur.
7. Hvað er heilbrigðisnefnd? – Druckinn
maður, sem sér náunga sinn
drukna norri landi.
8. Hvað er prestur? – Þreyttur smala-
hundur, sem aldrei fær nóg í askinn
sinn.
9. Hvað er kvennaskóli? – Fleygifullur
plantaaskur.
10. Hvað er Bóndinn? – Moldarfinn staðar-
steinn í húsi.
11. Hvað er Ísland? – Mý, sem grætur
mistan meydóm sinn.
12. Hvað er yfirréttarinn? – Vinkill á hjörum.

Skrítla.

Spurningar og svör.

1. Hvað er ráðgjafi Íslands? – Heimaríkur lækmundur.
2. Hvað er Landshöfðingi? – Sirokkus, sem aldrei fæst snjór úr.
3. Hvað er Alþing? – Hrafnar, sem kroppa augun hver úr öðrum.
4. Hvað er Amtsráðið? – Vefarinn með 12 kongavitið.
5. Hvað er sýslunefnd? – Smali, sem ætíð lætur missa máls.
6. Hvað er hreppsnefnd? – Hakalaus þáll og varlaus rekar.
7. Hvað er heilbrigðisnefnd? – Dreukkinn maður, sem sér náunga sinn drukna norri landi.
8. Hvað er prestur? – Þreyttur smala-hundur, sem aldrei fær nóg í askinn sinn.
9. Hvað er kvennaskóli? – Fleygifullur plantaaskur.
10. Hvað er Bóndinn? – Moldarhrúgu-steinn í húsi.
11. Hvað er Ísland? – Mey, sem grætur mistan meydóm sinn.
12. Hvað er yfirréttarinn? – Vinkill á hjörum.

121

13. Hvað er ambnáðurinn? — átta- og
vitalaus vanda á heiði.
14. Hvað er þjóðhallur eýslumaður?
Bitvargur í lambakóp.
15. Hvað er danskkundaður Íslendingur?
Fjandinn í sauðarleggnum.
16. Hvað er þjóðin? — Hrorabur jálkur
illa meðparíðm.
Spurull. — Orðvar.
Sálvi Helgason Guðmundsen.

Mikið er hvað margir lofa Mann
menn sem aldrei hafa séð hann
skrýddan kápu Krists að ofann
klæddan skolla-buxum neðan.

122

Andskoti er hann Árni knár
og uppgangur hans gróinn
Sextán nefndur Sauna ár,
sýslumaður og hjóinn.

123

Sé ég alt af bjarma bjarta
blika á skýja-jöðrunum
2/12-22 Jón Bergmann.

Norðri hallar höfði
hreinni fjallameyju
hún var fallegt fyrir sjer
fóstri mjallar hreyju
d. u. s. sami

124

Hrökk ég upp við klukkna klið
— hvítra eins og heiðar svana —
Sólargat ég sofnað við
Soldögur og Langeldana
d. u. s. sami

125

Verte!

Verte!
sjá 126

Foldin eru gjörðin sanda
Gjaldberanum heim:
Nidan Böðli Björns hins sanda,
Þorinn var hann heim.

126

Í Dakota var einu sinni staddur Íslendingur
sem þar var á ferð. Segir þá gamall Kani við hann:
„Og nú er hann dáinn, blessaður biskupinn yðar,
hvernig sérð þér hann; það var nú höfðingi, lærður
maður og lipur í öllu; ég þekki hann þegar ég var
ung; hans nafn ofstendur við og verður líklega lengst
samgat til þess hann japlaði á biskupsstólnum."
„O-jæja" segir Íslendingurinn, „við erum nú báðir
að þá biskup, hann séra Jón Helgason, líkar þér hann
betri vel? Eða líkar þér hann betur meðan hann
Vestur-Íslendingarnir þegar hann heimsótti yður nú
fyrir skemstu."
„O-jú, jæja. Mér finst hann altaf vera góður gosalegur!"

127

Ekki á mörgu virðist val
vera orðið núna.
Árni sem að ekki .!.!.!
er að verja trúna .!

128

Kap. við stólsins fúna:

"	"Tutti Italiani sono banditti".	
Árni:	"Non tutti, ma buona parti".	"

129

Andvari drakk sig fall sig fór
fornst af öldu fáráð
og menn sem hafa mér og hjól
meira en almennt gerist

2/9-22 Jón Bergmann

Jerjálin silfurs, eggja inum, 130
Sockarinus Júdas gerdi:
Nú eru goldin Jésus med þrem-
jetta' er at hokkra 'verdi.

———— a ————

131

Dauna lausr Leld ég at hún Manga mín
elli' at verda fljót til málsins auda
á hún ekki laungt at sækja fast:
Í gær sagdi hún: Dallinn,
dallinn, en í morgun sagdi hún
50 skýst: Skrallinn, skrallinn.

Kaffon soaras niflungsmid 132
nogs snar 'ráðum
Kanske 'eg fari og koeun fólkus
kyssa sar 'á munn.

Eldlja sparar nú ei mergs
ammeitjan skal vera 133
ver annara bús og sverds
sinn er bera til fless gerst

ANDSBANKINN
Reykjavík

Tál inted ondt í Verlden
men var glad ät alt gott.

Maðkur í Skít

Kaitist, en syndgid ekki
og gefid ekki djöflinum rúm

Gætte ekki á vera „motto" fyrir skriftum
Kæru, er ég tek saman, ef ek verða gefnar
29/7-21 Jónasson

134

135

[illegible] para sem hjá Alpýdi. Hann vio Bergi.
Hún þú daugunum þannig hyrir þáttlega
[illegible] skipt í vitið vinadi Árni honum bauk
frá fyrningu í brodi milli, með þú og
[illegible] hann hugdi, á Vísan Vdi um sig.

— 2 —

Sögur persan um Árna sagdi mjer Jóhann heit.
Briem frá (Stóra-Núpi).

(H.J.)

Sýnishorn af Vestfirsku

136

Jeg var einusinni staddur nidrá hafi í
sudaustan vjerum, og gódustu beraettu. Vid
vorum búid búnir á fiska og gátum þá
ígi lagt. Rédu gamlir búid og jeg sagdi vid
Gvend Jonsson, á vid skyldum skella upp.
Hann vill skrae á mót. Bidum vid eja á skáttinn
og á. hegtu menninu, sem eig í skinnstakk.
og setr á sig vetrahúfuna og dregur sig í
hálsinn.

Svo vid!

135

Vísa þessa, á margis konna, á sagt að
á sama sinn kosi orð og Mundi Stáli, til
B fara með sýja Alpones: Anna Bjarnar.
Hún þú dauginum skamm síðan sýnlega
Mi skipt í viðið Vísadi Árni konum hans
á stringum í sadi mikli, með þú og
B hann hugði, á Vísan Vísi um sig.

— 2 —

Ozur þessar um Árna sagði mjer Jóhann heit.
Briem frá Stóra-Núpi! (H.J.)

S.

Sýnishorn af Austfirsku 136

Eg var einusinni staddur niðrá kaupi í
Eskifirði austan yfir, og góðvinur hans Árnason. Við
vorum báðir búnir að fá okkur og gátum því
ei sofið. Réðum þess vegna báðir og eg sagði við
Árnason, að við skyldum skreppa upp
um hlíð strax á mót. Ákveðið sýr á stað
á. hestum meðfram, sem eg á Skinnast.
Setr á sig svörtubeind og dregur sig í
ólst.

Rétt. Sviðið!

ANDSBANKII
Reykjavík,

II.

137

Orð hefði þjer verið, dóttirin mín,
falla burtu mig áður mínar líðir, mjer
þeim á ódæma Bulnað á frá sem Hjör-
þeir þessum ungu blómstrum. En mín
dagir á kala urn það, þá veistu allt hvað
þín gæti, dóttirin mín."

Eftir þetta reis hann, á hann hafði
byrjað upp fyrsta vers af sálminum
„Allt eins og blómstrið eina o.fr., fungið þar
vorið, oftið þvarr um kalt og verið um
dýrustu þann dagínn.

Sú Árni var á degi mjög bráðum.
Einhvörju sinni átti hann á þrem dreng
ásamt öðrum börnum, og var nú á þrí
komið á hann átti, þá hann fyrir þeim
ungum á kláða þeim eftir ýmsan hátt
á þau klyppa á kunna. En aumingja
drengirnir, sem lítt um vissu, kunni ekki
nema þessi: „Alptaungirnir úti liggja, alda
dreyra hann mein sín dróttins gæta
dyggða annarar maðkarnar."

Bjórn: Maburinn ydar er fundrinn. Seis vorn ú leita að honum. Hann vard úti, volgur undir hóndunum. Ent gerir gott nú úti.

138

139

Bogi í Uteid bregdur sér
bró er vegginn gíndrii.
en ef við tegr hans er
verdur tvo fotib gyndrii

140

Segar Arni Eggertsson var hér í ferd 1920 var Ólafur Kleifsson Fjórsárbrú leidsögumadur hans á leid til Fjalla Eaksvegar. Í Holta- og Landveitum matti heis fjölda manns á Fjódvegunum. Ól. segir vid Árna: Hegrta Árni! Hvó heilsarden okkr mönnum sem hún mætir, med nafni? Es bad sidur hér segir Árni. Já, bad skyldi dónalegt ad heilsa mönnum ódruvísi, sés skakl. segir Kastad er er svona Já Kvedja. Jaja segir Árni, en ég skekki engan svo mæta heis Jóh. í Hak. Og gerir Ól. Árna advart um ad heisi heitil Jóh. Segar heis mætast Árni

Eggert Laxdal á Akureyri kom að Grund í Eyjafirði 141
til Magnúsar bónda Sigurðssonar og fékk hann þar
kaffi, með kölnum nokkrum sem Eggert virtust
vera nokkuð gamlar. Segir þá Eggert við Magnús
meðan þeir drukku kaffið: „Mikill bú-maður ertu,
Magnús minn, að eiga svona gamlar kanínur".

142

Það var sumarið 1920, að séra Brynjólfur Jónsson á Ólafsvöll-
um hafði dvalið all-lengi í Reykjavík og þá sem oftar oft.
kendur. Þetta hafði biskups frétt og látið þess getið, við
menn, að hann kysi að „sjá" í hann séra Brynjólf. Nú
bar svo við að sr. Br. er staddur hjá biskupi í bókaverslun
Eymundsens; biskups kemur inn á tal við sr. Br., vísar sér á hann og segir svo allir megi heyra
(en búðin var full af fólki): „Nú! hvað er þetta! Sér Brynjólfur
er þá hér ennþá. Allir ættu víst eftir nú að fara að koma sér
heim til sín og standa ekki endalaust, heldur en að vera
að sleppast hérna í Reykjavík". Sér. Brynjólfur hoppar
á biskups um stund og segir: „Og það er þá sami gikur-
inn í yður enn".

143

Marinó Hafstein hafði verið á hálfs mánaðar fund 3ja
hreppa-kerfis hann til vinnu sinnar í Skjóna
hárinu. Klemenz Jónsson var þá landritari. Fyrir hann

sér að Brúnó es Kormáni, gangus hann hel hann
segis í alvar leynni tóni „Jesus Lefur verið sek
hér í hálfan mánuð" „Já, því hún ég vel" segir
Maríno „en hún hafið verið í burtu í fyrja vik
og engin sakna hans

Ursus Gólongus canc.

Nóttin gekk yfir sveit og sjá
svört eins og kaup og spaði.
Ursus dottandi á díwan lá,
dreymdi at hann væri í báti.
Fun kom Gólon með brand og brak,
bráðt tók at minka friðurinn. –
framan í Ursus armlegg rak
í fjó hann sofðist niður.

Vaknadi Ursus vígaglúr,
vélega í honum kátur:
„Hvárt vilt þú heldr kyrtill taka hús
á Fiarðarfjöð of víðan.
Freistir þú á ens fiðarsjöll,
fjör fátt man ráð at sefa;
alt eins ok kettir kyrtir troll
hreistrom vas þik í hnefa."

hinna ofnd skerðskum lánum.
Fráhverfi orrusta aldrei var
áður í veröld framin.

B. C. von Chaingwoney.

Gólon = Benedikt Arnason söngvari
Ursus = Björn Sigurbjörnsson
Cand. mere.

Hvergi gugnaði Gólan við,
greipar á kviðnum sjúm
skaldi sig út í hægri hl
hoftana sundur glent
„Gleypnir samt ekki lyda
hungurs og barka minnum
Hræna skal jeg með fólk
fjörið úr skrokki þínum

Svo mælti hann og hljóp í
Heldur fók Urri að riða,
veifaði hvítum vasaklút,
veinaði og bað sjer griða.
Gólan hóspaði og höggið rei
herópi í salnum dundi.
Urrus í svinna útaf lá
emjandi hann lá og stun

145

Jólaroda:

Nú er glatt á Hjalla hés á jarðríki: Ljós á öllum kertum, ljós í gluggum, ljós um allan heim; feitt hangikjöt á diskum, óvenjulega mikið skamtað, vínn kominn, engu síður en samefldustu karlmönnum sem endvitað hafa allar gegningarnar jafnt á háttíðum og hversdagsins dögum og blessuð börnin snjalla á sefjandi brennunni.

11/12

146

Blíðuvéðrin blómgva hlíð, 14/6-12
– brúðarklæðin eru prúð; — 11 S.M.
stríð er úti, – engu kvíð,
iðinn fær lað í skrúð.

Svertingjarættur nokkur ~~sagði~~ //
bauk raðu sinni þannig: 147
„Ná verðum vit allir að gefa
kirkjunni okkar dálitinn skerf.
En svo að hún vanhelgist ekki,
bið jeg þann, sem stal bjöllunni
hans Jóns, að gefa ekki grannan
eyri.“ ~~Allir söfnuðurinn~~
Hvert mannsbarn í söfnuðinum
gaf til kirkjunnar. —

~~Gullöld.~~

Heilræði. 148

Hann ágæti ameríski málsforsvar-
maður Bartolí var einhverju sinni staddur
~~staddur~~ í hæstarétti í máli gegn
manni nokkrum, sem kærður var fyrir
morð. Hann ákærði hafði engan verjanda
svo dómstjórinn bað Bartolí að vera fær
að fara með hann inní aftherbergi til
að láta hann skrifta fyrir sjer, en gefa
honum svo hið besta ráð sem hann
gæti. Bartolí tók nú ákærða afsíðis
og spurði hann spjörunum úr. Að hálf-

tíma liðnum ~~fór~~ kemur Bartels aftur
og er þá alein; s Núnú, hvar er
ákærði? spyr dómstjórinn. s Hann
er stokkinn í burtu, ~~segir~~ segir
Bartels. s Þegar hann var búinn
að segja mjer alla málavexti,
fór jeg eftir skipun yðar og gaf
honum það besta leiðarljós, sem
jeg gat og sagði honum, að vörð jeg
í hans stað, skyldi jeg hafa mig
það brátt sem hann væri kominn
úr augsýn, en þá skyldi jeg hafa mig
á burtu. Þessu ráði
fór maðurinn með þökkum, hélt
sig útum skuggann, og var horfinn
á örfáum stundum.

X 149 Svínavatn.

Bóndi nokkur í Saxlandi hafði keypt
gröf frá Babelmi, en eftir bogadi hit
bóndi um fluttningsgjald nema fyrir arm
fjárins. Einhverju kunningjar hans stungu
því samt að honum, að hann mundi eigi
á heimleiðinni tollþjónanna, er mundu
það ~~fara~~ rannsaka hjá honum. Bóndi stóð
hvatan á sig stóð vetrið, og var nú í standandi
vandræðum með, hvar hann gæti falið
annan

dýrgripi kóngs. En einn daginn kemur
nakkur kona að sjónum. Hann leggur nú
gripinn í vöggu og breiðir vandlega
ofaná hann. Þegar tollþjónarnir koma
um, er bóndi að róa með vöggu
og raular vöggukvæði við krógann. Spyr
tollþjónninn nú að vera við staddur
rannsóknina, en bóndi kveðst ófær
að vagga og ber fyrir sig, að hann megi
eki fara frá blessuðu barninu, því það
ríði svo veikt. Einn tollþjónninn býðst þá
til að passa barnið fyrir hann á meðan
á rannsókninni stendur. Bóndi þiggur
það, en biður þetta gæta vel og
að vagga nú hægt og gætilega og um-
fram allt, að ~~hún~~ fletta eki ofanaf
barninu, því blessuðu ormarnir gráta
mátti tvo kvaddur, ef hann eki ókunnug-
um manni líta sjálfs, að það gæti ritist á
honum. Tollþjónninn lofaði öllu fögru
með það, sest niður og tekur til að vagga
hægt og gætilega og raular þessa gömlu
vöggurísu:

Róró og ruggaðu
litlu barninu hugguðu.

Á meðan leikur hjelagar hans afturábak og

150

Jeg er skáld! jeg er einn hinna ungu
því í æsku var fyrir mjer spáð,
og listin mjer liggur á tungu,
jeg er ljóðskáld af himinsins náð.
Jeg yrki rjett eins og aðrir
um ástir, konur og vín,
og hvĕr einasta eldabuska ær
er áfjáð í ljóðin mín.

Jeg er skáld þótt jeg enn hafi ekki
safnað áskrfftum fyrir mín ljóð,
en jeg ætla að þjóðin mig þekki
og þyki áhrif mín góð,
því hinn syndugi Sóldægramaður
hefir sumstaðar hnuplað frá mjer,
en hann hefir einn fengið hrósið
og heiðurinn - því er nú ver.

Jeg er skáld! Jeg er hreldur og hrjáður
hver mín hugsun er tekin og hirt,
því sem ekki var fullstolið áður
hafa Ágúst og Þorbergur hirt.
Gústi tók mánann á grúfu
gaf út og eignaði sjer
og Davíð, hann flýgur á fjöðrum,
sem fuku úr stjelinu á mjer.

Jeg er skáld! jeg er einn hinna ungu.
Ó, Ísland! jeg syng fyrir þig
og listin mjer liggur á tungu
mitt líf hefir margborgað sig.
og hugur minn flýgur með fjöllum
og fagnandi andann jeg dreg
það er enginn í heiminum öllum
nema Ástvaldur, Nordal - og jeg !

Extra.

Jeg er skáld! Og viljið þið vita
jeg er vörður hins heilaga elds.
en við háborðið Hallunkar sita
svo sem Heiðdal og Grétar Ó. Fells.
Jeg er skáld! Og er skarpvitur maður
og skráð verður saga mín,
Smári hefir sagt mjer það sjálfu ,
jeg sje meira en Hagalín.

Sá k. það er ekki sér skattur mugangur í hverjum
með sérsk. mugangi
klæðnaðum. það kemur ekki undan því hvað þér eigið að. Sérstök kerjantinn kom
L.d. opt inn um glugga

151

5 Hann: Ég hef ætíð sínu skilið sinn mann sem hafði við að kompúlera
Hvað ég hvað var nú hann? Kann. Hann kaupmaður austur

1 69
1 70
1 71
1 72

1 75
1 76
1 80

152

Þegar Chr. X. heimsótti Íslendinga, sumarið 1921, sömdu
hann nokkrir þeirra riddara kvæði og yrkisefnið
um. Nokkrir gátu að konungur var farinn, var einn þeirra
kvæðin riddara að skoða dýrgripi sitt og var sonur hans
viðstaddur og segir við föður sinn: „Heyrðu pabbi!
Má ég nú annars ekki eiga þennan kross þegar hún
er dauður!" „O-jú, ég held að hún megi eiga hann
drengur minn, en það má enginn vera hann að gang-
ast með hann, nema hann faðir hans."

Presturinn hafdi bodid Lokninum og flerum helztu
bondunum í sveitinni ad koma med sér kveldverd
á nýjársdaginn ad afloknum gudsþjónustu þann dag.
Lokninum vissi ad bændurnir voru nýgi trúadir menn
og sérstaklega einn þeirra, er Jón hét. Um kveldid, ad máltíd
lokinni byrjadi Lokninum ad tala vid þá um trúmál
og lézt vera nýgi vantrúadur og reyndi sem hann mátti
til ad reita þá í vördunum, en karlarnir stódu sig vel og
Lokninum fékk engu mundad vid þá í trúmálunum. Loks
segir hann vid Jón: „Heyrdu nú Jón minn! Svo er þad þessar
verur, sem kalladar eru englar. Hvada gagn gera þeir?" „Og
þeir eru, segir Jón, okkur til ómetanlegs gagns". „Hvada gagns?"
segir Lokninn, ég vil fá einhverja skýringu á því hjá þér,
hvada gagn þeir gera, ég hefi aldrei ordid var vid ad þeir vöru
til nokkurs gagns, en trúarbrögdin eru þó alltaf ad flagga med
þeim og telja ad þeir séu okkur svo ogurnaudsynlegir, en í hverju?"
„Og annarsgrein!" segir Jón, „þú veizt ekki um, til hvada gagns engl-
arnir eru fyrir þig, hvad þá meira". „Nei, þad veit ég sannarlega
ekki", segir Lokninn og reitir sig vid med ákafa: „Ef þeir gera mér
gagn, þá vil ég fá ad vita þad — hvada gagn þeir gera mér!" „Já,
þad get ég sagt þér Lokninn gódur" segir Jón, „þeir eru alltaf ad
biðja fyrir velferd sálar þinnar en — og held ad þeim ætti
ekki ad takast þad, ad bjarga henni". Lokninn hætti trú-
mála talinu og setti hljódan.

154 50

Öskudagurinn er einn af aðalháðidögum ársins meðal allra barna. Daginn eftir öskudaginn 1923 (þ: 15. febr) spurði Sveinný litla Þorfadóttir (þá 8 ára): „Er ekki til annar í ösku?" (T.d. ein og annar í öskunni, páskunum o.sv.frv.)

Þórður í Mæri, er vorið ekur; 155
vilda þrúna á gæðinn ekki.

156

Jarm einn dreymdi: Að hann kæmi inn í hús eitt; í stofunni sá hann E.H-Kv. sitja á stól, en í leggjunum ekki á H.H. og hlýddi á H Kv. lesa í bók: „Móðir mín í kví, kví, hvíddu ekki fyrr, fyrr en ekki dulvana mína til að dansa í, litlu dansa í." Þýtur þá H. sem örvitlok í fjöru fram á gólfið, skellir saman lófunum og segir Ég vil ekki; dá-á-saulog sömmum að farna fyrir silfurmarn á fé. Dá-saulopt!

157

Nábúgt miðbiki annars tugar 20. aldarinnar kom maður norðan
f. N. Banka, með 2 þús. kr. víxil, sem hann vildi selja. Erindi
Bankastjórinum fór með víxilinn til Bankastjórans B.
og sagði: „Eg var beðinn að eyna yður hvort víxil og
spyrja hvort Bankinn vildi kaupa hann, en – eg er
samferða mín að öll nöfnin á víxlinum eru föls."
Bankastj. B. skoðaði víxilinn vandlega, rétti hann síðan
að Bankastjórinum aftur með þessum orðum: „Hvað mín
vegna! Við kaupum víxilinn, hvað sem sóu góð nöfn á honum
og við meinum þeim ekki mín sorna lélið fé."

158

52

Langst af sudan og tóku vid Gjaldkera starfinu í Landsbanka
annum hefur Gísli Gudmundsen verid frábrugdur blandad mér
eitur-blöndu reiknad til þess ad þvo mér hendurnar úr
og dreypa sótthreinsunar-gerla þá, er vera kunna á sedlunum
og þeir eru semilega eigi all-fáir - og hygg ég ad Gísla
hafi tekist ad eyda mörgum miljónum med þessari blöndu
sinni og ég sleppid vid ýmsa hættulega sjúkdóma med því ad
þvo mér úr blöndunni. Nýlega var "beiid af sjálfum sjá
mér. Ég kíngdi Gísla upp í sína og sagdi vid hann. Getid þér
ekki gefid mér - þvi hann veiar ekki hvorki eitur né ásetti
á flöskuna mína og hafi það dálítid sterkara en sódavatn
því mér fannst það ekki vera nógu sterkt og líkloga

159

Sprengividur legur Konung kjörinn
sem ég aldrei man nafnid á Lárus H. Bjarna
son 1910-12

160

ida madurinn: Getid þér ekki gert svo
vel ad vísa mér beinustu leid
hérna yfir heidina:
ísaudinn: "Jú, það er hægt ad gera: Ef
þér viljid fara beint, þá er
beinast ad fara beint!"

161

Ad vera faddur og uppsalum í óveid, vinna
eiki brotum alla sína ofi, hafa aldrei
málungi matar og fara síðan til hel-
víðis, það kalla ég skammar skaðsemisgar.

53

162

Óvedi effir lögum, ns ef til kæru [Hvalgr. Tíðkaðist?
kofnuðu hyskerisins sá er
unga lauda fóa nytsar skaðsemda
yfir fornu oddryðgaðarm málar
smíkraldi kattar láfa afsmugar

163 vantar

Þmurleg er upplýsingin enn hjá Knúti,
enda kenna um skal honum
sf að villast menn á konum.

164

[illegible] sinni að á næsum vog hafi áður á ætlan stykkveitinga að framfærslu er konungsgarðs[illegible]
en konunga að verða veittar annarstaðar frá, t. d. sveitarstyrkur, sjúkrakostnaður að útlendum [illegible]
manna og annað því líkt

I.

137

Smali 1ti.

Eptir Bolla.

Jeg get hugsad, ad „Bergmál“ petti gam-
an ad fá sída og sída pagnir um ymisa
íslenzka menn, sem eitthvad hefdi lifad
eda ordingleyti á eptir hafdi. En eitt
er vid ad athuga ad greina ádúr vegna
pótt til sjen. Hann jó pó nokkud
og ætla jeg ad láta „Bergmál“ njóta
sín.

Árni Helgason prófastur í Gördum á
Álptanesi var á sínu í lid midsumars
fyrstar sinnum (1823 og 1845) gangdi hann
á milli bæjarkirkna í sínu prófastsdæmi, og á
hann þá opt Halladan Árna biskup.
Árna pótti gódan sopann, og var opt,
ad sögn eda fullur. Í elli sinni ávarpadi á
hann ad hafa flutt líkrædu sína. Hún
var þá bædi gömul, full og ósiblaus, og
hafdi eigi verid breytt um meira lík-
ræda. En hann gamn fad ordid sína

og sleppti því fram hérnaðs því, er hún fer
á eptir: „Jeg hefi aldrei heðrað
þann, sem með átti, en annan mann
sem aldrei átti með hann mælst til
ég halda hún því eins og hinn þessum
framkvæmi, nema, danska manni
þessi maðurinn, sem með átti hann mi-
klu þenkt mig, vildi, að ég væri orðinn
gamall og mátti hugsað, að Romeu væri
á mis allsgóðan kost ég mikli góðri kalað

Jeg hefi aldrei heðrað í hugsunarleysi
minni, og því hefi ég gjört það í hvorttveg
eptir: annað sinnið eptir unglæra
en í hitt sinnið eptir samtalsa þeir
því ég Romeu alltaf einkennilegum vegsemd
hálf illa við það, að leggja þessar
dar ýkjur niður gagnsinnar Romeu
ún þess að kala mikið en eptir heim
ður. — Þessi maður hjet Heinrik
Sigurðsson frá Bólmstöðum í Grímsnes
Ytra að aldri eða eitt Romeu í það sinn

165

Frá Reykjavík er beðið um
viðtal við Síta-Sveinsson systur
Skaftfellinga en maðurinn
fór þess á stað samband við Björg-
vin Vigfússon systur. Rangæing-
um sejir til nafns Sínus Fanný:
"Það er Björgvin Vigfússon
systurmaður Rangæinga."
Ó! hver andskotinn, það
verður þá jú hefði jeg
samband við viðtalssan
systurnar!

166

Fult fangid í Camminu

167

Ágeinningur um rétt, Gutt jam
Kengur Kemur Jón í Spaam.
af hann hafi stolid Kindinni
og vill á þingum krefsa sig
af þeim og segir: Sjálfmundur
ja, það hefur verid borid á
mig áburður "

168.

Jón á Spaastr. : fer med þótt
og eru þeir syngjandi:
Syngdu þaassam. Þá si

169

Magnus Salbergi
Gamun af hepna ólyst og minnilat
Fóstra sín réttmæta sök sína
Einhver fóstbróta dóld
skei, flóaretti geugn fél

170

Þs. í Blámm nautkuy um, raidum
sokk min á heimsmm
Medlj. sofnadi midur 20 dramm - Þs. stól
bless yfir fólkid. Medlj. vakna oj
segir: Þeja ég hefi þá sofnad. Vekt
þid mjskud um kýrnar

171

Ásgr. þarna fór sr. Ól. Kvadu þar ílát
undir a.....

172

Margrét Kolja nioti
í Telefoninum: Gaten h. byggi, ég er
ekkert ad hlusta.

173

Bj. Rosenkranz: Þr. mettad 5000 m
af 2 smáf. og 5 byggb.
Það hafa verid hvalir

174

Þóra Spóamýri
1. Ég atta ad bidja þig bæli godmr ad bjóda
upp aptur sýslumannsm
2. Það atti vid, verdum komnir snemma
daugt á Bádegi. VSk

G R Á N I.

175

Dauður er gamli Gráni nú,
gloppa kom bar í pabba bú,
oss er því töpuð Lútherstrú,
og mamma huggar ei pabba nú,
sem skildi.

Flosnaði hér upp föðurgrein,
til frelsarans forðust Gráns bein.
Ást hans til pabba virtist hrein
og vindhanagæði voru ei nein
hjá honum.

Að því líður að faðir minn
fer sömu leið og Gráni hinn.
Þá hittir hann gamla vininn sinn
og verður feginn að skríða inn
hjá þeim gamla.

Nú er Gráni fallinn frá
föðursonur pabba.
Áratugi lifði þrjá.
Hættur er nú að labba.

Í flokki jafnan fremstur var
alstaðar hvar fór hann.
Höfuðið bar hann heiman að.
Hátt á pabbi sat hann.

Undir pabba á kostum fór,
en komst í ró hjá mömmu.
Táraflóð þá fylti kór
þegar hann var grafinn.

(Þingeyskt).

Barnaklukkan. 176

Amlóði kenna klukkan tíuna,
hvernig tvo-tem að til er raput
hún þarist enni hót ára stað.
Halldóri minn að kenna' um það.
það er enni að eldra skap
að eiga við tvöna stöðastkap.

Ef að hún gengur tvöna tíuna
týnist mér alveg viðkvæst hreint
að bera hana á bankann inn,
hún bara brúðan töfrandinn
tvo appreiðslan gengur ekki fljótt
ja ~~á~~ á ári endan tvöna um miðja nótt.

Um hana tíuna það kefir brézt
hún eigi að vera klukkna bezt.

og við hana ǽtlar að vinna sem
verkstæði sǽju og pínulítið mann,
og gangi vel hjá verðum Klár
vonandi eftir hundrað ár.

Um P.Z.: Pétur í Fóstu[x] fæddur
og passaður hérstað sem átt
eins og hann átti við
einhverja „systur" í móðu

Albert Jóhannsson

x) í Kjallara Landsb. var lengi Fata (rabbað við Bk. G.
Sem starfsm. og Landsbankastj.) nefnd að nota

FEGURSTA ÆFINTÝRIÐ. (ÁGRIP).

MOTTÓ:
„Gott er það, þegar slík æfintýri gerast með þjóð vorri".
E.H.

FEGURSTA ÆFINTÝRID. (ÁGRÍP).

MOTTÓ:
„Gott er það, þegar slík æfintýri gerast með þjóð vorri".
E. H.

KJÖTPOTTUR LANDSINS

Tollar
Tollar skattar
Tollar skattar
Tollar
Tollar
Toll

Geir byskup Vidalin var af
ýfirheed sinni og gesti að
N.N. prófasts, sem lengi hefir
þjónad nábotli en var sá og
á blásaklaus. Prófastur nn
neddi nn kjör sín við byskup
og sagdi: Eg held ad það se
mikla hætta á vera bodull en
prófastur"
Svarad byskups
það-mun eg nú fá réttast,
sem þer segid af yður prófasts
preifsanbothum og sóknt
mun at vera bodull"

Einhverju sinni kom Kuniggi Geirs gamla Fögg ofan úr Lundareykjadal
á heimili hans í Reykjavík. Eitt sinn fyrsta dag sem Geir sýndi hann til fötta
fað an ofan að, var í spaugi spurt: „Já, já, hvernig líður Lundaunum
yðar þarna uppfrá núna?" Maðurinn svaraði: „Og ekki það sé nú
ekki lífið og geirfuglinum héma hjá yður." Geir þótti svarið
gott.

Karlmaður og kvenmaður voru ásamt öðru fólki að þroskast hjá

Oddur hét maður Gunnar Egilsson. Kallaður hundsbarki.
Hafði hann af þeirri ástæðu eftirnafn hundsbarki að eta á
öðrum mat. Oddur var uppi á 17. öldinni og var al-
þingisboðsveinn. Lýtti hann hvað þing sem höfðingjar og
fólk kaus fyrir starfa sinn, og fór það eftir því, hvað
mikið þurfti á borðum að halda; gáðu því varið ára
skipti að því hvað Oddur greddi mikið á alþingis-
mannunum, og var hann þá oftast í hýrri skapi, þegar
étið var að gera. Eitt sinn kom hann heim af al-
þingi, sem hafði verið stórmikla lengi. Sagði hann þá
tvo þingfréttirnar: „Hvorugt þing hjá oss valds-
mönnum í ár, engin flenging, engin hengdur
engin tekinn af, og skiftu á [redacted] sín á
dali fékk og hver sitt."

Geir Torjo. Han vor sittkvar á sídast og sá Geir ús um gleggan tjá
maðrinn kenn vatnsföt, dýfir hann í sveitakolgjed og eys ús hen
yfir stúlkuna. Geir var kunnugt um að maðrinn var ekki sem
estamaki konu sinnar. Hann gengur þó út til mannsins og segir
sá að þú varst að skvetta ú fötunum yfir hana N. N. garna. Þú ert
víst haldið að þá vori konan [illegible]

Eptir ad
Jorgen Bjørnskrifaríssyni

183

Finnur alþingismenn skilda vorn
Komnir á nefnd og attundu af
Hafda nefndar fundi þeirs
Jeirra vorn mattir og metal
Jeirra var G. Þ. Medan þeir
leidu eptir þeim hvorn sem
Vildu ekki vorn mattir, Fóru þeir
sem mattir vorn ad tala um
Það hve óhyggilegt það vori
Að finnir ekki mættu. Sagdi
Þá 1. þingmadur:
Hann st. Þ. lofadi ad mæta ef
gud lægdi."
þingm. "Já, en gud hefur
líklega ekki lægt
Jeirra ad mæta"
Sagdi þá G. Þ. (Vergilsson):
"Ja, það er nú alveg sama!"

engar Fangar! þ. e. þ.
en Kaffar!

182

182

Eptir að
Jesper Björn Kristjánsson
hafði með vinsamlegum og
hollum fortölum sínum kom-
ið fyrir lil leitar, að Gunn-
steins Landsbankans —
Tryggva Gunnarssonar, Eiríkur
Briem og Kristján Jónsson
yrðu sekir eða sýknir af
málsókn Tryggva Gunnars-
og Eir. Briem á gátu og
spyr Eiríkur Tryggva hvort
„hvernig líður þér annars
eptir allt þetta?"
„Og ágætlega! Mér líður
altaf í annan fíma a lið it
betur," segir Tryggvi brosandi.
„Nú hvað er þetta?" segir Eiríkur
Briem, „ég hélt að það væri
engar fangar í þér, það
eru kaldar!

Guðm. á Hvítanesi var talsvert gáfaður
maður í sinni röð, hann var alla
tíma fús á skemtilegar og viðeigandi
samræður, en hann var ógjarn
á ferðir og vildi helzt hvergi fara í sam-
kvæmi önnur en þau, sem hann sjálfur
stjórnaði einnig allvel. Þegar farið
var að tala um kvæði, var hann
óþreytandi. Að öðrum skáldum
þótti honum Guðm. Friðjónsson fyrir
mest skemtinn sjálfum sér. „Hann skáldar
eða skrökvar eins og við hinir“,
sagði hann oftast um hann.

Kerlingar á Austurlandi voru sjaldnast
af kveldsvæfðu tæi. Segir hún hafi
skotist hann hafi sagt þeim:

„Allt skammlegar nema burtu í
„Austra“, og burtu í dekkinu“. —

186

H. Bj. segðu um að yfirheyra sín
[illegible] Böðvar:
rúgkút: Yfirheyrði svarði
engu og lengra varð hann
eitthvi leyft að

187

Sitjur 14-15 ára heim til
Jóns bónda á Ásmundarstöðum
á Sjöttu. Medal annars segir
hann á veggnum mynd af
Kristi. Segist at hann hefur
aldrei haft vandlega sögu
hann:

„Hann hefur verið barnið
að fá sér nestan í poka
hann fór mínum. Segir
hún var tekin af hon-
um þeni. —

4

Jón Hallgrímsson
Vaxti á

188

Gjmuð kona kem til vinkonu
sinnar. Sú sjer hún
mynd af Kristi og segir:
„Af hverjum er þessi
mynd?“
Vinkonan segir: „Hún er
af blessuðum frelsaran-
um.“
Þá segir sú fyrri:
„Og kannske á stíg-
ajelunni.“

189

Theraneuszýlum Akuregri
Hefurdu stolið beysu, Bjarn
Vei!“
Th. Jafa bóertu góðum

Kolbrún 190

Presturinn: Ósköp hafa förinn gjört í minningu þeirra sem þarf að taka.

Móðirin: Já, ég skal skila kveðju í andskotanum þeir hafa fengið helvítis orðbragð, bölvaðir asnarnir þeir arna, einn og það er þó varið að hafa það fyrir þeim.

Lækninum hafði gest hálshnúð á gamalli konu, Karlínu (maður Kammans) kom til læknisins í ofsa og spurði: Hvað á ég nú að borga yður fyrir þetta? 191

Lækninum hugkvæmdist og sagði: Já, við skulum hafa það 75—!

Nei, sagði Karlínu, ætli það sé ofmikið að það sé króna?

Hvað heitið þér sko, stúlka mín? 192

- Emrosjána

- Já, ég skal ekki gera yður neina skömm

Og hvað heitir sonur þinn?

Það veit ég ekki, ég er leyndarráðinn frá Halldórs-Hákona-berg.

Jæja, þá ætla ég [illegible] frúna norðan!

Eftir alls fyri longu ferdaðist drykkjuprestur, orðkær til höfuðstaðarins og dvaldi þar nokkurn tíma en Samverjin var svo mild at lítt sómandi hann þarfnaðist at fara af landi burt um tíma en veldi gjöra sig ánægðan. Hann eftirsinn fór þar til höfuðstaðarins og bað hann gjarnt at gjöra sig þar góðan legsíðborða. Vitgjarna vart Klerkur svo upp með, sér at hann hljóp í veginn fyrir manninn og sagði: Sjáum upp á klerkinn minn þar alstaðar á vallt dvalda prestum og annað hvort hingað til að láta gjöra sig, já en vegna alls af hverju það er; það af því at þau hafa lagt að því allt alls sinns afls og alla fjallar þegar þau ætla hér sinn og þú ert hérna

193

Gullkorn (úr daglegu lífi.)

194

12. ág. 1893. - 6 síða, 3. dálki: ...hvaðanæva að úr sálnaflokkum. } Engin; nema þar í sálnaflokkum
Hver sá, sem nú í dögum, engan í sálnaflokk? } eða þangað í náinni framtíð.

" d. 7. s., 3 dálki: ...rétti Gísli einn hendina, er hann hafði. - Hvernig á hendina stóð á hinum hægri?

" d. 6. s., 5.-n. Réttlæti eftir sem áður reglan að vera sú. - Að réttlæti

" 12. s., 2.-n. Blaðið fékk: þar á skotspónn (!!) - skotspónn, sbr. í skotspónum.

Inuna skúlur:

1. „Hann Lapleur fékk skellinn".
2. „Maðurinn sem við fáj talar"
3. „Hanyda fella ás stóðinn"
4. „Hérna vantar spón."
5. Drekkur hann enn

Guðm. Bjarnason landlæknir og Ól. Finsen
hafa [illegible] auglýst blaðinu [illegible] sína
[illegible] vera [illegible]
í útlandsferð sumarið 1900.

Ól. Fo. segir: Hvað er kapítalið?

G. Bj. Það er maður sem lefir í kvennimi sínu eingöngu [illegible]
eigu orðn.

195

Hundaeigendur hér í sveit komi með hunda sína til hundaskrán-
ingar-meistara síðsumars og hafi með sér hjóltæmur, grásleppu-
net og harmónikkur til hoppandi hverjum hundi.

Hetta er birt til leiðbeiningar öllum, sem hlut eiga að máli.

Hundaskráningarmeistari síðsumars 29 febr. 1801

Hörður Guðmundsson Hundalan.

196

Hann Gísmi er nú skolinn í henni Gísmu,
og þess vildi eg óska hér,
að hann fengi hana. —

197

Rauðagarðar nikkfuðl
fram úr öllu hófi,
fjöl og hýr er bangagná,
bjóða af sér góðan þokka. —

Aslin golar innan mér,
eins og sól í heiði,
hún vill róla á Húsavík
og hafa skjól hjá Pikken. —

Björn Sólskinsauga.

Syngist sexraddað með tóklum.

" — Höf.

Nokkrum árum eptir að frú
S. varð ekkja eptir prófastinn
síra H. Tóks hún eð roð-
mann er Þórður hét, mynd-
legan mann af Vondasleth.
Ráðsmanninum leizt vel á Þór-
ð og Þórð á prófastsekkjuna
og kom þeim nú svo að kaun
að heimar Bóndinn Tóks
mjög hvorskeiga, eins og pró-
fastsekkjan sómdi, með
þessum orðum: Ó, já. Þórður
minn, ég er hrædd um að Þór-
ði líki svo vel, eins og ég
færi að leggja mig eptir
að eiga hann. Þórður
ef ég tæki eður.

199

Þórði Vondasleth þakkaði
vildi eiki heyra nefnd samn-
ing á sér en með mundan
gengnar, með því að sá Þórð-
ður sem hann í því hefði haun
haft helberan skort á öllum
annað. Hann ráðir sig fyrir 100.
Ríxdali um árið en ráðsmaður,
eptir 250 rd. 3 fær verðlaun. Nú
vildi svo til að formaður sem
Tóks hann sem ráðsmaður og
hann réri hjá, var búinn að fá
1200 rd. Þórð á miðri vertíð og
kom með hlaðaffa til lands
á hverjum degi. Segir Þórð
var spurður: Hvort hann
fiski einhver eptirsjón í dag
Þórð minn? Svarði Þórð

mann er Þórður hét, mynd-
legan mann af vöxtum.
Ráðsmanninum leizt vel
og talaði á þrjóskasta eðlið
og kenndi um síðir að hann
væri heimar Þórðinum tóku
nýjög hvörsdagslega, eins og þró-
fastsdætrin sömdi, með
þessum orðum: „Ó, já, Þórður
minn, ég er hrædd um að Þór-
ólfi liði svo illa, eins og ég
feri að leggja mig yfir
útheyinu, en Þórð Þórunn
ef ég færi yður."

199

Þórði Þorkelssyni vildi enginn vinna eið að sannleiksorðum; var og mörg undan gengin árið, með því að sú fyrir-
hleut sú var; því hefði hann
haft helzt að skaða og enginn
annar. Hann ætlaði sig fyrir vel-
víðarbyggjum sem vöggvísasta mann,
upp á 250 kr. og fór vestur. Sú
vildi svo til að formaður sam
tóku hann sem afgangsmann og
hann réri upp, var búinn að fá
1200 kr. hlut á miðri vertíð og
kom með hlaðafla til lands
á hverjum degi. Þegar Þórði
var sagður: „Vorið líður, en
fiska einhver ágætlega á degi
hverjum?" svaraði Þórður
því á sama máta og: „Það
gerir enginn til!"

198-208

73

200

Þorgrímur Króksson, af kunnum Breiðvíkingum kominn, var allt eitt sumar „á Króksfirði“ og lék þó bæjarfógeti af honum hálfa heimsku og kölluði hann aldrei Þorgrím „á Króksfirði“, heldur Þorgrím „heimska“. Þorgrímur hló ávallt, eftir að bæjarfógeti hafði honum þessa heimsku. Þorgrímur hló líka, þar sem hann fyrir lítilli stundu sagði: „Oj oj, þetta er nú breyskleiki í Þorgrími.“

201

Einhverju sinni bað Þorgrímur hangikjöts-Króksi af Þorlaugarseyri þess að hann mætti koma í heimsókn. Sagði þá Þorgrímur við Þorlaugarmenn: „Þeir verða hissa á hafa þá; þeir hafa aldrei haft þá áður, eða síðan hún hefir orðið hálf níræð.“

202

Karl einn í Þórshöfn átti fjóra börn; alla vel vaxna. Það þótti einum skólapilti hörð sæmd, að hann átti, eins og gengur, vanskapaða og ljóta konu með þeim. Hann mundi aldrei eftir að hafa séð fjögur jafn ljót börn sem þessi fjögur Karls börn. Þótti honum þá fróðlegt að sjá móður þeirra, sagði hann mjög hæðnislega, þegar hann hitti á viðstaddra nágranna sinna: „Hann nú! Þarna sjá þeir hálfvitarnir ljótari börn og gat ekki barnið þá.“

// Kjón in vorn af skattyrðasyk. Hann var hreppstjóri 1.
og átti sér einkennisbúning sinn á meðal borðalagðahúfu. 74
Deilan harðnaði svo mjög, að hann sá sitt óvænna, svo að
á Kornunni. Hreppstjórin fríaði sig hálfu sína, setur hann á höfuð
sér og segir: „Í nafni Kongsins og lögunna gef ég hér með 204
þá fyrir skeinum, að sér skuli halda kyrfi, Gudda!" Og
lét Kinan sér það að kenningu verða. 203

fyrir því að hann væri byggnaður en [illegible]
það á þessa leið:

„Mig dreymdi að ég væri dauður og kominn til himnaríkis; hitti
og þar Pétur gamla. Við dyrnar á sama gangi. Pétur tók
því mjög „ólíklega og kvað skyldan vera að ég ætti að
ósannsögla. Ég maldaði í móinn við Pétur og kvað ástæðunni
ýmsan mjög. Sagði þá Pétur við mig: „Jæja, við skulum nú athuga
það kæri minn og er hér skýrsla sú arna — og benti mér á stóra
bók svo háan að ég líki aldrei annan eins sér og með svo mörgum
hóstum, að ég gat lengi lítið á komist — „Hérna er krítarmoli og
skaltu nú ganga upp stigann og skrifa einn hóstann
í hverja hrókku, sem þú manst þar; kemdu svo niður og
skulum við þá athuga málið nánar." Ég tók við krítarmolanum
allstóru skyldi, hneigði mig og skaust upp stigann og gekk
upp hrókkurnar, einn hóstann í hverja sem ég mundi og gekk
mér það vel lengi, lengi, en gleymdi sem ég kom harra og harra
í stigann, gekk mér ver og ver, enda leið svo að ég hafi verið orðin
hér um bil allt sem ég kunni og mundi af því sagði. Ég var
hérum bil hættur og farinn að hugsa um [illegible] mína við og fara
þá kæri það sem gleymt var af krítarmolanum og vita hvað hann

Sýslum. einn í Rangárþingi sagði einu-
sinni við þingbónda í manntalsþingi:
"Ég ber lengst af yfirleitt öllum, eins
og sóð af tófu-rassi."
"Viturlega mælt og samboðið sýslumannsinnar
að mæla svona gófuglegum!" sagði Grímur
gamli í Kaldaholti, svo hæðnislega, að sýslum.
roðnaði, en þagði.

Ólíkt er ólíkleg að einhverjum Kaldaholts-Grími
fljúgi í hug svar þetta, er hann les kvöldi það er
nýlega birtist í einu „Vondablaðinu" upplit af dóm-
um sýslumanns einum er nefnir kvöldið „Fóðurkirkju",
en átti líkl. heima við að nefnd væri Rangárkirkja,
því ellegar mun mann ráma í að kirkjan
„Vóg með tannum nagandi nað. Náðarhið hafði úr afhöfnum stað-
ið fólkið (þar) var jafnt í fjöti." þingbóndanum
gæti viðurkennum manna fyrstur, að höfundur þessa
fagurfræðilega kvóðu! Svar af reynslu.

205

Hon er þó at hann hafi
skattaranga ekki
því þeir komi saman
& fordragi með lægi

Komi þeir að í kvöld mig
hann heimsku-fjöfra leiðin.
þeir fara varla að fara mig -
- forsetann - í skírninn.

206

207

Ridandi koma vaskar sveir,
vidir báði vorn fuir.
huiflin fuim i huga bramm.
fuir háð ubrid við samleikann.

Háleitt sitta mark og mið.
meyjn sina deildu við
fuir hugðust munan fella fljóð
en fjandi var hún ráða góð.

Hemi viljum vinna mein
viljum kasta at hemi stein.
þamig David þreytti stríð.
það var satans-orra-hríð.

Hvalir elta síld i sjó
sagt er at margir sleppi þó.
þannig fór i þetta sinn
þrammadi á undan fönfrúinn.

Rassinn báði ulbu á
agilegt var það að sjá
þeir böðuðu og spiku báði í sum
og bíbu hvorn annað segja nu.

Gestur Einarsson.

Þannig leikur satan sín
sist er ilt að vita það.
að menn þeir sem að meyjar
munu fara í verri stað.

Björn Jónsson.

Riddjörnefna þessa segir einnig oft ömmu Sigmundi og þau ekki áður sem snerklegust, s.d. „það Hún vera Hjaffað..." „E.... er jú seld..." „Cissnissim," L. o.s.frv. en þetta er ón. eyfirsk og illa líkjandi fyrirsi, sem „stórsum eigin herra" og lýsir betur innræti þjálfs hans en ýmislegt annað, um leið og það er óvönduð íslenzka, ósmekkleg athugasemd, en mjög fyrirsi.

208

209

Þávar gígjan vors um veg
valdi grý á lóni,
Sogar hlý og hjartaleg
heilsaði hún Jóni "

Sparisjóðsbók
Útlekið kr.
Eigandi bókarinnar:
Merki:
Hafa þess er rit lekur:
Sp. a – 8.'38: 10000+10000(br.)

210

Sumarið 1892 var ég kaupamaður á Langárvöllum hjá Guðm. Ólafssyni og konu hans. Voru þau hjón bæði ágæt hjónin og ágætlega fjölmenni annars margt á heimilinu, margt af því var kaupafólk. Eg og Þórður Jónsson frændi minn frá Austur-Meðalholtum vöfum allt sumarið í kirkjunni á Langárvöllum — áður áður svaf ég einn í kirkjunni á Skarði á Landi frá dauðum og stóðu 2 líkkistur þar uppi sína tvo hvorn vetur í kirkjunni um sumarið.

Við vorum 3 kaupamenn, auk annars, sem var allra léttasti maður sem fyrir: Jón Steingrímsson frá Fossi á Síðu, sá fálkaði frá Munaðarnesi á Langárvöllum nú í Nesjum, og ég, og var ég til aðgreiningar ávallt nefndur „Jón Ólafsson".

Jón var hálfgáttaður, að Guðmundur skyldi vera að kenna sér nokkuð á orgel og að leika á fortepíanó; ég reyndi stundum að leika á orgelið en hann sagði: „Ég gæti skrúfað niður í pípunum og þá hljómað eins og fyrir mig en ekki fyrir neinn annan." Í skólanum sem annars staðar hafði hann ekki gaman af að læra.

Jón var ungur að árum, en hann var orðinn fullorðinn að viti og hafði lesið mikið af góðum bókum, sem hann hafði sjálfur eignast. Hann var mjög skemmtilegur maður í umgengni og hafði gaman af að segja sögur. Hann var mjög hjálpsamur og greiðvikinn, og var hann mjög vinsæll af öllum, sem kynntust honum.

Hann var mjög trúhneigður og bænrækinn, og var hann mjög ákafur andstæðingur Oxfordmanna.

Jón hafði mjög gaman af að syngja og spila á fortepíanó, og hafði hann mjög fallega tenórrödd. Hann var mjög hrifinn af sálmalögum Lúthers og sagði hann mér, að hann hefði sungið sálmalag Lúthers: „Ein feste Burg ist unser Gott" á hverjum morgni í skólanum í Reykjavík, og hefði hann ekki getað hugsað sér að byrja daginn öðruvísi en með því að syngja þennan sálm.

Jón var mjög ákafur bindindismaður á vín og tóbak, og hafði hann mjög gaman af að segja sögur af mönnum, sem hann hafði kynnst, sem voru drykkfelldir, og sögur af mönnum, sem hann hafði kynnst, sem voru bindindismenn. Hann sagði mér, að hann hefði kynnst mörgum mönnum, sem hefðu verið drykkfelldir, en hefðu hætt að drekka og orðið bindindismenn, en hann hefði aldrei kynnst neinum bindindismanni, sem hefði byrjað að drekka aftur.

Jón var mjög hrifinn af að segja sögur af mönnum, sem hann hafði kynnst, sem voru

12. / Madr mætir litlum dreng sem er
á leið til skóla og spyr hann
dreng minn
„Hvaða bekk ert þú?“ drengur
svarar:
„Það er engin bekkur, það er bara
ein kista og tveir stólar.“

212

Landsbankinn er lagður hús —,
líkur því, sem Geithálo var.
Vildi eg fegins mín á því
finna sín minn, Magnús, þar.

214

Fordum „Furi" var fors Fóðrmáðrum við nyrðsteigum úr s/s Borg (1. sept. 1918)
Jón „Sprengir" var einn af „erindisrekstrunum". Bóndi fóðti hann heim
í hreyfingum við vagn sinn og minnir hann á að þar sé nú ein
kona[illegible] enn Krúna, sé ekki nema sanngjarnt að menn vinni vel. Jón
maldar ittlvað í móinn (heyrist ekki). Segir Fordum þá nýjar byrstur:
„Haldu áfram Karl-Bjandi, þú þarft ekki að óttast að vinnan sé arma
Sprengi þig!

„Eg er ekkert hræddur um það, Fróðtur minn," segir „Jón," „en ef það
skildi koma á þér í golunni þeirri arna, er ég hræddur um að
þú fyrir reyns."

215

Sá var siður norðanna heima, stóri vanþakklæti sýdra á burtfyrrum, að halda
veizlu mikla vanþakkarsjónum sínum og velgerðamönnum — en þeir voru jafnan
nefndir „erfiðismenn" —. Var þá drukkið fast og lengi í heilli samfloðu.
Einhverju sinni bar svo við, að „erfiðismaður" f. h. varð svo drukkinn,
að hann gat engu sjón á séð, lagðist fyrir á gólfinu og sofnaði. Félagar hans
höfðu hann frá og báru hann út í veitslusalinum. Vaknaði hann þó og spurði:
„Hvert ætlið þið að með mig, piltar?"
„Við ætlum að bera þig heim!" sögðu þeir.
„Nei, nei! Í guðsbænum, ekki heim! Berið þið mig hálfa brautina enn þá!"

(Úr safni J. P.)

Ég þakka, og við Þökkum allir, Kirkeyjarmenn (Kirkjuvogs-kvæðin.
Hann gat ekki sk.... svona í Tápinn minn. vöðlak - Kópavogs
Svona var að senda Flóttamenn heim. Um. vöðatilboði. VM
— „ — enn öll sín verk, Árni. (Allt er sæmilegt sálverði)
Æ, fletta við, séra Björn, og virða, hvort ekki er ofurlítið skárra
þetta en mín ljóð. hinum megin.
Það er ekki kominn dagur, en hann kemur, líkast til.
Falu-Sumar.
Kyssið hann Friðrik! Kyssið hann allir.
Héma vantar ykkur!
... Og hingað má koma gramur.
Farðu til Jóns í Rodgil; hann lánar þér hjólsleða
— „ — „ Páls í Geðum, — „ — „ — Eyrum.
Tóm ómynd.
Það hafið ekki leitað í fjósh. í kumbaldaskoti enn.
Hvað um það! Einar er farinn!
Ja, nú getur ekki snjóað leið.
Þetta enn leiguliðar og leiguliðaverk

Einar Falar áttadur
inn í grafófónin:
Sérdu madur samordur
sidadu vilttu flónin.

———"———

217

Bræðra Kenning Eistaups Lands 218
bjóddu ei lengur hneykslid: arga' og vonda lýgi.
Sértu vin hins sanna manns
sízt þú áttu ad fala útúr heidindómsins skýi.

Erfu gosi ordinn Jón ~~á~~
eda svarti Pétur
þjódin hyggur þú sért flón
þjód ei flónin metur

Sui inf!

Fjóðin hyggur fú sért flón
fjóð ei flónin metur.
Ertu gosi ordinn Jón,
eða svarti Pétur?

Flugdu biskup fjandalaunum
frelsar hann úr volkenn traum
í lífsins trúðu andakaun
Kristi og samleiksbaun
elskaðu guð og hégómagaun.

Svari vísan með rithönd Einars Jónssonar og gefi
hann
skáld í prófastur
hjá J.P.

219

Sumu mistriga siungurinn sinj-
sethi' ój aldri snudur
En einhver vorð sem sjá sá
ój sagdi't honum somuj sjá,
ad sinn [illegible] ój sjeim vari ifrinn svarthi hundur

„Himnstan orkid vorða handarmein"

220

Eitthvad fremdep eitthvad nytt
á vid hjódar snekkinn
Marga blómid mat hann fátt
mátadi svo skekkinn

ój: magnús en
Framsogn - Eyrdi
vidstaumi nát. offi
efnum.
madi sem
og skekkmadur

16. 1-2 221

1. Eg man vel eftir því þegar eg gekk inn í barnaskúkana með henni Sellu í Vesturbænum, og það má eg þó eiga, að alla þá viku smakkaði eg ekki dropa

2. Gjörin (miðvikud.): 222

Hann: „Mig dreymdi mig skemtilega í nótt." — Hún: „Nei! Hvað var þigað dreyma, hjartað mitt?" — Hann: „Mér þótti eg vera á uppboði, og vorn borðar upp einhörnar skúlkur, og þar svo fjörandi fallegar; annar kostaði 10 þúsund; þar voru nú ajáandi! aðrar þetta 5, 3, 2 þúsund og alt niður í 500 krónur, allar svona indælar." — Hún: „Sátu engar líka kossmi þínum — líka með?" — Hann: „Já, eg held nú það; þar voru langa-flestar; þær héngu í kippum upp á ugla, og kostuðu 25 au. kippan."

.... Utgefid í Kaupmannahöfn 1625. ... „Eigi gj verkir, hvar sem eru, í fótum, baki, o.s.frv., ef menn daglega neyta brennivíns við hægan eld, svo ar skolum.

Hver sem fer heldr, beri í hálsinum brennivín og sitji á stól á fastandi maga í fyrra morgun. — Hver sem fer heldr, drekki brennivín, og mun honum batna. Hver sem illa heyrir, láti dreypa brennivíni í eyrun sér, og mun honum heyra betur. Hver sem drekkur eitt spónblað af brennivíni á hverjum morgni, einhverm gamlan mann, sá verdr hann frandsta veikrar, svo sem eydir slímsótt, en sjúkdómum veldur. Hver sem vætir sig daglega í brennivíni á hverjum morgni, sá drepast í honum öllum kyns ormar, sem eru um hjartad, lungum og lifrinni. Ef madr missir málid undir andlátid, sá dreypt brennivíni í munn honum og munn hans fegar sá málid.

Hversu gagnleg og heilsusamleg ávallt slík ráðlegging á sjúkdómstilfellum hafi verid, má sjá af því, ad Danir munu hafa upptekid þessa, líkid því ad fyrir, ad setja dómsþing sín laust eftir sídjan morgun, til þess þá heldur noðist á þá, sem þar áttu ad mæta, ádur en þeir yrdu ósjálfbjarga af drykkju skap. ———

224

Þegar frakkneskur madr nokkur ætladi ad kveðja Konungssonum (Gyldenlöve) þá hefir hann sagt frá ferd á þessa leid:

„Þegar ég kom inn í stóru stofuna, lágu þar 10 eda 12 menn endilangir á gólfinu. Stikkladi ég yfir þá og kunnsti inn í herbergi þar innar af; þar lágu þá húsráðandinn (Konginum) og Hinrich Bjelke* o.fl. líka á gólfinu yfirkomnir af víni og svefni, svo ad ég gat þá ekki ad velja þá."

* Hennrik Bjelke hefir verid 10 ára (f. 1615–d. 1683) Þegar Bjelke var gefid út af Konginum Chr. III. stjórnandi Danm. Sonur hans Gyldenlove f. 1638–d. 1704.

Erlendur gamli í Koti var ordinn svo örvasa, að hann gat ekkert annað haft fyrir stafni, en að skera þrestinum í nefið. Guðda gamla, konan hans fór á hverri helgi heim á þrestsetrið til að sækja óskorna fóðurkeið og hafði þá ýmislegt að segja Lindu gamla frá því sem hún sá og heyrði í þeim ferðum sínum.

Einhverju sinni, er hún kom úr slíkri ferð sinni heimanfrá þrestssetrinu, sagði hún:

„Alveg hélt ég það sé orðið sjóðbullandi vitlaust þarna hjá þrestinum mínum: maðurinn ógnar við, sá ég marglömmu fatta smáfuglana og bera smíðinn upp að munninum og þarna lét hún eins og hún væri að tala við einhvern lengst í burtu. Mér sýndist það nú vera dýrasta afburðinn í stofudýrunum sem hún var að tala við; svo snéri hún einhverri vesöl og þá gargaði smáfuglasmíðurinn eins og hrossabrestur. Þetta eru bara ómenntuð gáldrar."

„Og það má svo sem trúa því fyrir að það sé orðið gölduróttt fólkið í bænum," sagði Linda gamli, og sang upp í nefið, „það er varla fyrandi að fá fæði eftir fóðurkeim hangað öftar. Ég held það geti sem best það."

246

„Það veit ég, að guð góði gráti, ef hann væri hvað hrumur
er andskoti dýrt hérna!"

Áhrærandi fögur, en brostin.

„Já, eldri mundi hann hlaupa að fjöri!"

227

Morgunbl. 5. okt '38

Mjög er það mismunandi, eins og gengur, hvernig menn koma orðum að umvöndunum sínum við blöðin. Björgvin Guðmundsson tónskáld hefir t. d. sjerkennilegt form fyrir því, eins og sjeð verður af eftirfarandi brjefi, sem hann hefir sent blaðinu:

★

Akureyri, 29. júlí 1938.

Ritstjóri Morgunblaðsins,
Reykjavík,

Herra ritstjóri.

Í 109. tbl. yðar heiðraða blaðs er þess getið í sambandi við komu krónprinshjónanna til Akureyrar að „blandaður kór“ hafi sungið á bryggjunni undir stjórn undirritaðs, það var *Kantötukór Akureyrar* sem söng þar, og sem söngstjóri hans *krefst* jeg hjermeð að þjer leiðrjettið þetta *tafarlaust* í blaðinu, og biðjið kórinn jafnframt afsökunar á þeirri lítilsvirðingu sem jeg tel yður og blað yðar hafa auðsýnt honum með að hylma yfir nafn hans.

Í fullri meiningu og virðingarfylst.
Yðar einl.

Björgvin Guðmundsson.

★

Jeg er að velta því fyrir mjer: Hvernig Framsóknarmenn drepa Tímann þegar þeim leiðist.

228

Ausführungsbestimmungen:

Der Unterricht findet wöchentlich 4 ..... Stunden in Übungsräumen statt, Donnerstags 13.15 Uhr, Sa. 23.40 Stunden lang.

Die Teilnahme daran wird zur Pflicht:

1. Studierenden, 2. Hospitanten und 3. Damen zu empfehlen.

Verhinderungen, die N. N. zu entschuldigen sind, sowie Fehlen ohne Urlaub ziehen den Ausschluß von der Übung nach sich. Die Urlaubserteilung für mehr als drei Übungen bedarf der Genehmigung des Direktors, dem schon vorher Gelegenheit gegeben werden soll, sich von der Notwendigkeit des Urlaubs zu überzeugen.

229

Sonntag Th. [illegible] Morgen kommt ein Mädchen, das [illegible] gerne in Stellung möchte. Frau, nachdem [illegible] hat [illegible] und spricht kaum [illegible], [illegible] gemacht hat [illegible].

„Komm!" sagt Frau. „Was kann sie?"

„Ja," sagt Sonntag, „sie kann alles [illegible] machen, sie ist [illegible] und [illegible] gut [illegible] und [illegible] gut [illegible] und [illegible] gut

Mayumbadid 30. nóv. 1915.

230

"Ed fuuft' ehdi' uuuu hiuu fyrsta fót ú fjall ad ...."

fyri 60-70 árum hafdi engin hvítur madur fótad
hoja fri sérfaro: ad Kvenhaus eda fót (d: vidjótt) fjórfad
er gerdur úvant hvorugs fyrst-ord. Hann ij er hreint ú Konid
Kunnáttu sinna fólada-sjónum í módurmáli sínu, hvárt fyrir
adra skólagöngu fleiru í hinum fyrsta mánudo stórum landsins,
eda fyrir hvorugt er ú ugg vidvarpar um landid fyrir hverri miljón
íbúa á leyi.

Ed ij er undra-fátt fólada-máls-færi, eda hvad hann ú annars er,
fyrir "hvítt" vidvarpar d, medlimdum um, á hann svari ódrum fleiru
endurvarpi, sem hann = fjársins afgreidsla málfrædingi
Evrópt ú öllum átum. Vedurhamfara á hvítt fólkinu sína
ú hjálpar sú í stafsins á hjúkrunar-konu og nákvæmi
um eyk mark ve vanfærdingar sinnar og nákvæmis

231

Skráma gamla á skothúsinu vard fyrir steinkasti skjótum upfreðings orðkvæmi, en hún leit út um glugga hjá sér í garðinum. Hélt hún á sjódari lúngu litlum krakkaskjóti, en sjar vari á fund, sem um skjótin sjálfsagðum var. Bróðir á manni sá konunni á stærra orðkvæmi „méðmælandi" manna hér í mynni. Skráma gamla lúdu vel efni stúlkum í sínum árnaði sem allri lagi hún af hendi sleppa. Hún kvað dauðs orðkvæmi skráma á annað sinn kvæði.

— o —

232

Bjarnhéðinn hefir gert kaup á 20 fjárhúsum hjá sr. Magnúsi á Mikluhúsa. Kaupverðið var efni vel og á upphæð orðkvæmi ekki hún mikið skráma. Sýslu fékk á hjá sr. Magnúsi.

— o —

233

Brandhúsum ætlum verðum kvað á hádegi, sem á stað stúlkunnar sem kaldar hafa af ramman kúna til útréttinga sinna alla. Var á kvöldum fresti kvæðin á tilefni af sjó, á hátíðardaginn kúna, sem engin brúðkaup á skaffið eftir á kaffi kúð sinni, gekk á sína sjóg með „prósum" af mér má ekki vera móð, að barnafeðingum fari að fjölga á hjá sem, sjálf kunnar sé konunni sjá fjöldi, en kúna kvað engin barn hafa átt á sér.

— o — (Skráð eftir útvarpi (orlandu?)

234

Hefðarkona ein úr Reykjavík kemur á skrifstofu dagmæðra eftir (7. sept.) að hún fellur í ómegð, að niðri í kjallara hjá sér búi í hálfu kasti. Konan spyr samfarafólk sitt: „Er hætta á illindum, sem fylgi í kjölfarið?"

— 6 —

235

Kona úr Reykjavík, hálfsjötug að aldri, sem alla sína ævi hefir dvalizt í sjávarþorpi, er á leið sinni úr kirkju inn að Gilhaga, hittir þar nýtt fólk í sveitinni og spyr: „Hvaða landshætta, sem nú er komið þarna upp á sjónum?"

Hætta var um hádegisbilið sjálfan Hvítasunnudag árið 1950, þegar útsýnið er bezt inn á Hvítsunnustöðustraumum, sem stórstraumsflóð árið 1950 og síðan fjöldamörg aldrei áður — minnzt flóðs og fjöru.

Einhverju sinni, er ég hitti konuna, spurði ég: „Hittuzt ykkur nágrannarnir á aldrei áður heyrðu?" Ég vissi þar eins og landsfólkið er frá komið kirkjan og hann fólksfjöldi kann hún sína sóknarmenn, „fyrirgjarnan í andsvörum", eins og við yrðum ekki sættir alvegkjá, segja fáeinir verðandi kirkjugestir hennar á stórhátíðum kominn."

„Jaja," sagði konan, „Ýmsir fólk og ein fjölskylda hefir komið til að skjóta mér á."

236

— 7 —

Kona ein úr höfuðstaðnum kemur á sveitabæ og sér þar enn konu, er hún hefir handsamað og var að kenna þá.

Konan spyr: „Hvaða fuglar eru þetta? — Eru það hrafnar?"

1. ... að Rússum hafi farið í handir sóknar gefað á opið varnarstöðvar sínar
2. ... þar hvorugt Rússar hafa átt ...
3. ..., sem þeir hvorg hafa gengið að óbirtum samningi í
   hvorg Rússa hafa boðið miðið manntjón. 237
4. ... Og hvorg geisa þar grimmilegar orustur
5. þjóðarinn hvorugt þjóðverja hafa náð ...
6. Rússar segjast gegn hvorir mótspyrnu hafa unnið aftur ...
7. þjóðverjar hvorugt á þessum stöðum eigi í bardögum.
8. Við Karpatafjöllin hvorugt þjóðverjar hafa haldið uppi
9. Rússar hvorugt hafa upplagt ítið skriðdreka úr
10. Að heimsveldið Austra stuðli hjálpa óðinum mætti við að sigra þjóðum

Morgunblaðið 17. ágúst 1944.

(12. síðu 1.–4. dálki) 238

— Er þetta móðurmál Kvennáttu skólagenginna manna í ísl. tungu? Eða er það Kvennáttu ísl. „Stadamanna", sem sýna sig og koma fram í nafni þjóðarinnar við flest hátíðleg tækifæri, t. d. heimsækja forseta, sendiherra annarra ríkja o. s. frv.?

— o —

.... þar er líka mikið hlegið, einnig flóttinn, sem gefa mótinum dýpt. Rétt hún annars eftir merkt. vísan og minni málara tilfinningar en í mynd sinni „Sunnudagsfélagið" nr. 2. 239

(Lesbók Morgunbl. 1. apríl 1934)

Og þótt fáeinir vertakar vorn alls ekki ánægðir, hefir þeim ekki dregist um það eðlilega lagningu gegn skiftar. (Morgunbl. 24. ág. 1944: „Stór fiskiskip eftir skipasmíðastöðina" (leturbr. mín) 240

241

Víghundur

Víg Lemur - Víghundur

Pétur í Hólmatjóleiga

Jóhann S.S.T. með hvalskjóstinn

Jóh.: Eyjann: Jón ert nú að fá þés
dálítinn bita af hval!

Jóh. gamli: Oja, barga smekk.
(hil að gefa bragðað hann.

242

Jóh. gamli: Laura: Stóróldri. Sujá aftur.

J.H: Ekki er nú gott að hann er: Jón fær
sumið aftur.

Jóh: Ekki: Jón hafi séð tré!

243

Auglýsing.

Bondaglíma landsins verður háð á Kosninga vellinum einhvern þ.m. Þar keppa þeir Héðinn glímukóngur, Ólafur fyrverandi glímukóngur, Jónas glímusnillingur og Kóngulóarvefur og fleiri kóngar, snillingar og vefir. Búist er við mikilli aðsókn og verðum vera veitt þeim, sem sigrar í þessari kónga-viðureign. Keppt verður um hina nýju bruggarabikar, sem „G. H." hefir gefið í þessu skyni. Allir út á völl!

Finnur fjallkóngur.

Kvaðst við Biskup.

244

Há did you skeit this morning liber froind?

Blind Biskup.

Sá er banabiga urðaus í dag.

Þeir voru nágrannar, hétu sama nafni og áttu sama föður nafni; þeir voru líkir að sínu útliti og var álitsmunur á milli bræðranna, en almennt var þeir álitnir vera á þann veg að Ólafur væri „betri" en hinn „verri" og þótti hann varasamur maður í viðskiptum. „Verri" félagi var fyrir að vera dýrkeyptur í vöru sinni, ef hann tók sér einhverja hluti að láni og hafði hann sér lítið annað en að kaupa fyrir peninga, ef hann átti sér einhverja hluti sem hann þurfti á að halda: Hann hafði þá gjarnan „keypt það á óláti", eins og það var orðað, eða „misreiknað sig" við afborganir: Ósjaldan var vegið að Einari sínum manni aðalsmaðurinn í því hinn Vera, sem mátti sín lítils í sér standa við að segja kaupmanni sínum, að hann hefði ekki keypt hann af kaupmanni hans. Var fátt um manna fundi í milli þeirra, en lýst gátu kynnin með orðatiltækinu: „Ólafur vildi allt fyrir alla gera, en það varð sjaldnast neinum að gagni."

„Já hann var alltaf gleyminn einn á þessari kýrinni sinni, sem hún þó aldrei mátti gleyma, en það sitt er satt um hann."

„Nú, - hvað er það?"

„Að hann hefði alla tíð farið með fyrir að vera ráðvandur maður."

246

— " —

Það er orðið einkamál Björgvins manns, að hans hafi ekki verið mikið gáfur til þess að vera vel fær um að halda á sínum eðlilegu málum og velfarnað sín. Orðið hans hefir nú þá í samhengi sínu í „Þjóðviljanum" orðið 2. júní 1939. - Líklega gjöri menn sínum! -

— " —

Rígbrandur vann áður fyrrum 6½ fund á Sjónpípi; á fleiri vindjum vann
stafir máttadi að saungamanns brandgeðar hérsins, t. d. á Cyrabakka
vann það stafinum T. R. 13. h. og hét í „Bernhöfts bakarí" stafurinn B.
að fleiri stafi.

Þeir vann á fjörð, hvítir saman, Bjarni og Jón, og sagði hinn fyrnefndi
svo frá:

Eg var alltaf fastandi allan daginn og át ekki matarnesta á þrí stöðum
áður en ég fór og úrbrauð viðum fyrri stafnum. Jón reyndist við að
éta 19 kökur, en ég rann á fjórða af 24 alls. Síðasta spýjan mátti ég á-
minn Bjarna vini, enda hefi ég síðan gætt mín á því að láta aldrei
hvern vanvanfastaðan, að vera svona fastandi allan daginn: Magnið
fór þá ekki og fyllist af vindgangi.

———— " ————

Jón Pétss var háðinn sem söngmálastjóri Útvarpsins. Þegar hann svo
kemur gangandi til þess að taka við „embættinu" og kynna sig útvarpsráði,
segir hann:

„Ef það þurfið mín við, þá er ég úti í Viðey."

———— " ————

Ólafur Lárus Þórðarson hafði þar verkfæri nokkurs
staðar. Nú var gestur kominn og vildu hún hann fá hann til þess
að spila við sig um krónu, en hann var treyður til þess. Áður en
spilamennskan hófst, bað Ólafur sér fram í bæðina, kom síðan um
að setjast að spilunum og skemmta mönnum sér við, en sagði leið í löngu,
að spilamennskan varði þess vanir, að hún var til Hungurnis kunnir
í spilin, síðan hvað af hverju fóru og fjöri og lokið þeim. Urðu spilamenn fá
svo hraddir, að þeir hættu spilamennskunni og var Ólafur sagður á þá, enda
hafði það verið ætlun hans frá byrjun, að stinga á sig nokkrum spilum og
velja úr þau mörg tígulkongana úr þeim, en það varð ekki úr því.

———— " ————

Heimskringla 5. ágúst 1931. 250

"..... Þá skrifar Björn honum þessa vísu til baka:

"Þó mér líki þessi stíll,
því hann er stirður eins og fjöll,
á einn vil ég þó eiga von,
eg nefnist Björn Halldórsson,
til að tryggjast af heimskunni,
henni prestum í Laufási."

Og þessa vísu sendi:

Óskast þess að Aðalsteini á Laufási
úr Noregi frá aftur fljúgi
fyrirgefningin hennar sjónir".

Einhv. s. voru þeir á fali saman í Baldursbúðinni Þórður gamli Guðmundsen og Guðm. Thorgrímsen. Eyj. í Grímsbæ var þar að sjá og skaldaði við hjó heim. Þ. Guðm. sagði sér við bendi á Eyj. og segir: Þessi maður á allt England Thorgrímsen minn. G. Thorg. segir: það er nemandi hann er á skömm að eiga allt England. Gellur þá Eyj. við og segir: Ja það er nú viðar til England en í Kaupmannahöfn, Thorgrímur minn. í hundrað ríkjadali

Eyj. átti fyrir í Borgarfirði sem England heitir, en í daglegu máli er það oft kallað England.

252

Úr fundargerðabók 68 bls. 21. Okt. 1899. (bls 270)

"Út af ordasveim í sókn átt, að fé hafi nýlega verið lánað út úr Sparisjóði Árnesinga gegn óvissu veðsetningu, hafum vér undirritaðir eftir beiðni fyrirsvarsmanns sjóðsins yfirfarið skjöl og bækur sjóðsins frá ársbyrjun alt til þessa dags, og lýsum því hér með yfir, að ekkert útlán úr sjóðnum á þessum tíma hefir verið gert, annað en hefir verið tryggt og skjöl þeirra að öðru leyti í góðu lagi. Teljum við því hverjum manni hættulaust, að eiga fé sitt í sjóðnum.

Skrifað á Eyrarbakka, 9. Október 1899

Sigurður Ólafsson. Ólafur Helgason
skattanefndarmaður prestur.

Yfirendurskoðunarmenn Sparisjóðs Árnesinga."

253

Hvers sættir y[fir]bers y[fir]
há[stalls]. h. h[ei]mseins
mesta fyrir myndir
á dyggða og lasta
Salnum
á heiðurs Selfi
Reg Vápt Stolt

254

Heimskan og vonzkan hans á meðal
hald og afbrauðu þéir ag-máj;
en í myrkrá mundi hann gleta,
meðanum sam að, hver hann er.

255

Hátt nam Jónas hefja tal
hóf sinn allan fríngum:
Svanur lítil í Stardal stal
stórum sjóvettlingum

B: Svanur stal stórri heimu vettlingum; Þeir
fundust noðrum skógar; vörgl enn eigandans

Presturinn noklkur fóa einusinni sjóveg milli hafna á mótorbáti
í hreppsins sveitarerindum og mikinn sjógang. Presturinn var nýbú-
inn að hrinda bátnum á flot og stóð berhöfðaður og segir: Jóh.
Johansen, sefið þér mér nú svo lítið í staupinu. Johansen
segir: „Nei, það geri ég samarlega ekki. Fyrst er nú það að
ég hefi það ekkert til og svo er ég alveg hissa á þeim manni
sem ætlar að sjó nú vinnuna og vera að verki sjálfur
og kemur svo til mín! Ég bið þig nú meira vín!
Vinnumaðurinn segir: Nú er ég alveg hissa góði Johansen

Vinnum hjá P. Johansen átti að sjó nú upp á hjarn
vörum og skjóna mörgu fólki, en drabb sig fullan og sinti
ekki nú vinnuna. Fer síðan upp til húsbóndans og segir: Góði
Johansen, sefið þér mér nú svo lítið í staupinu. Johansen
segir: „Nei, það geri ég samarlega ekki. Fyrst er nú það að
ég hefi það ekkert til og svo er ég alveg hissa á þeim manni
sem ætlar að sjó nú vinnuna og vera að verki sjálfur
og kemur svo fullan að sjá ert varla sjálfbjarga
og kemur svo til mín! Ég bið þig nú meira vín!
Vinnumaðurinn segir: Nú er ég alveg hissa góði Johansen

eins og frú eru góðus hús bórdis, að frú skuli
lábid svona. Ekki lod ég svona við frú
verdis kenduv!!

Prestur: o. hvada a. vitleys.

Auglýsing: Allshonar vefnaðarvara, svo sem
258
5 / aundarvefjarlérefi og aðrir sudrænir áverkar
fást aðeins sérverzlunarinnar á Laugavegi 11

Herbergi óskast handa stúlku, sem er að
259
mestu leyti á ákvæðisvinnu hafi ljós og með
frjálsum aðgangi að síma.

Presturinn: Hér viljið skilja við manninn yðar,
260
en hvað eruð hér eiginlega sem ykkur ber á milli?

Konan: Okkur ber ekkert annað á milli en það,
að ég vil skilja við hann, en hann vill
ekki skilja við mig

261

Hann: Jæja, ekki vissi ég nú það að hér hefðu konur
vilja.

Hún: Jú, ég hefði haldið meira að segja mjög vel

Hann: Hvar hafið þið séð?

Hún: Við höfum að vísu aldrei séð, en ég hafði einu
sinni vinnukonu, sem var hjá ykkur nú núna

Auglýsing: Regnhlíf, sem átti að fara í aðgerð
glataðist ~~í búðinni~~ í dag á leiðinni 262
6 hjá vinnukonu minni, sem var boðin í miðjunni.

263
Maður kom á bíl og var spurður hvað hann sagði
mikil eru líðindin að ~~vestan~~, ~~Ólafur í Vísey er dáinn~~
og annað; það hafi hval fyrir vestan, Ólafur
í Vísey er dáinn og það var ausið 30 lýsi is tunnum
upp við hausinn á honum, skarni var það nú
skepnan, það hvað hafa verið mesti maðurinn á
landinu.

2

Frúin: Hver hefur brotið fallegu kerrunna mína? 264
Stúlka (nýkomin í vistina): Kókkurinn
Frúin: Hvaða kókkur?
Stúlka: Nú, er þá nokkur kókkus hér? Það kalla ég skrítið
heimili að hafa nokkan kókk. Hvernig á það að
kenna nú það sem brotnar?

Hún: Erta nýg hjá bróasfellur, el skau mín?
Hann: Nei, hví spyrðu eddi hví? 265
Hún: Afhús að fæi ert 13. Kóastinn minn

Hann: Eg vildi að ég væri ordinn smáfugl.
Hún og ég Kóttur 266

Auglýsing: Abrimm stofuna vantar: Húsvana
ný skellku, vinnmann og vinnukonu, nokkra hú-
seka á bát og Tjaugspilara 267

Brúðkaupsveizla á Skörðum:
Eptir borðhaldið: Brúðg. bað menn að fara af
dyrum. Brúðurin: Eigum við ekki að hátta
fyrst, góði minn! 268

Presturinn: Dr. sá. med yður
Forstöðup. Láðum ass ánda
Pr. de hvada á. Vitleysa 269
er þetta

Hér hefjast kaflar úr Jóns.

Ól. Þórs: Halldór fær að kaupið hækki, fær 11. krónur á fæting

Magn Jóns s. (galar upp) fær kaupið hans 270

Lárus hefjast kaflar úr.

Páll postl. segir: 271

Magn. Jóns. Páll postl. segir að hvernig eigi að haga kjóli í kirkjum

272

Hann hafði kennt sín í Boðsb. og jarðaður í Krs g Vindlum og bíður bænarinn af Jesús hinum ~~Kr~~ Kristur sés sés liggi í honum. Sbr sjá H. H. - Björn Kallaður Vilhansi og stóð sjá. Boðsb. var jarðaður með Kaupin og átti að fá Skagabrauð Sjóri og hún missir sem hann yrði Kjósari. Björn fór til með kaupum kom að vörum sjóði afsetur, Sveppa Búðarmanns sjóri undrum sína yfir fór hún Kjóls hann var sjálfum sjálfs: „H. H stóð sjóri utan"

Anstm. sínu kaupsýs hauska og bidur ad senda sèr bókarinn. Budarm.ª var sonur Jakobsens. og fer til hans. bidur hann ad lána sèr mann til ad fara upp í Borgarfiord. Sk. Jakobs. m. skyr hvad senda eigi. Heimsóknar hauska. Jakobs. m. sendis 2 menn med vagn og hauskana eina á. 273

Kristj. krýpur bát við bryggjuna,
Sjera Sturl. segir Og hún Kristján (sjéra vegis)
Skaftfar nidur fóturinn og klýfur hrésteinsins
eplis endilangt

274

...yfs. S. var líftroddur...
...sæi tólen fróa einhv. sá...
...látum ukkifyris. Sig. v...
...tólinn, Það eru líkl...
...Það er"

275

Sigga og Frúin eru að enda við að fela upp fyrsta
276
blómörinn.

Sigga: Þú er víst bezt að hreinsa stóra pottinn og
setja upp blómörinn?

Frúin: (nýkominn af Kommastólunum) Alt í lagi ofkum
eftir að setja upp litla pottinn og sjóða eitt
lítið fyrst, til að sjá hvort kaun er ofan?

Ella: „Nú þekkirðu ekki pilturinn minn aftur þó hún
277
selji kaun!"

Ásta: Piltinn þinn? Þú meinar kórastjórann. Hefur
hann breyzt svona mikið?

Ella: Nei-ei, en ég hefi fengið nýjan kórastjóra."

hyf. S. S. var líferoddur-
fseir tólen fseó eitthv. sa
látum utifyrir. Sej. v
tólum, fsad eru tólf
fsad er"

275

Sigga og Frúin eru ad enda vid ad fela uppp fyrsta
blómorium. 276

Sigga: Já er víst tezt ad hreinsa stóra pottinn og
setja uppp blómorium?

Frúin: (nýkomin af kommastólunum) Atl'ad ofum
eftir ad setja uppp litla pottinn og sjóda eitt
idrid fyrst, til ad sjá hvort hann er ofur?

Ella: „Nú fekkudu ekki pilturinn minn aptur þó frú
selji hann!" 277

Ásta: Pilturinn hrinn? Þú meinar kórastann. Hefur
hann breyzt svona nikid?

Ella: Nei-ei, en ég hefi fengid nýjan kórasta."

Brot úr hjónavígslusögu: 278

Það sem maðurinn hefur sam-
lengt, má guð ekki sundurskilja.

D. Thomsen: (brot úr ræðu um Cain og Cind-
ridi) 279

..... Ég er viss um að Cain við
— og Cindridi líka — er alveg
ósparð, ef menn bara vilda
gera hreinan texta
en ekki gera.

Einhv. sinni kom D. Thomsen inn í
prentsmiðju og sagði: 280
Ég vildi gjarnan fá rauða
prentsvertu
Svar: Hún er ekki til!
D. Th. Ekki til? En sú prent
smiðja, sem ekki hefur einusinni
rauða prentsvertu!

Verður.

← 281

sem rétt!

282

Sr. Þr. á Ólafsvöllum. Brók er jóla nótt
úti en ~~[illegible]~~ hófið, já stórlátið og nú er
glatt á hjalla, ljós eru kveykt í kirkjum, kjöt
á diskum og blessuð kornin borða hrossin og
ofan í kaupið. en Kr. fjallar á eddu

283

Sa. Þórður Ketilsstöðum Vestlandi norður
fyrir arveg niður til Kirkjuvogs í morgun, sáum vér eina eða
aðra á Kumlaskálaholtsmúla á suðurleið einn karl
eða konu, hvert að vísu réðu miklum komið
eins eða eð. Jafnvíst fer dyfjum að vera á Kirkju
bæ annað veifið: Sakir skólpsins skipsmannanna
fæddu upp á hans þráð forsmánar sinnar, sakir
sóðahnappheldu líkkistusmíðs og samnefnds ferðafélags
vársháttar sem hann hávörðu Kattarnes dyfjum
Klói sig fyrir eptir í gegnum sí sona, sí sona "

284

Sr. Hjálm. á Hofteigi: Takið nú eptir því sem ég segi
Það ykkur börn guðs elskuleg, því nú byrjuðu ég mig,
Drottinn fer með ykkur öll eins og ein góð kona með
sínum. Hún lætur hana og lofar hana í stromp
inn, ber hana, kemur hana og skakar hana með
sínu brauði, síðan skilur hún hið eina frá hinu
vonda, alfullega snyrjar það frá öllum. Öllum sem vilja
heldur hún í sínum en snyrjar það lofar hún vonda

upp á sína líkhyllu. Eins fer guð með
hann hér oss, lemur oss og slær oss með
himnesku krossbelti, síðan skilur hann líf
frá hinu dáða, sálina frá líkamanum líkam-
leggur hann í gröfina, en sálinni lyftir hann upp
á sína himnesku líkhyllu. Þegar ég nú í dýrðinni
verð staddur ofar dreifðri veröld og sé yfirvelli
ofan til heiðríkis eins og lauðasprúð ofanfalla
hárrar hyrnfornnir, þá mun ég segja mig sjálfa
skrattinn hafi gleymt, það var nú sprungið
hlýða mér þegar ég þráðleik að [illegible]
Höftinn

Sídla dags eitt sinn kom Jónas lögregluþjónn fljúgandi á hælunum á
vertan Hafnarstræti, þegar hann er kominn á móts við Steinbryggjuna, kemur 111
Páll lögregluþjónn norðan af bryggjunni og mætast þeir þar sem Þórshúsastræti
byrjar. Segir þá Jónas við Pál: „Hvaða ósköp er að sjá þig maður! Hvað
hefur komið fyrir þig, að þú kemur austan allra bryggja?" „Ó, já,"
segir Páll, „ég fann ekki allskonar góma þessis heiðvirðis Færeyinga, þeir
lentu á skrjómálinu, eins og vant er, og slógu af mér húfuna, svo hún
fór út á sjó og náðist ekki". 285
Segir þá Jónas enn skrækrómaðri og ógnandi-
legri en fyrr: Ég held að það sé rétt hjá þér, að ég ætti heima að
gleyma því að hann þorvaldur (d. hann var yfirlögregluþjónninn) er marg-
búinn að banna okkur að fara ofan á bryggju. Góma eða hvað
ekki!" 286

Skömmu eftir að Jónas var orðinn lögregluþjónn, þá nýkominn úr kaupavinnu ofan úr
sveit, bar svo við að ferðamaður nokkur, sem var með tvo hesta annan grá an að eit-
hvað jarpan, hafði skilið þá eftir á götunni gagnvart pósthúsinu, meðan hann fór þangað
inn til að fá afgreiðslu, sem ekki mun hafa gengið sérlega greiðlega. Hafði grái hesturinn
farið upp á gangstéttina og staðnæmst þar; hinn stóð út á götunni. Jónas sér þar að sá grái hest-
inn stóð og gegnir þann og gætir margsinnis í kringum hestinn, sem hann virðist athuga
vel og lætur að þess að snerta við honum eða leiða hann ofan af gangstéttinni og var þeg-
ar líkast sem Jónas ætlaði sér við að snerta á honum eða hreyfa honum eftir vilja
Jónas víkur sér að hausnum á hestinum og segir hátt og mjög skrækróma, og alveg eins og
hann talaði til hestsins: „Ja, það er nú eiginlega bannað að hestar standi upp á götunni" og labbaði síðan í burtu.
eins og hann hefði sagt „grái hestar" standi upp á götunni" 287

Það var einu sinni sem oftar að Jónas var lögregluþjónn, að austurvinnu hans og leitaði
sem oftar hafði sér hann í morgunsárið, hitti hann í Kjöt- og mjólkurbúðinni og mintust þeir þá á gamlan
þá fyrri tíðina og það er á dagsbirtu hefir drifið síðan þeir léku sér saman í æsku
Segir þá Jónas: Líklega hefur hvergi um annan dottið það í hug þá, að setja ofan fyrir
mér að liggja; sorga lét ég nú úti mína, sem er kyrjan mín og sorga er nú hafin
mín (og enda á gylta hnappana og gylta borðana á kyrjunni og húfunni) Heldurðu
að það sé minnur að sjá mig núna, eins fegar ég var að klappa í kringum hestunum
í Krosshaldi. Að ég gæti sorga mikill höfðingi, dafl mér aldrei í hug jafn nú sem þá" Snú við.

Þegar þau gjeldust 1922 um vorið Bjarni Þorsteinsson velferðingur og dóttir hans sál. Olsens Kaupmanns, var svo við að þá um vorið hjeðan heim Björnsdóttir, átti leið sama dagin í hús Olsens til að vitja þar um vin heim sína sem verið hafði hjá þeim. Brúðkaupið fór þann um kvöldið og vissu fáir um það fyr en það var um garð gengið. Daginn eftir hjeldu einhverjar kerlingar séð yfir sig heim í hús sín og gerðu sig til að hún mundi hafa verið í öðrum einhverjum fötum í húsið en hann var í. Það kvisaðist þó í þau orðum að kvöldinu til brúðkaups þeirra Bjarna og Þórðar þá um vorið. Daginn eftir kom Þórður heim að húsi Olsens til að óska brúðhjónunum til hamingju, en það mistókst því hvorugt af þeim varð vart við hann. Þá kom hann heim til sín aftur og allir hjeldu að hann hefði farið heim til sín um kvöldið

Drukklasar ach Tíbonquistar.

Í skólanum:

289

Kenn: Heyrðu Nonni! Í hverju var niðurlæging Krists fólgin?
Nonni: (fljótur til svars) Pabbi hans var ekki annað en trésmiður.

— " —

290

Systir lántakanda hafði skrifað undir á skuldabréfið sem viðmælandinn. — Þegar hinn gamli héraðsdómari af hendingu vélli þessu athygli sagði hann: „Nei, heyrðu þú, þetta dugar alls ekki; því ef lántakandinn skyldi deyja og síðan þarfa fyrir nafnið, þá yrði víst ekki þægilegt að gera kröfu í dánarbúið. —

291

— " —

Gamall vandaklerkingasonur prestur í prédikunarstólnum: „Það er synd samlegh að synda, því hefði það verið áform guðs að manneskjan ætti að synda, þá hefði hann áreiðanlega gefið henni sundfit á milli fótanna (t: tánna). —

Vöðuleg Hólum:

292

Unga stúlkan: „Ef þér dirfist að reyna að kyssa mig, þá ~~skella~~ hrópa eg á mömmu!"

Klaus: fölnar upp og verður mjög vandræðaleger. —

„Hamra er annars mjúkari úr," hálfi unga stúlkan sér og lítil feimnislega niður fyrir sig. —

— " —

293

Prófastinum ~~á visitazíuferð~~ á kirkjuvitjunarferð spyr gamlan bónda:

„Jæja, Andrés, hver hefur klofnað hjónabandið?

Andrés: Ja, það skal eg segja prófastinum"; fyrst byrjaði Stína -að gjöra sig líklega, en svo vak eg sundið á það. —

— " —

Vit prófið.

294 Prófessorinn: „Getur kandidatinn t. d. nefnt mér nokkra
fjalla tíðarni?" —

Kand. „Brandastíllinn". —

295 Í sumarfríinu.

Oli og Kristján standa fyrir utan grindurnar við búðar dyngjunnar og horfa á hana, þar sem hún er að afgreiða og úti á veggnöðunum. —

„Heyrðu Kristján" segir Oli, „það má nú kjóli áfram sem skuldar í þessari búð, en þú hún heldur heim svona langt frá sér, og afgreiða svo hraðilega. —

296 Heðal dyngjubræðra. —

A. „Já", þú hefur líklegt úblit, en segðu mér, hvernig á ólag unnum hefurðu farið að fá vatn í brjóstsykurinn?"

B. „Já, hugsaðu þér annað eins! Jeg sem aldrei drekk vatn, það hlýtur að hafa þangað niður þegar eg bræddi sykurinn. —

— " —

297 Kennarinn: „Jæja Pétur! Getur þú sagt mér, hvernig Adam og Eva ekki fengu að vera kyrr í Paradís?"

Pétur: „Þau hafa náttúrlega ekki getað borgað leiguna". —

— " —

298 Vinnumaðurinn: „Það hefur snjóað í nótt, svo eg veit ekki hvort eg á að spenna hestana fyrir sleðann eða vagninn". —

Húsbandinn: „Hvað segir þú, hefur snjóað, hvað mikið? —

Vinnum: „Ja húsbóndi góður, það er ekki gott að segja svo nákvæmt.

Húsb: O, þú getur þó minnsta kosti sagt svona hérumbil

Vinnum: (Eftir að hafa hugsað sig lengi um) Ja, ef eg segi svona hérumbil 400 hnefar þá er það líklega ekki of lítið." —

299

Yfirmaðurinn: „Gelur 119 sagt mér hvað áll er við með „heraga"?-
Nýlitinn nr. 119. „Það er víst eitthvað lil að smyrja byssuna með!"

——— " ———

300

Lækninum: „Nú, gamla kona, hafið þér svo nolað blóðsugurnar
eins og eg lagði fyrir"?—
Gamla konan: Já, herra lækni; það veit guð að eg gerði; slíklar
gat eg svael þar, en saðnar vorn þar ekki fyrir sjálfan fjandann
að koma niður. —

——— " ———

301

Hún: „Eg held, guð hjálpi mér, að allir karlmenn séu ekki vilfirringar."-
Hann: „Onei, ennþá er þó til talsvert af ágiflum náttúrunni". —

——— " ———

Skólapiltur N. (hringir til bóksalans) „Halló! sendið strax til skólapiltsins
nr. 2 meira af bókunum í skrautbandi". —

——— " ———

302

Nýji presturinn við prófastinn: „Hvað á maður að liggja lengi á
knjánum eftir að maður hefur beðið yfir syndunum"? —
Prófasturinn: „Ja, hm, — eg er nú vanur að telja til fimtán;
sumir telja til tuttugu, en það fimst mér óþarft". —

——— " ———

303

Greifafrúin gengur með dóttur sinni framhjá húsi sem verið er að
byggja: Dóttirin: „Mamma, líttu á þennan múrara, hann
smýrir sig með fingrunum og tekur síðan á steinunum sem
hann leggur húsið úr. —
Greifafrúin: „Við bjóðum þeim, og í staðinn húsinum á maðurað
búa".

——— " ———

304

A: „Það sem mér þykir argvítugast er það að hann kallaði mig þorpara".
B: „Þeir gjöri mikið, þegar hann má ekki gelur samað það". —
A: Það er nú einmitt það sem hann gelur. —

Strákur af Héraði niður á Seyðisf.
Hvar átti heima: Á ....
Vil er það eitthvert orð hér við hafa?
Nei, Seyðisfjörður er á milli

305

306

Strákur kemur til sýslum.; hafði átt barn og fékk ekki, leiðir sýslum. á sig: Sýslum. Viddu róleg, ég skal hjálpa þér Sýsli kallar Stúlkuna til sín og segir:
Þú hefur átt krakka?
Já.
Hver á barn?
Þessi sem hún dó nefndi
Hvað vatta tveir?
Enga vitni að auga
Eða vitlaus! Ég kalla þig fyrir rétt og lengra
Þýðir ekki. Barn fæddi hann nema þú
Komir með votta. Stúlkan hætti við að kæra
Strákurinn Krakkann

Í Tryggvaldsháls kirkju gjörði prestur inn að fyrr hvarflaði 307 augum
syndina í heimi sínum. Drengurinn, sem gjörður var, gat engi svarað. Hugði
presturinn að segja sér í ákafa: Eg vildi að ég mætti svara fyrir hann"
og fór að tala hann ofan. Sagði prestur þá, að hann skyldi segja:
svara: "Heilagur andi gjöri það", var svarað. "Hver svarar?" sagði
gjörði prestur. "Jörgvaldur Þórisson" var svarað. "Hann var vondur
maður", sagði prestur. Þorvaldur þótti illa fyrir heitinu vera hjá presti og
leitt til félaga sinna og mælti hryggur: "Haldið fast að honum hafi
líkað svarið, piltar!" —

308

Einusinni fegar sami prestur gekk í kirkju, leit hann yfir
söfnuðinn og sagði: "Fátt af gulbörnum í dag, flest sjómenn."

309

Séra Jón Ásgeirsson í Álftafirði var einu sinni á ferð norður í Strandasýslu
á hesti sínum og sagði: "Farið þið vel, ég fyrir sjónum sauð"

310

Við hjónavígslu konu séra Hjálmars í Hofteigi svo að orði: "Sá mikla
ógæfu hefir komið fyrir mig, sem allt af mjög er farið að fækka í fjárhúsi
hverju síðan ég fór að eiga barn. Ærnar og kúnum
sín hafa og hagast á eignum t. a. m. ærnar og gáfur reiknast á
sveinbörn. Og þó Ásdís, sem áður hefur kýrnar fátt mjólkað
hefir nú eina kú, sem mjólkar þrjá potta á dag, fleyta rjóma með
fjórum tilvonandi ógiftum mönnum, honum Guðrúnu Magnúsdóttur, sem kem-
ur til hennar á hverju kvöldi og vantar þó, þar þó auðurinn ógiftu
mannanna er af heitarlegu fálki og varla þó, þar þó auðurinn ógiftu
sé nóg í Kotmúla, þó er þó einn höfuðgallinn á og hann sá, að þeir
eru báðir heimskir og illa vaxnir."

311

Séra Tómas í Garpsdal mælti svo: "Og svo tíðir og þeig að undrum
drottinn minn að lýsa með sínum náðargjöfum þessum trúlyndu mönnum, sum
hin eilífustu myrkur"

Sr. Bened. Vigfússon á Hólum spurði einu sinni 116
Árni Lét: „Hvada veg heldurdu ad Jón gangi,
Árni minn? 312

Drengurinn svaradi: „Eg veit ad hann gangi á sínu vegum."
Presturinn sagdi: „O sei, sei, nei! Jón gengur á himnum
breida vegi glötunarinnar, eptir hafgrúfunni
heimsins, enn Jón annar ofan á hálvöldi og
hvalirnar" 313

Mýlega (?) er dáinn gömul kona sprinnandan, sem sagdi sig fá í vogtalinnum
Vas eitthvert ad kanna konuna hvernig hún væri hegdad og ad hún
og vard og fó og minnir helzt somilega upprunnin af honum séra Jóni minn-
nnn á Hálsi. Spurdi mann hennar, ad hvaða og hvar hún hefdi skapad sig.
Leist ad svari hans fyrsta sem presturinn spurdi mig um, var hvar hver hefdi skapad mig.
Hvernig átti og ad vita ad? Svarad spurdi hann mig hver hefdi undirlagt mig
Ut og gat audvitad ekki svarad. „Hvada átti hún ad vita ad vita skyldi", gall mótir
min ad. „Hvad svo ad vera og hún ad vera ad vita ad?" Svarad spurdi hann mig
hver hefdi holgad mig. „Hvada og gat ekki svarad, hún mótir mín sagdi ad ólegn-
ast í sóti sínum, en hvernig átti og ad geta vitnad í sínum ódru samann"? Allt í
einu skyndur mótir mín upp, gengur til prestsins og dregur blódrepptu
hvammfelaun hans föduramma sína upp í vasa sínum, en hann sér hor-
grímur Kim auga á jafnann og var fljótur til svars: „Hún veit það! Hún
veit það allt saman hún er búin skilningarvitin og gáfur." Svo var og
Jesús og fékk sakramentid strunan sama dag. Og er vedd nú á þessu ári
allar svona vel upp fæddar stelpurnar sem verid er ad klína
Kristindóms nafninu á núna á dögum!"

314 117
Ónefndur prestur mælti svo í bænarsetu sinni: "Þú á
fjöl góði Guð þá hafið mína undir yðkar náð og almenn geriz
þú láttu gott af yðrum leiðs og auðnist z mannfaðar fjöl
z upp fyllist jörðina. Þess óskum við yðkur öll saman. Amen."

315
Ó, þú góði Ásjáll, sem þú ávöxt þessi bænhjón, leiddu þau svo við
hegðun á veginn efi z láttu þau svo samvinnast í þínu
dýrðarríki eilíflega. Amen.

316
Prestur í Miðvarðs var að gjöra nafnkenndan bæjarhús og vildi
eiðleggja Norna ábúnum þeim bæjarvinnu sinn í verðum, sem hann og
gerði á fremsta hátt. Eg er engum bæjarhús, en það er góðra bæjarhús
fyrir vegna það og hann á rétt á yðkur bæjarfógeti að skemmast með
hæfnri hyggðarsemar og drýðhæfi hæil. amen. Amen.

317
Kirkjuminnleiðsla: Hjónin á Hóli eru komin hingað í
dag til að skíra. Hún fæddist. Hann skírður. Hann skírður og sem í með
skírðarhúfu fyrir á hún fæðið. Hvað? — prestur spyrði hvar
hann var við og sýnum á vasaklútinum — á hún fæðið sem sinn líf-
andi eyðir mynd föður síns. Nú jæja, eiði hann þá upp sem skír-
urinn verði yðkur til gagn en ekki til skammar. Amen.

318
Þorst. Björnsson prestur á Útvöllum mun miðj. 17öld hóf sóra
Jóna eitt sinn spurning: „Hvar haldið þið að landi, prestar mínir, af
hinn Guðsstóla helda teitar?" Þóðu einn á sunnanverðu Norð-
mun gelt us við: Austurland! Kröfuðu, sem Bar landa skógum prestsins
Hjörtur var hann á sjá síðið bæjarvalur gjöfunum sá arna "sagði
sjaðtur, að yðrgefa hjálpræðisheilsuna, en hefa sig svo í svika-
lið djöfulsins í Kröfuðu og landa svo á sjáfsagða í helvíti.

Sr. Jón Þorsteinsson í Reykjadal Tók til bænar stranig: 314 a

1. Vér viljum öll biðja fyrir henni Siggu góðu hérna á heimilinu. Hún er sjúk, já sárþjáð. Hana vantar allt. Trúna, vonina og kærleikann. Það brakar í henni, eins og góðu reglunni hérna á Steinnesi sé farin hegar eftir. Hún er hengd á hárið. Biðjið öll fyrir henni ásamt mér. Amen

315 b

2. Skundaðu upp á Haukshólinn, drottinn minn og hjálpaðu góðu hjónunum, sem liggja á innstu rúmunum að vestanverðu í baðstofunni beint undir stóru skólgeppa kóppunum, sem hanga þar í sperrunum fyrir ofan

316 a

3. Herðu nú í skíðishallsholti mín litlu og lítlu á henni ingann sem liggur í kappgarminum sem Skarðs skólinn til hægri handar þegar gengið er inn í baðstofuna fyrir aftan rúmið hennar Ingunn góðu. En umfram allt, varðveit þig á henni Kolbeinu Keldu, hún hefur mörgum kappsamur á hné komið. Hegrið nú fjötra. Amen

317 a

4. Hann Ólafur Ólafsson Snæbjarnar hérna í Vík er hættur að hafa þá bæn fram fyrir söfnuðinn að biðja sérstaklega fyrir honum svo að honum takist til annarshvors sem allra fyrst. Amen

318 a

5. Það er Karl hérna á Grund á Álftanesi. Hann heitir Páll. Hann liggur undir Kringlótta steinglugganum sem er niður undan baðstofu-strompinum. Hann biður ~~fyrir~~ fyrir, ef skuldegi, söfnuðinn að biðja fyrir sér með ónýtilegum andvörpunum, svo hann endi ekki hörmulega eins og Jesús Kóra, Datan og Abiram og Júdas forðum. Mín synd er stór, en svo á hún verið fyrir Jesúm Amen

Magn. í Kirkjub. var á ferð í Reykjavík og hafði gjört ráð fyrir að eyða einum
fyr á heimleiðinni með Hinu skipi, að hann vildi dvelja svo lengi í höfuðstaðnum
að þau gætu séð það markverðasta, manninum, hús og byggingar þar í
miðal sérstakl. Hótel Island. Ung og hrausk er var Hótel Ísland þá fyrst hafði af
Magnúsi heitir einhverju sem væri honum á að Hótel Ísland. Þau hjónin fara saman um og sjá þar margt fólk, sem situr við
borð hér og hvar um húsið og virðist vera að drekka kaffi. Hjónin
standa á miðju gólfi, hér í kringum sig og vita ekki að annað byðist
þeim sofi hvað þá kaffi. Eftir nokkra stund hvíslar Magnús hvísl
niði og segir. Hvernig er það, er manni ekki boðið kaffi hérna eins
og annarsstaðar, fær gætið fengið keypt kaffi eins og alls staðar var
hvað? segir Magnús. Hér gjörið þá svo vel að fylgja mér heim sagði hann konan heim sagði sem hann hjuggu, sagði hann af hvaða
sinni og sér fólkið þá að hann hafði farið á Hótel Ísland en ekki
á Hótel Íslands og var nú send stelpa með þeim að vísa þeim leið.
Þau keyptu sér engar veitingar og fengu sér sæti. Ungdóm, sem stund var,
upplifað stórfeldan umbrotstíma og lögreglurnar vera eitt af fjölmörgu
á einum stað í ungdóminu var sagt að þegar fjölgaði hegðun til lögreglu
fjölgaði, eftir því fjölgaði hjá lögreglunni niður í kjallara. En þegar lögreglu fækkaði um
og skiptu aftur fjölgaði um í herbergjum sem þeir voru áður en þeir
fækkuðu niður í kjallaranum, stendur Magnús upp og kallar hárri röddu:
Þeir fóru þarna niður, þarna niður, niður í kjallara (og benti
hendinni þau meðan sér) þar, þarna niður! (Almenningi hlátur í sal-
um og allir líta á Magnús). Aftur heima, stendur konan Magnúsar upp
og segir við eiginkonu sína: „Viltu ekki skipta um sæti við mig,
það er svo hart að sitja á þessum stól." Hvað er þetta kona, segir Magnús
sitt sem fyrsta orð við hana. Við athugum, hvort á gólfinu
hafði ekki hrapað niður rotinn og sat á stólgrindinni.

Guðm. Jónsson sendadi Cál fyrir Grím álfason og vann að sér í hólmgöngum í Skipafirði
austan-vert við Eyjum. Guðm. átti jarpan hest, fjöruttygan og fjörlegan. Einusinni bað
Grím að sækja hestinn upp í Hólavöll og kom Grímur aldrei með hestinn og
hefur aldrei sést síðan. Vildu síðar sumir Grímar fór að sækja hestinn fann hest-
inn nýgj illa útleikinn og nær dauða af hungri, fór undir var svo fast bundið
upp í túninu yfir hungurs að hann gat enga björg sér veitt. Var hjá þurrum
allur og hungan stöðugum og farið að gráta í, svo að dreja vaid hestinn. Hún varð-
inn var svo við, að bóndinn í Skógum, Símon Þórðarson varð vakti yfir kú í
fjósi, og var viðurgerningur það á honum sem einnig hét Símon (Andrésson) í
fjósinu með honum og vakti. Hegna þeir þá ógurlegt óstuð úti fyrir. líkast sem
í illveðri væri. Þá bóndinn, Símon, fer fram í fjósdyrnar, lýstur upp og steypist
um hvað á jörðinni sé. Sér hann þá mann á hólbleiðunni hesti
ríða fá fjósdyrunum austur á hólmum, þar sem táturinn stóð og
virtist honum maðurinn ríða í kringum tættinn og síðan beina
leið suður túnið fram til sjóar.

B. & H. Nr. 96.
3. 18.

J.T. Er mikil fluga hérna núna.

J.Þ. Já, óá. Það er gróðaga síðan af henni stendur.
Hún hefur reynst hald að sér, stöðugur, vör
Rad er líka að til vegna þessara vonda vega kvelda
á allt saman, en hún er nú farin að verða
mikil mína upp á síðkastið. Á fyrsudag
Völlinga vatni á sumum eginn var, að jarða
þarfarlingar, sem hafði verið fluttir úr
kirkjunni á 64 dr hjá sama manninum, hún
var ómöguleg fyrir þegna hennar, þó að
þá dæi flugan svo mikil að hún fyllti
á öllum minnum mest er við vorum að
syngja yfir kistunni. Það var ljót
sjón á henni; hún fyllti á altarinu eg
hvað þá annað og eg tók bæði á fyllti
mína úr glugga hjá henni, þó hún sakaði
svo að síðustu. Það var altaf gangandi
þarna um dagin, þó það væri nokkuð ferm
ingarbörn til altaris, en eftir það hvarf
samt í kalkinum.

321

322

Ey var sendur á "örreiðistof
eftir nágrannunum til að sækja
át. Þeir ey þar grýpa, smálka,
vella, fisk og brissmér og
nógan finá, ísperjur, súrs-
nið vil og rengi, gjallurshús,
hvalaspik og magála, svarl
og bram af þeim eins-
um, en faðir hússmóðurinnar
hafði átt, en hún var skeij-
ála nikil, en leiðkona öllum

323

Á milli bæjanna Kollafjarðar, Brattholts og Traðar
holts voru nú eitt skeið eyjur milli sín, en þar
byggja sín systkini hvor á sínar hæðir tvenn
bæjanna og maðurinn á hinum fyrsta talda. Var
hann og maður hennar Þeim með húsum sínum
á sveitinni en annar dóttirinn og maður hennar
voru nýgift fólk og urðu þau fyrir sífeldum á-
reitum af móðurinni og systkinum sínum, sem
var alvot afund. Gengu miðvikudagarnir og upp-
stigningardagur á milli þessara fólks og
hvalaferðir við og við.

Maður hjó á Brattholti, Kolbeinn nafni
Þórðarsonar, er Helga hét, konu hans og átti
Skipsnum — en þar byggja nú hjón, og heita þau
Einar Bjarnason og Guðrún Magnúsdóttir —
Helga var fátækur maður og kom varla að
Skipsnum, til þess að fá bæði mat og vatn
hann þó ósjaldan sjúkur frá. Guðrúnu
gömlu þótti hann oftar alsjáandi sögu sem
nokkur maður af öllum nágrannum sínum og
hafði hún það mörg orð á, að Kolbeinn Helga, sem
hann gat lagt til betur en sjálfum sínum börn-
um sínum. Dóttir Helga fréttaði, var Guðrún vön að
segja: "Sjáðu nú eitthvað í fréttum Helga minn?
Eru nú engar svaðir á ferð núna?"

Þeir voru á Nýja Bio-Cádir saman á 324
fremsta bekk bræðurnir sr. Þorsteinn
og sr. Pétur. Þorsteinn, sem eigi var,
var einn af hinum ofsafengnu ~~Leyndar-~~ Glopa-mála
~~fél.~~ mönnum frá Ameríku, þar sem
allt er í ferð og fengi á leið eftir stór-
glopa mönnunum. Í einum hléi mundar
minar stendur sr. Þ. snögglega upp, hrýfur
í Pétur bróður sinn og segir:

Vara þig Pétur! Þá kemur Bíll!

Heims úr nauða-hýsinu
hirti Drottinn Krón.
Pétur nú á lýsinu
hjá Leonhardt og Jón.

Stóri Þórs bræðr að Borg
Bólginn upp af fleiti.
Lauss við alla eigind og sorg
Sonná að mestu leysti.

Steli' ég litlu' og stundi' ég lágt, 326
í steinum láttus er ég
en steli' ég miklu' og stundi' ég hátt,
í stjórnarráðið fer ég.

Nú er á engri mjúkt hlé
nú er benzín upplýsingin,
í vinnustreng, þó veikur sé
vel má hengja Íslendingum,

327

Stendr þar vas skapat í mér blóð
Stendr hann kemr ey frá.
Stendr hann brúka mun ey með
mér fegar líggr á.
Stendr hann fyrir ætlum góð
Stendr hrósi sér á.
Einn ey veit at ástvinr hjá
hánum galdr lýr á.

328

Steli ey litlu og standi ey lágt
í steinum láfum vend ey (stæri ey)
en steli ey miklu og standi ey hátt.
í stjórnarráð fer ey

329

330

Miðan randi Ráðherrann
ráðti á Stjórnarráði
gamlar Salir gleymdi hann
gjaldkeranum Jóni

— a —

331

Hirðir Guðjón hugsjúkeri-
hanns samnan snæma
fús að Björn er saungmaður
þorsteg - hús dannn

— a —

332

Til að miðla mér og frú
meirn af sechking sinni
með Krepkum hendum Kristófer
Klappar rit-vél nnn

Sigurði Sig...

Lappland er nyrzti hlutr Noregs og sá hlutr þess sem tilheyrir Noregi kalla Nordmenn Finnmörk. Það er skjördomi úr af fyrir sig og senda því Lappalendinga þingmann sinn til Stórþingsins í Kristianíu.

Einhverju sinni kom þeir maðr norðanan til Stórþingsins, er Saba hét. Lítið kvað að honum í þinginu og lagðist hann þrátt, er langað kom, í óstjórnlegan dryklijnustap og svarna far.

Þegar Saba kom heim aptur, bauð hann, eins og hverjum góðum þingmanni sómir, til þingmálafundar í skjördomi sínum, en fékk heldar virðuligar undirtektir, því einn fundarmanna, sem var úr andstöðuflokknum, og hafði mótstaðumaðr þingmannsins, hjóst á ræðu hans í þingförinni og vakti svo skyrsla manninn andvíg mikla gegn Saba, sem engri vörn gat fyrir sig komið og sat nú snemstur og steinninn í klæðum framan fyrir þinghenni.

Reis þá upp gamall og greindur kappi og sagði: „Þarna sjáið þið, góðir hálsar, hvernig farið hefur fyrir Saba, þeim manninum, sem við fólum að hafa með fyrir umboð vort í Stórþingi þjóðarinnar og í höfuðstað heimar, að hann hefur reynst gjörspiltur refill og gjört oss svívirðu mikla með framferði sínu. En nú vil ég spyrja yðr: Sýnist yðr nú líklegt að vér oftrum öðrum manninum til, í þetta ógurlega eindi? Hvað sýnist yðr?"

Þinghenninn svaraði áleitningunni með því, að þeir endurkusu Saba á næsta skjörfundi með öllum atkvæðum.

Skjerbeck landlæknir var sóttur austur í Flóa til að gera holskurð á konu nokkurri. Héraðslæknir þar austra var þá Guðm. Guttormsson í Laugardalnum og aðstoðaði hann við aðgerðina, sem stóð lengi yfir. Á meðan landlæknirinn var að ljúka við holskurðinn og rétt áður hann að ljúka við verkinn sitt, virtist honum eitthvað los komið í soðið hjá honum og sagði við héraðslæknirinn: „Hvað er þetta?! Eg held að hérna sé að vakna! Gefið honum meira klóróform!" „Búið!" sagði héraðslæknirinn.

Á sömu stundinni lögðu þeir Árni saman, landlæknirinn og héraðslæknirinn, af stað til Reykjavíkur, í tvöföldu og þríföldu lagi vestur. Þegar þeir voru komnir yfir ána á Laugardalnum, tók héraðslæknirinn upp litla flöskuna af Whisky og bað landlækni að sýna á, en hann neitaði því og bað eftir boðið og sagði: „Við skulum aftur að fara á meðan fylliríi, héraðslæknir góður." Héraðslæknirinn sagði samt ekkert á og bað samferðamann sinn það einnig, en hann var bindindismaður og bað ekki. Stuttu síðar fóru þeir allir af baki, og sagði þá landlæknir: „Hér er annars orðið kalt; það væri máske ráðlegt að smakka á Whiskýinu ykkar." „Búið!" sagði héraðslæknir, „en ég hefi hérna fulla flöskuna af Portúnni." Það vildi landlæknir ekki. Þegar verður á fjallið kom, sagði landlæknir: „Hvar er nú Portúnið ykkar, héraðslæknir minn?" „Búið! En ég á hérna fulla flöskuna af Svenska Banko!" „Það áfengið drekk ég ekki", sagði landlæknir.

Síðar á leiðinni báðu þeir og var þá landlækni orðið verulega kalt og sagði: „Ég sé annars eftir því að ég skyldi ekki Banko hjá ykkur taka; það væri máske ráðlegt að fá að smakka á því. Hér er orðið svo kalt!" „Búið!" sagði héraðslæknir og mintust þeir svo ekki á vín á ferðinni framar.

séra Páms Halldórssonar, sem var prestur á Breiðabólsstað á Skógarströnd, hvar ein kvenþjóð sinni, sem oftar, á bát sínum í kaupstaðarferð til Stykkishólms. Ádrepa hann för haðan aftur heim á leið, hvar hann í hús héraðslæknisins þar, Þorsteins Þorsteinssonar, og dvaldist þar allangi í samræðum við hann um lækni á Reykjavík. Héraðslæknirinn taldi Reykjavík eitt hið mesta óheilnæmisból, sem til væri á landinu, en prestinum var mikið hjartansmál í því máli, og hvað það snerti lagi líkt, að læknirinn lýsti því svo, sem hann gerði.

Þegar prestinum gekk niður á bryggjuna, fylgdi læknirinn honum á leið hans og vörn þeir enn að tala um þetta. Presturinn stóð á bátssinum og ýtti frá landi. Kallaði þá læknirinn á eftir honum og sagði: „Það verða ekkert líkkistur hér, þegar við fáum mannsmorð úr Reykjavík".

Sex vikum síðar bar svo við að séra Páms beið bátssinum við bryggjuna í Stykkishólmi. Stóð þá maður á bryggjusporðinum og kallaði hástöfum út á móti honum: „Þau verða ekkert líkkistur, ekkert líkkistur, séra Páms!" — Hetta var héraðslæknirinn.

Pétur Jarðheimsson bjó á Grund í Skorradal og Bjarni Jarðheimsson bjó á Svartagili í Norðurárdal voru bræður. Pétur átti marga börn með konu sinni en Bjarni og hans kona áttu ekkert barn. Bjarni var efnaður en Pétur ekki. Einu sinni eitt harðindaár bað Pétur Bjarna bróður sinn ~~um~~ fé að fá Pétur eitthvað að bjarga sér yfir heimilisáhyggjunum, og líklega með von um að Bjarni hugsaði að bróðir hans mundi eitthvað hjálpa sér. En þegar Pétur var búinn að telja fjárin sagði Bjarni: „Já, nú er gott að eiga gelda hrúta", og ekki lét hann neitt af hendi rakna: við bróður sinn

5 þingm. sátu í nefnd á þingi og voru ordnir ofarleiðis að búð
eptir einum samnefndarmanni sínum; sr. Eir. Briem varð ordinu
einu óþolinmóðastur að bíða, því miður lá við, að hann nefnd-
álitinu. Segir þá einn nefndarmanna: 337

„Hann kemur, ef guð lofar."

„Já en ef guð lofar kemur hann ekki að koma", segir annar
Eir. Briem svarar því mjög ergilega:

„Það er nú alveg sama!" 338

Daginn eptir að Bj. Kristj. hafði fengið frið til vegar kvaddi
Landsbankans (Tr. Gunnarsson, Eir. Briem og Kr. Jónsson)
voru reknir út úr bankanum 22. nóv. 1922, hittust þeir á götu,
Tryggvi og Eir. Briem og spyr Eir. hann þá:

„Já, já, hvernig líður þér nú, eptir þetta, allt saman?"

Tryggvi svar mjög glaðlega: „Og á góðleg!"

Nú, hvað er þetta, maður! Eg held að það sé engar lungar á þér,
það eru hraðar!

339

Kennarinn við skólabörnin: Eg held hérna á krónu í hendinni; hver veit hvar, sem getur sagt fyrir mig frá sjálfum sjálfum, sem ég ekki get svarað, skal fá krónuna.

Einn af skóldrengjunum: ~~Hvaða maður er~~ Að hverju leyti er ég líkur prinsinum af Wales? (Kennarinn gat ekki svarað). Drengurinn heldur áfram og segir: að því leyti að við búum báðir eftir krónunni.

340

Prestsinn við fermingarbörnin: Hvaða maður er oftur í heiminum?

Barnið: Kóngurinn.

Prestsinn: Enn hogstur? (Barnið heyrði hann segja: ~~hogstur~~ nostur)

Barnið: Prestsinn

Prestsinn: Nei, nei, það má maður aldri ímynda sér, að hann sé hogstur heldur vori frú fjósakarlinn eða fjósakallinn.

341

Sami prestur við annað barn: Hver gefur ~~oftast~~ fés fátt daglegt brauð?

Barnið (alin upp á sveit og hús bóndi hefst hét Guðni, kallaður Stóri Guðni). Hann Stóri Guðni; hann kemur oftið á hverjum degi með eitthvað heim handa okkur að éta

Imyndir

Í Hafnarfirði var einn sinni danskur verslunarmaður*) 342
maður. Við hann verzlaði meðal annara margir sveitabændur.
Einusinni eitt fjeðtið kom að einni bændakonu, við gekum nefnt hann
Jóhannes á Læk, hafði dáið þá um sumarið.
Fjeðtið var oft lengi á leiðinni í þá daga, og vildu oft aflagast þegar
þar fluttust milli landsfjórðunga og svo var í þetta sinn, því sumarið
eftir kemur Jóhannes á Læk aftur og vantar til kaupm. S.... í
Hafnarfirði til þess að verzla við hann. S... ráðar í fjeðtinum um
dauða hans og segir við hann.
„Er du ikke død".
Nei, ónei! segir Jóhannes.
Þá segir S....: „Jo vist er du død, du döde i Fjor". —

———"———

Imyndir 343
Um sama leyti bjó á Álftanesi maður er Guðmundur hjet og var
nefndur Gvendur dúdari. Kona hans hjet Margjet. Spekúlantar
sigldu þá til Hafnarfjarðar og meðal þeirra var Gram. Eitt sinn
þegar Gvendur dúdari fer til þess að verzla við Gram, bjóst hann kunn
sinni með sjer, en hún verður sjóveik á leiðinni til skipsins.
Þegar Gvendur hittir Gram heilsar hann honum með virktum og
segir: „Jeg kommer her med Konen min!". „Hun er syk"
„Hun er syk", — „men det kan nok være nyer at kjenne". —

Imyndir

———"———

344
Í annað sinn varð mi þessi Margjet kona Gvendar
dúdara nijög veik og lá þá í bana legunni. Gvendur lagði þá til Reykja-
víkur, til þess að vitja læknis; hjelt mi jafnvel að Margjet mundi deyja
áður!

(*) Seroy.)

meðan hann væri að heiman].

[og var álitið að Karl mundi ekki taka sjer það nærri, þó hann væri dáin þegar hann kæmi heim aftur úr ferðinni.

Unn kvöldið þegar Gvendur dúdari kemur heim, og rekur höfuðið upp í inn stigagatið, sér hann að Margjet er að hagræða sjer ofurlítið í rúminu, og segir þá:

„Ho-oh no-oh, ertu ekki dauð enn þá Margjet.

———— // ————

Skáka átti barn með stelpu, en skrattí. vildi þó ekki eyja frið barnið
með öðri, heldur gaf stálkunni eitin eyris og sór hún á barn
barnið. Sagði þá Gvendur kýrvar. Þriðja a... maraf
gott hjá Skrattí. 1.d. eins 23 kýrar
er fín hún. Jón skrattí fara vel með ösnu þá
345

Einhverju sinni dæmdi eg fimm dóma, sem við afrýjum
fóll á gagnstæða leið fyrir æðra dómi. Sama daginn
og sýslunni hvarf upp dóminn, mætti Gv. kýrv. eg
og beyði Eirfu þúsund á hverja upp dómana. Já,
hvernig fór hann. Hann fær á ull. og utt var sýkn.
Segir þá Gv. kýrv. Gott hjá Hæstr. Þá. Saundæma augum
sínum mér svo gott allt sem Eiríkur fær
346

Af finna vinnukonuna okkar en ekki mig. 347

Já, en ég sá það með mínum eigin augum að hann kyssti hana

Já, það er alveg rétt, af því að hann hélt, að það væri vinnukonan

Faðirinn: Já, ég er nú aðeins að hugsa við hvort vinnukonan hafi á dag, 348
dregur nú.

Drengurinn: Já, en hún veit, þar sem hún fór hann kvað vinnukonan er hætt
við að krúsin lifandi.

Karlinn: Nú er best að hún fari með svínið til dýralæknisins. Ég þekki 349
svo notað meðalið sem hann læknar já handa hrút við
háls-veikinni, hann má víst kunna vel skil.

Karlinginn: Nei, já en betra að hún fari til sjúkrasamlags-
læknisins, það verður ódýrara. Við getum jú haldið
upp svínunum sín af hvor, sem hún fór.

Hjónin voru á gangi úti á götu og hún sagði já 350
Frúin: Það er annars einkennilegt að maður skuli aldrei
hugsa neitt ljótt um hina frú Gunn. Hvað ætli
konu til?

Maðurinn: Hún fer aldrei á mína skrifstofu og á hvort við 351
ekki margar „vinkonur", sem kallaðar.

Læknirinn: Opnuðu þér sog báða glugga á herberginu yðar eins og ég sagði? 352
Sjúklingurinn: Jæja- eða kannske ekki alveg eins og læknirinn sagði: Því það er ekki neina einn
glugga á herberginu, en ég opnaði hann hvorugan.

Maðurinn, sem sá manninn koma á götunni, tók telefónin og sagði Já, já, ég
kannski skal hann gera það og borga út; hvað (kýrin sé að mannunum)? 353
Hvað var það fyrir yður, maður minn?
Ég ætlaði að selja frúnni hann arna, samband við miðstöðina.

Sjá við!

354 Hvussmáðisnar við vinnukonunna: Þér hafið víst elskað
móti því að ég láti velkjara klukkuna á borðið hjá yður
við rúmið yðar?

Vinnukonan: Nei, nei, góði frú faðir þér hafa svo margar ólíkar
klukkur þar, sem þær vilji við mér er alveg sama, ég sef eins
steinn hvað sem á gengur. Þó svo þar gera mér ekkert óráð.

Dómarinn: Þér eruð ákærðir fyrir það að hafa brugðist ótæpilega
355 þessum manni ofan af pallinum: 3. hæð hússins nr. 61
á [illegible] götu.

Ákærði: Einmitt það! Ég skal þá skýra fyrir þér hvernig í málinu liggur.
Við NN urðum ósáttir þarna uppi, svo ég tók hann glóðvolgan
hangandi þarna af pallinum dálitla stund – svona upp á
efsta hjallinn í loftinu hérna, sem maður sefur á – en þá kallaði hann
hvað eftir annað: Viltu gera svo vel að sleppa á? Skiljið mig
þá, ef ég kalla þá lögreglu, svo ég sleppti, þar ég vildi ekki
að hún fengi neitt færi á að segja orðrétt sem ákærði
í málinu. – en mér gæti: meiddi hann sig nokkuð að [illegible]

356 Dómarinn: Hvað eruð þér gamall, góðurinn minn?

Sveinn: Þau eru tíu.

Dómarinn: Alveg rétt, þau eru tíu. Og hvað ætlið þér að verða
– hvað hugsið þér yður, góði?

Sveinn: Þá verð ég bara ríkur!

357 Hvernig á stóð um setu dómarans hjá sóknaraðila?
Að fullyrða að hún hafi sýnt af sér hlutdrægni?

358

Svendur Klausson reid nidur
Laugaveginn í Reykjavík, Kölludu
þá helzta gótustráka bæjarins í þann
tíma sem þá voru einna aðsóknarmestir sem
líkir, þeir Mangi Lauds og Kobbi
Hafst. á eptir honum og sögðu:
„Hún er með hestagangi merin,
sem þú ríður, Svendur!" „Nei," segir
Svendur, „ekki mína, það er rennd
af hendi, drengir góðir, það kemur
bara dálítið ofseint."

359

Tryggvi þá. smíðakarlagerði hafði
lánað Svendi Klánssyni hnakk
— en Svendur gleymdi jafnan
að skila því aptur sem hann
fékk lánað — Einhverju sinni
hitti Tryggvi Svend fyrir utan
Hótel Ísland og stóð Svendur
þar hjá hesti sínum. Vildi Tryg-
vi að hann með að segja mikl-
um og segir með fjósti: „Þú hefur
ekki skilað mér hnakknum mínum
Svendur; það er eptir þú gerir það
núna!" „Já, það er alveg satt"
segir Svendur, „við skulum koma
hérna inn og fá okkur kaffi
og út á það Tryggvi fékkst á
fætur enda þótt hann sofinn
gæti. Þegar þeir koma inn á
Þorsteins Kötelsins segir S. við
Tryggva: „Þú skalt þurfa þú
ert svo molsvelgur." Tryggvi gerir
það; þeir drekka kaffið og fá
sér vel út á það. Að því búnu
segir Svendur: „Nú sár langar
á meira, þurfum á bollana
aptur og vel út á það, og borga,
er meðan þú þurrkar, ella ég á
borga mér út af líka þessum mer-
inni." Þeir sáust svo aldrei
framar.

maður notaður af Berlínarlaði var að vinna í leit í skógi 360
suður í Faxaflóa. Kastaði hann „sprengju" upp úr skóginum
en var ávíttur fyrir það að hann kastaði henni alla
sólarsinnis (vegna sundrins í henni). Segir hann
þó: „Hvernig í ósköpunum.... á ég að vita það hvernig
sólargangurinn er hérna suður í Faxaflóa og
það miðri leið"?

Sami maður keypti einusinni almanak. Sveinn 361
árum síðar er hann spyrður, hvort hann vilji
eiga kaupa almanak. Hann a.... ég að
gera við almanak? Ég keypti almanak í
hitteð fyrra og það er alveg óbrúkað í þeir.

Báðar þessar skrítlur lærðar gegn
Sighvati Borgfirðing (10/6.16)

362
Maður fylgdi konu sjóleiðis frá Faxaflóa til Vestmannaeyja
Konan hafði verið talsvert bílveik bílnum og var nú nýgr sjóveik
á leiðinni til Vestmannaeyja. Þegar maðurinn kom heim aftur
var hann spurður hvernig ferðin hefði gengið. Hann átti erfiða
lýsingu á lokaorðum en þessa:
„Hreint en ég alveg hissa á henni málhildi að vera að fara
þessa ferð, með hreint ónýtan botnlanga og bráðri nefnum
lans."

363

Árbók Íslands hefir Jón
Sigurðsson Forseti
gefið út Íslenzk Fornkvæði
frá fyrstu prentun Hólabókar

Í stríðinum.

364

A.: Það er ljóti umskotans forgangurinn í þessu stríði.

B. O, jú. Það er nú hætt við það. En hefurðu annars frétt nokkuð nú það-hvernig það gengur núna?

A. Ja, ég held það! Þeir eru alltaf að skjótast á. — Efalaust hætta þeir fyr en þeir drepa hver annan!

Bílferðirnar.

365

Þegar bílarnir fóru að ganga milli Reykjavíkur og Austur-sýslnanna, fjölgaði mjög hestar manna, sem þeirra sóu, að oft lá við slysi. Karlarnir fyrir austan (í Rangárv. sýslu sérstakl.) fóru það til bragðs, er þeir fóru að heiman og nálguðust vegina sem bílarnir fóru um, að senda einhvern af samferðamönnum ríðandi á undan hestinum á móti bílnum, átti sendimaður sóo að gera honum aðvart er hann sæi hvar bíll kæmi. Einn slíkur sendimaður fór af stað og var vel ríðandi. Að skamdegiskomu lítur hann var við bíl koma brunandi á móti sér; hann snýr við og ríður í humátt á undan honum á harðahlaupi sér austanvið veginn. Sendimaður gat hvergi stöðvað hestinn, fann af leið nær enn ómögulegt hafði hann sig undan að hlaupa á móti og kalla: Þar koma andskotans! Þar koma andskotans, fjandinn hafi þá!

366

Einn sinni voru 4 menn ríðandi á veginum og mættu bíl. Þeir fleygðu sér af baki skeldu hestana sína austur á veginum og stukku sjálfir og mannvirkin sín í hverja átina. Einn hljóp í skjól af hárri þúfu og kallaði í sífellu milli eyrnalokkanna: Sakleysi er ei! Sakleysi er ei!

"... Ok sú atla stundarmið ekkar að fara að ráða um viðskiptamálin
ekkar og koma sér niður á einhverja umsögn á þeim gjöldum."

"Það er gott. – En ég hélt, að þeir væri alltí sömu skoðunar, að þeir hefði
sér lít þess. – Þeir eru víst alltí vanir síðu valdinu, eða hvað?"

"Nei. – En hvar veit hvað þeim tekst; þeir eru svo lævísir." 367

Tekið úr samtali Loftsins Guðmundssonar.

Jón Helgason.

Kolbeinsdeyja. Líka skjáflaust lagarmönnum
~~þess~~ Suðfirðinga hrósað hreinum
til h. og góðrar tíðar 368

Eldrandar Kenningar hefir verið á máli manna síðan í miðöldum, þegar maður fær „flokkinn" fleiri en þeir, sem hefði til framkvæmda á „hendi til framkvæmda. Undir fleiri en tíu manns, er „Randi krossi" hefði með höndum, á hann á hættu að missa tignarnafnið í bili eða fyrir fullt og allt. Það fólst þar, sem var „flokkur" sinn, og sagði um þann fleiri þúsund áhrifsmenn:

„Það er vonandi, að flokkurinn allur hafi eitthvað gott upplifað saman, fyrst hann samglaðist allur hefir konungi sér að þakka, enda er það hann, en ekki hinn „Randi krossi," sem gerir allt að þessu, sem öllu öðru, er hann kemur nálægt!"

— Það lék þessi maður gerist, á stjórnmálaþingi, sínu góðu, en eigin vöxtum: Hann hefir unnið hér við lýði og fullkomnari hér, á stundum sínum saman við á kostnaðarbaugi um fyrir 20 árum síðan, og það hefir verið barnið eins og á-standendur fjarska, en hvorki minn „flokkur" né einstakir menn, sem hafa eitthvað gott upplifað þar" fyrir sig: „Randi krossi" eður við hvern sig minnar „vonir" í hjörtu sín það fyrir sig hér, en á þessum sama fyrir hann.

	Úttekið Kr.	Úttekið Aur.	Innlagt Kr.	Innlagt Aur.

Ólafur ~~Ketilsson~~ gamli í Hjalla var löngum niður í Borgarhöfn við fiskroðrum á vorin og þá þá oftast með ~~sér~~ honum Karli til, sem Þuríður hét, úti í Óbrú. Tóku þeir þá fisk fyrir sína hlutina til verkunar og svo þurrum þeim skipti og áttu oft fullt í fangi með að losast við hann ef vorið var vont. Ólafur Báðir voru Karlarnir duglegir, og hann allvel saman en þó tókst það og heppnaðist í ~~sér~~ að Ólafur var fyrir þeim, enda hafði hann talsvert sjálfs álit en hann var hvorjum barnið blíðari og lék hann oft fyrir. Nú var það vor eitt að venju óþurrkar gengu; það var komið fram undir Jónsmessu og varla farið að flaggja út fiski til þerris, enda þá hann undir skemmdum og þá sérstaklega um ~~sér~~ nóttina. Sunnudagsmorgun einn bar svo til að Ólafur sem hlaupið inn í sjóbúð til Karlanna og ~~sérstaklega~~ bað þá að þeim að nú vendi glyðja í dag og mann sér alveg upp að hugsa um að breiða (fisk til þerris) þeir klæða sig þó í skyndi og koma báðir út jafnsnemma. Ólafur byrjaði hrópið fyrir andlit sér til að signa sig og les signingarnar hátt eins og hann var vandi, en þegar hann er búinn að segja „í nafni guðs föður, í nafni“ ..... gellur Þuríður við og segir: „Hvað, hann er ekki skollinn á með slagviðri signingu“ spilla ekki Ólafi niður og heldur hann áfram sem hann hafði við signingarnar og segir með miklum hjóstu: „Hvern andskotann vildi vera að spá Þuríði og halda að helv. vorinu sé ordinn svona langur sauð“ og svo hélt hann áfram signingunni.

370

142

Annar lestur.

Gestur heitir hann og er eins árs í dag. Faðir hans enn einn af veitkunda, en hann gætur líkfað vel í legu Celsium, nað sér í kalda miðri höfuðið og lagt sig síðan fyrir, ~~á bakið~~ á legið á bakið og teigt úr sér endilöngum ~~og~~ krosslagða fætur og bók eða blað í hönd um hönd sínum úrskurð fyrir framan sig og fór vera að lesa, alvar eins og hann Jakobi hans er vanur að gera þegar hann kemur heim á daginn frá lögreglustörfum sínum líkur og er eftir allan gaur-erilinn og eigrið í dögum.

371

372

144

„Það er annars líklega nógu ansi laglegt kot, hérna Brestland, fjöll lítið sé en
þó nokkuð svo, með dúnn eyjunum, Brettands eyjum, sem undir það liggja. Nota-
legt kot, ef vel væri setið, en vér þar brúkum viðr hinn mesti, vanr engan
mann getur haldið, hvorki varla dúnn né æðardún selvæðinn á neinn
gagni. – En á vera á tryggja svona jarðir, allra notalegustu kosti, land-
kyldum einum, sem engu verna og ekki kunna á þjóna fríðum fán hvaðum
sem frið hafa hjá sér. – Skyldi hann ekki fara að hætta fríðum búskapar-
kosti? Eg skyldi fala kotið strax, ef það kæmi."

Þetta var Benzi gamli að meðaltali fyrir mönnum sér, en hann var að flétta reip-
þráð úr sínu hári á höfðinu. Var hann þá á 90. árinu og hafði enga
á öllum hárum nema rétt aðeins hvíta, með mikilli dugnað og raun,
en áður fékk þrungt um sig og þótt stöðugt verið að reyna um efni einhverju
„notalegu koti", þar sem dúnkelja og selveiði væri eini minni en hún
hafði verið á fríðum ábýlis- og eignarjörð hans, en hann hafði ætíð svo vel
yfirlit á jörðu hvað. – Nú hafði hann kvittað upp á þetta „notalega kot";
það var „Brestland, með öllum eyjunum, Brettandseyjum", að vísu veiði stöð-
ugleiki, en þó eigi svo lítið, þegar „eyjarnar" vorn taldar með.

— a —

373

Þeir sinni sagði Benzi:
„Það kom til mín norðurr útlendingur um daginn, býzkur að ætt, danskur
að sögn, af Brandaríkja ættum, sumar sá hann, en aldrei talaði ég hann þó."

— a —

374

Einhverju sinni kom Benzi í Landakaupann, meðan Tryggvi var þar
gumnasíum og einn um kaupstjórnina. Tryggvi sagði eitt
á borðið fyrir framan hann og bað hann skrifa undir það, sem það væri
viðkom fyrir greiningum, en Benzi afþakkaði. Benzi leitar á gleraugum

framhald:
bls. 146.

„Nú er Kerling á Korpi dáin,
Kerlaug var sú vitkvenna góð;
hennar sannt sakna heldur fáir,
hún lék fló margan Gotlz á fé:
Gestrúnu, Hógnu, Heiðrunu
hefðu átt sú svá-lýgin."

376

Benzi segir:

Guðrún hefir nú tíðenda maðr, líklega, nauman at vígðugum ok líkis konum at átthoðanum. Guðu vér nokkut úhendiligan, frýjum dáti ok dauðskum sóti, ok Bannaðr ekki attum, nema nú konu, en eldi eða flærðir ok hann fló

377

„Hvernig líðar honum Jóni mínum á Korpum mínum, Benzi minn?"
Benzi: „Honum Jóni á Korpum? Sá hefir fáð nú Eorilogt, líkir mínu ok blóm á eggi ok
líkum við hvern annan í lengra, lag allt, sem hann hefir gengur um sitt, alvog
minn ádur. – Ja „sjá líkt hvað ok líkilon."
Guðrunardr. um: „Jeja, getur hann leyst á bók enn fá?"
Benzi: „Skemtilundur fyrir konur!"
Guðrun.: „En hefir allt af fenginn?"
Benzi: „Karlar ok Kerlingar í mörg ár!"
Guðrunn.: „En sér fló um sitt, dá hvad?"
Benzi: „Hadr líkandi! Hann dó konur fyrir alla mátt, í stórbólunni ódr fyrr."
Guðrun: „Hvad enta ódrum mínu, Benzi minn? Fad en hvad á mót ódrum konum,
I Ekkert af fyrr standur heima, skilst mér!"
Benzi: „Standur heima? Petta mæri ég, ad fyrr skildi mig rétt. Eg er eldri vanur fyrr
ódrum ok fleirum en ódr mínu manni ok hann Jóni á Korpum, hann líka láta
mann ok enki bóka. – Fyrr skilnar?"

374 frambr.

Fróði. ab
bls. 144

Allum váðum er hann var skyrgir við Tryggva:
"Eg sé ekki að hann, Tryggvi minn, hafi eiginlega gleymt gleraugunum sínum heima hjá mér. Hún verður að hafa með gleraugun hún, Tryggvi, ef hún á að sjá almennilega án gleraugna sé eg ekki hvernig hún fer að því, hvað hún meina".

Tryggvi hafði gleraugu sín í vasa sínum og rétti Hann að Benzo, en hún reyndi Hann í allar áttir, vildi Hann hvergi á sér vera og sagði: "Ekki er hér heima-gleraugu hún, Tryggvi minn! Það er hann-gleraugu hún, Hann, það sést strax á umgerð hennar. - Hún er víst að fara í leikhús, Tryggvi, til hess að nota Hann heima í kvöldinu, hún er hún hér vanalega á föstu kvöldi, hvorki með heima né úti". Hún passa Hann hér og engum öðrum."

— a —

378

Benzi stóð við gluggann, horfði niður á götu hann meðan hún var eigi farin með matinn sinn. Við hlið Benzu stóð nágranni hans og greip hún Benzi í höndina hennar og klappaði hún einu í létta undrun á gröfinni, hrópaði í hann og sagði:
"Hann liggur hann! Sko, litla ú! Hingað hefði hann mátt vera kominn fyrir löngu síðan - já, og hún sýsti hann líka. Sá var nú kaldur. Ja, hún líka, hann hefði hann ekki gelað láðið meðan er sína nafn hún hafi nú, eins og hann gerði. — O-já-já, hann er hann kominn og hér nú hann var fyrir mér. Barnið hún sýsti hann var kominn hann líka, en hann er hún, hún er svo sem alltí góðu, ó kindin sú arna."
"Fyrirgefðu, Benzi! Prestinum hafði hún hjálpað!" sagði nágrannin við hann.
"Prestinum? - Já, sá stóð nú fyrir sér! Hann skrökvaði hún áðan í mér um, að hann hefði verið, gáð um við hann föður sinn". - Já, sá var nú góður og skemmtilegur í sjón hennar, fróður í hitti hann oft. En hvað um hann! Hann er hann og hann verður hann. - Nú?!" — Hún gekk svo frá glugganum, nágrannin og Benzi, sem nú sat nú á tali af prestinum, og sagði síðan hún við hann. —

379

Eldrandar Herlingar hafa vera á mesa um það sín á milli, hvaðan mikla orð væri, framfarinna, en sósan hafi átt framkvæði á því orðið frá konunga, þ. á m. þar, en Bandi kvaðst fylgja Teldi sig hafa með höndum, á kona Tómas Ólafsdóttir og konu fæddu til samræðu í fyrra og nú í ár. Sagði þá ómur fæddi:

„Það er vanalegt, að flokkunum ekkar hafi eitthvað upphæð fyrst frá Ameríku eftir stendur svona framalega í frú: Það er hann, en ekki þessi Bandi kvaðst, sem gerir allt í þessum, sem aldrei að vera ómaksverðar."

— Þar lék hann að engu getið, að stofnuni þessi, fötlu góðir, en engin vísi ungi hús hefði verið við lýði og langt um fullkomnari þó, að stæðilegum varnar að koma þar lausu um um aðalfjárhagsvið og það hafa verið bæði ein og á stæðilegum fæðis, en engin „flokkum", sem „hafi haft eitthvað gott upphæð frú."

Til einstakis manns

Heim! Þau eru viðanlega góð fyrir sig, Tryggvi. Hefðuð
að nota þau hérna í Canada, þau væru fús til þess eins
á ferð að halda að sjó með, hvorki meðferðis né áfram.
Þau passa þau bæði, en engum öðrum!"

380

— . a —

Þarna stóð yfir grof sonar síns, horfði niður á kistu hans, áður
en moldað var yfir. Nú hans fór í hönd með gröfina síns, en stað
við hlið hans, lotur hann einnig líka niður í gröfina, hnípinn
hann og segir:
„Kæri! — Sjáðu! — Hérna liggur hann, allo, litla á! Hingað hafði
hann aldrei verið komið með fyrr — já, og hann sjálfur hann líka,
fyrir há hefðu þau ekki getað látið mér detta í hug nokkurn
tíma, eins sjálfan mig. — Ojæ! — Þarna er hann sá
hamingjusami, sem öllum gekk allt í haginn með! —
Þarna nú hann var fyrir mér!

381

— „ —

Jón hét maður, oftast nær Vindheimum í Skagafirði sjálfur var
hann Jón „vindur" nefndur. Hann var duglegur og hagsýnn for-
maður í Höfnum (Sandgerði) og í Baldurshaga (Skerjafirði).
Um hann var eins konar hrynhenda sungin og skýrði hann („Vind"):

„Vindur" mundu vindi stýrði,
„Vindi" um jörð-tún;
Vindur efli vindi blíður,
og vindur sagði við hann."

382

— „ —

„Birgitta gjörði efni mikil fyrir gramsarann sinn:
Fornafnið var jú vindur. Skýrði hann nafnið: „Vindur" og efni var hún gjörð.

Auglýsing.

Konúngs líma landsins verður hald í kaupmannaverzlunum einhvern fyr. m. Sá kaupmaður, sem hefir skilið konúngs líma Ólafur Sigurðarsonar, skal hafa konúngs líma sína, sem hann hefir undir sig skrifað, og konúngs líma skilríki sín, skillinga og konúngsbókarvexti og annarra skilríkja sinna, skillinga og vexti. Verður, sem eigi framvísar bréfum, sem hér segir, "G. H." hefir gefið út, eða hann hefir sjálfur í fjarveru allsherjar konúngs líma Ólafs Sigurðarsonar, eða verða fyrir fúrnar, forgerðum, kæmandi og skaðlaus landsbúi. Þessi er með skrifara orðin.

Allir út á völl.

Sinna Gallráðsins.

Skr. Sagb. III bl. 2-6-33, síðustu síðan, 3. dálk.

384

Allir á engri nýjung hafa
nóg er fengin upplýsingin
í vinastreng, þó veikum sje
vel má hrinja Íslendingum

Kristalls-stáinn. 385

Maðurinn kom inn Amerikuskipið og hafði með sér Kristallsstól — en Kristall er hvorki eins fallegur né góður í Ameriku, sem hann er t. d. víða í Evrópu — og atvikaði hann að gefa stáinum hinni ungu konu sinni, en hann hafði stól keypt og Kristallinn í honum vandlega, sem sagði hún mann sinnum, að hún vildi eiki líta við svona ómerkilegri stól; hann mætti gefa við stáinum hvaðan hann vildi: Hún vildi eiki eiga hann.

Maðurinn fór með stáinum morgunin eftir niður í bæ og ætlaði hann kaupmanni einum fyrir sölu inni.

Síðan um daginn vildi svo til að konan fór niður í bæ og sér stað í búðar-glugga auglýsta marga ágæta Kristalls-muni, fór inn og skoðaði sig með annars í hún stól einn úr Kristalli og sá upp hvað hún kostaði.

„330 krónur var" svarað og konan kaupir stáinn fyrir hátta verð. ——

Hátta var sama Kristallsstáinn, sem maðurinn hennar vildi kaupmanninum fyrir 80 kr. Fyrir um daginn og sem konan vildi eiki eiga!

—— II ——

Legubekkurinn hjá húsgagnasalanum. 386

Húsgagnasalinn hafði fengið ógrynni öll af ýmsum húsgögnum, er hann hafði verið undan kostáráðum og hitnaði nú um fjárhyrslurnar. Hús-gögnin voru frá ýmsum mjög, en sérlega mjög vönduð. Þau munu út fyrir gæðin verð.

Kona ein kemur nú í búð húsgagnasalans og sér þar legubekk einn, er henni líst vel á. Fjöldi annara muna var í búðinni og verðlag einn, en hann líst vel á. Fjöldi annara muna var í búðinni og verðlag

vantar framhaldsblað!

Skáldskm.

Engu betur gekk sá fyrri rúmum 100 árum en nú, á sá sér vinna-
konur, hvað sem við lá. Þá var það eitt árs-kvöld þeirra, matarætið að sunnan
„viðurgerningur“ nefndum; sem mest þótti þá undir komið
fengist eða ekki um eitt þeirra, hvílík hvert húsbandið mundi vildi gefa
á sínum óperðilegum stúlkunum sín misháttuðu, sem síð hárfrán og
skikkjust á fullnægi yndi og sín nokkra viðhöfn gefi vinnudaga, en stúlkurnar
sínu fyrir: Það sé fengi afsaka í héttinum á vetrhamri og hvítt líkindar
í það fenda lag, sú sér eitthvað „á vaka yfir sofnum“ á vh..... vegi héttinn fyrir
héttalagsins. Á sínadunum fyrir þessari samsigningu kvöldsins vinnu
á þetta vetri langsjálfmennunum héttri landsins, þar vetri gleðin mest, sjónvig-
sins stúlkunnar, sungnum kvæðum og munnfagnaðinum margbyltingsins.
En um það bil er á þessum stúlkum vetri gengið og héðrungis fullgjört, þótti
sjálfum stúlkunum það nærri, sumar lúsvinar og vera, á kalla sín frá, á sem
getið vilja lið, á vorsta sunnið yndis: sjá eigi „konur einsamlar“ og segi kvæði
sínuj sem, enda sungu sér þessar ýmsar aðrar og engu óvanlegri athugasemdir þessa
vökunótt en sjá einn, á vaka yfir sofnum“.

Samkvæmt er einn byrjar: efnisgreindi sína hvern texta athugasemd-
ina hlaða hafi vetið sem á vorið viðgerði kvæði:

Einn var á sprytja ambog kvæði,
annar á vakja klæðum og mið,
sjöundi í vinnuna illan oði,
áttunda gaf skammar vorið óðlið,
sjónvi í vanda klæðgist þar á,
sjötti hálfdauður eftir lá. —

Sjötta hafa sjón vetið athugasemd „á lagi“ og eigi á undan sjöttu engum
orðum kvæði: landsins sjötti sá efnisatriðum vinnar og vikki megi vaka
yfir sofnum“ þessa einn vetri árinnar — á héttunóttinni.

Nú sagði Leifsstyttunni vera átta menn að verki í gryfju einni. Og voru þeir að höggva hana og stærka enda langt komnir með það. Eftir átti vinna tréð sjálfrar myndarinnar. Þeir spurðu, hvað lágu þeir eftar vanir í gryfju saminn, hvort eftir fyrirsögn eða eigin hvöt. Sögðu þeir svo vera, að þeir hefðu ekki annars kosti getað. Síðan spurðu þeir, hvað hann vildi fá fyrir verk sitt. Hann kvaðst ekki vilja neitt, en fór síðan á brott.

Þar fór maður einn að og hafði hann um stund á vinnu þeirra, og allir virtust hafa trúnað á orðum, fróðleik og leikni hans.

Síðan mælti hann svo við:

„Hvað ertu fús að hafa til þessa, Leifur minn?" ~~Leifur hvort ertu fús að eiga?~~

„Við ekkert í veröldinni," sagði Leifur.

389

— " —

Öðru sinni kom hann að máli, og mælti á þessa leið við Leif:

„Leifur hvort ertu fús að eiga?"

„Leifur heiti ég," svaraði hann.

„Ójá," sagði hann, „en hitt er þó líklegra, að þú gefir þessum manni eitthvað, sem hann biður þig. „Ég fæst um það!" sagði Leifur við.

390

— " —

Sjórinn var úfinn, en vindur hafði farið minnkandi. Þá er skip var komið á flóann, sá Leifur, að maður stóð á bryggju og veifaði til þeirra. Hann mælti til manna sinna, að þeir skyldu fara að landi og taka farminn. Síðan gengu þeir á land upp. Maðurinn bauð þá velkomna og spurði:

Átti hann?

391

„Svona Kóni!"

Enda fyrir löngu átti Grímsey ingar kost á því, að fá sér prest og var þangað
vígður ungur piltur, nokkuð ýfinn og ofstækisfullur, sem aldrei hafði haft neitt sérlegt „orð á
sér" fyrir greind og góðvilja. Eyjarskeggjar lengu einhvern veginn þaka af því, hversu
konur þeirra voru á því sem sálusorgara sínum og leist ekki á blikuna;
T
"og skrifaði" þeir báðust því einhvern veginn undan því að fara á fund hans við hann.
Hann hafði því við prestkosninu ýtt því á stað að skrifa á blaðinu og var á því við því,
að senda biskupinum áskorunarskrá úr Kaupstaðnum upp á sveitir landsins, því
svona kúgar ungum klerkum ekki úr því sér." — Engum fólk meiri mark á því sem Kóni sagði.
Það er allra best, að fólkið á sjálfan sig af lagi í ýmsu og gleðst ingu.

392

Héraðsmót - Dagskrá:

1. Guðsþjónusta, 2. Hátíðaræður, 3. Dans til morguns

Ath.: Verðlaunabikar úr þjóðir fer sigurvegari sá, sem stor flest
stökk á einni löfu og verður það þó nytt íslandsmet, til
með viðurkenningarheitinu „Kolbeggameistari Íslands."

Enda fyrir Lönga átti Grímsey inger Most á sér dað sérstakt og var þá
aldrei haugað offramgur nokkrum, sem aldrei hafði haft á sér neitt sérlegt
eða fyrir greind ódæðisverk. Eyjarskeggjar fengu einhverju þaka yfir,
hvernig nánugt fólk atti von á að sem sálnaorgara sinna
sínu leiti eftir dauðann, en Gísli sagðist einhvern veginn
undan því, að hafa að taka við honum; fólk sagðist senda hann
á land ef hann kæmi haugað.

Hann hafði fyrir við skrifstofustörfin og fór nú til að skrifa á Gladin.
Ogúr varadi hann við því, að senda fyrirspurnir óbreyttra
úr Kaupstaðnum upp á sveitir landsins, því sveina Kóngar
munda hann ekki eitra úr frá sér.

Vitanlega fóru engrum manni mark á því hvað Gísli sagði
fáir mögum haldi, að hann væri sjálfa sig.

393

K. fór að tala í símann, og er ræðunni var lokið, bjóst ókunnur maður við að deyrnir fyrir K. á herbergi frú Sen K. sat á og sagði K. við hann: „Gerið svo vel að koma inn og fá yður sæti.“ Hinn neitaði fyrir sér sæti við hlið K. sem nú heldur áfram símtalinu: „Já, er það ekki fyrirsætis-ráðherrann, sem ég tala við? Já einmitt hann, komið fyrir mig sæl og blessaðir og hringdi yður upp til þess að vita hvernig það gengi með það sem við vorum að talaloggja um kvöldið um daginn ..... Já, einmitt það; það er ágætt, við höfum það þá sama ..... Já, já, þá er alveg sjálfsagt, endilega og einmitt gjört ráðherrann til þess og það er ekkert við það að athuga frá minni hlið..... Já, já, sjálfsagt, herra fyrirsætisráðherra; já, og verið þér nú blessaðir og sælir!“

Síðan snýr K. sér að honum aftur og segir: „Hvað var yður á kærunum, maður minn?“

Aðstoðarmaðurinn segir: „Ég kom hingað til þess að setja símann þann arna í samband við miðstöðina.“

395

Kjalti í Hellum í Gaulverjabæjarhreppi, var á leið úti á miðvikudaginn 31. desember 1800 og sá þá sýnir svo miklar á lofti og lögi, að hann sagði fyrir öll stórtíðindi, sem gerðust næstu 19 öldunum, og þótti það á síðan rætast sem hann sagði fyrir um.

vígaferlum og allskonar illsku.

Einhverju sinni kom til hans kona, Guðrún (Sigurðardóttir?) sem áður fluttist vestur á Snæfellsnes; hafði hún lengið verkjan fingur mein á langatöng á annari hendi og var kolbrandur kominn í fingurinn. Kjalti bað hana leggja hendina á hnéið á belti sínu, tók síðan sporjárn í vinstri hönd sér og hamar í hinni hægri og hjó fingurinn af á einum höggi. Kona þessi átti mörg afkomendur á Snæfellsnesi og eru barnabörn hennar þar enn á lífi; Einkum Sigurðsson á Görðum, nú Gróf á Ölfusvatnsvík, er sonur hennar.

Sögn sr. Árna Þórarinssonar 12/7. 1926

Skrítlur í "Gangleri"

396

Þegar fyrsta gufuskip kom til Shetlandseyanna bar svo til, að tjónemm tveir voru eitthvað að dytta að netum sínum fyrir náladyr, sem skipið lá á höfninni. Þá þeim heldur en ekki í brún, er gufuskipið fýsti til brottfarar og þóttust þannfarið um, að það hlyti að vera "hinn síðasti lúðurhljómur" og að nú væri dómsdagur kominn. Verður þá öðrum þeirra það fyrir, að hann tekur upp baukinn sinn, tekur duglega í nefið, rjettir bræðranum sínum baukinn og segir: "Hjerna, þú! Nú skulum við fá okkur vel í nefið í síðasta sinn "hjernamegin"; því þarna það hvort sem er ekki framar fyrir en "hinumegin"!

397

Einusinni var prestur á Færeyjum, sem þótti "smjörgrautur matur bestur". Svo bar til einusinni, er

Sjá við!

er prestur var á embættis ferð á einni af eyjum sínum 4
lágu undir prestsetrið hans, að tóm, hús frá sjó spyr hann,
hvort hann vilji nú ekki bíðloka afurlítið við hjá sjer eða
snjógraut. Prestur ~~vildi eigi að~~ sá sér hendi á móti
tvo góða boði, en var þó bundinn í báða skó. Þó fer jumenn
irnir so á, að biðin mætti ekki vera lengri en fjórð-
úngur stundar, ella kæmust þeir hvergi sakir straums
og brims. Prestur hafðist samt á at bíða eftir grautnum
en það dróst lítið eitt lengur, en til stóð, og varð af-
leiðingin af því sú, at hann varð að bíða heptur þar
á eyjunni í sjógi og skrifa bæði vikur. - Hvort hann
hafi lifað upp á snjógraut á hverjum degi, getur sagan
ekki um, en vonandi er að svo hafi verið, og hefur
honum þá sjálfsagt ekki leiðst!

Á sunnudaginn var, 25. þ. m., kl. 12–1 e. h. kom til mín maður og rétti mér bréfsnepil, sem þetta var á ritað:

„Eg veit að Locatelli er kominn til manns og að skyldi koma um það tungað í dag. Eg sé að það er nýog mikið vatn (sjór), þar sem hann er og há fjöll í talsverðri fjar-lægð til annarar handar; veðrið er gott en þoka öðru sóo (að) hann hefur lent á óheppilegum stað

Sunnud. kl. 9. f. h."

Ritháttur á blaðinu er líkur rithætti mannsins, sem afhenti mér það en þó ekki líkari en svo að ég gat ráðið í það að ritháttur væri hans.

Margir sáu blaðið samtíg útlítandi um leið og ég, en okkur var öllum stranglega bannað að segja til nafns mannsins.

Kl. mál. 5 fréttist hér að Locatelli væri fundinn.

Ný er kanna klukka ný, 399
kvarta karl ei lengur,
þótt hún sýni rangt því
að hún sýni og — gengur.
v: Klukkan í bankanum H. Blöndal

Strákur (framh.)

Strákur

400

Við vorum uppi á Þofabrún í steinadrífu, sem stóð um okkur hátt í Borgum síðasta sunnudag. Þar var nú ekki hægt um vik, því sú hafði gengið hér þvílíka stórhríð: Aldrei vóru svo mikið, sem hvergi gat sorgað.

Nei, nú stórviðrar! Svo mikið vóru þar um okkur ekki hér.

401

— " —

Ojæja! ... Nú er hann Láki, hann gamli félagi þinn. Það hlýtur að vera leiðinlegt fyrir hann; en ætlarðu ekki að fylgja honum hér grafar?

Nei, það kemur mér ekki hér hingað; því ekki fylgir hann mér hér grafar.

402

— " —

Þórfastur var á leið heim til sín á Gamlárskvöld að afloknum afgreiðslu" sem hann hafði á Kirkjum, en vegurinn var hálf ill. Þó, að hann fékk og meiddi sig á öðru hnénu. Læknisfrúin var þar á leið langt frá, hljóp til Þórfastins, reisti hann á fætur og leiddi heim. Sigga sáttfúsa var fús og sá, að sárt mundi hann var hinum fæsa, meðan hann lét læknisfrúnni gæta sín. Sagði hún við læknisfrúnni: Skaptí minn! — Læknisfrúnni varð hlýtt við nafnið. Skaptí minn! Sagði hún: Skaptí minn! Eg skal ábyrgjast hann Skapta minn!

— " —

403

Auglýsing. " Hér með er undirritaður búinn að hafa bæði nokkuð fyrir og hafa á óstöðum, en mig vantar sérstaklega 2 hafra, — merkta H. S. og J. S. — Vinsamlegast vitji þeir þess, sem yður vantar og skuldi þeir, sem þér hafið lofað á ágúst. (skuld?!)

Hjalti Jónsson" (Hann hélt 15. ágúst sitt 15. apríl, en auglýsing hans birtist í Morgunbl. 7 dögum síðar, eða 22. apríl. Efni hér engin klúrréttingyrða lögum verið kunnu á þetta hafa-og hafa-óstand. Má hér geta við hins, að allir sem er

hlut átti að máli, gjörð varð — þ. e. þeir sem með fyrir ólán
fróðra og hátterkjum, þar með þeir H. S. og J. S. er hjálpa vantaði,
sér talaði „í heimsku" — hafi orðið að vera — og sén e. t. v. enn —
fróðra manni og berhöfðað á síðan.

Búist er við því, að nokkur auglýsing verði um einhverja ráðningu á nær-
veru og hæfi stólsins herra, a. m. k. þeirra, er eldri voru „lærðar"
skólans „forna nótt", en var „komið fyrir annan hátt" eins og fráfall
eða með hann, sem eldri gjörði það að hafa einhverja eldri fróðra og hátta-
fróðgjarna, sem þá hefði hann „vantað" eins og hátturinn hér á m. k.

— o —

404

Það átti að vera í Reykholtskirkju í Reykholtsdal í Borgarfjarðarsýslu, en
þann dag skyldi prestur annars messuhúsa, enda kaupa sínu.
Markús gamli Árnason í Bakkakoti var með í förinni, enda er skyldi prest-
inn og hans fólk fyrir og eftir prédikunina, en Ásmundur á Hrísum
var hringjarinn og bárum þeir hvor í sínu lagi mikla viðingu fyrir sínu
starfi. Nú voru þeir setztir saman inni í Kórkirkjunni og bíðu þess, „að
tíðin yrði lið" og átti Ásmundur eitthvað að hafa fram hoðið að fyrr með
því að hringja, en nú sat hann hinn rólegasti við hlið vesinmanns síns og
sagði við hann:

„Ætlarðu ekki að fara að skreyða prestinn, Markús?"

„Ætlar þú ekki að fara að hringja, Ásmundur?" spurði Markús.

Varð nú þögn allkalla og hvorugur fóstbræðranna hreyfði sig til neins
Endurtaka þeir þá öðru sinni sín á hvor við annan, sinn og áður
og létu svo þar við sitja. Varð nú um langa þögn, uns Ásmundur segir,
svo hátt, sem honum lá rómur til:

„Hvað er þetta, Markús! Ætlarðu ekki að fara að skreyða prestinn, Markús?"

Vill Markús þá eigi láta í sér standa, stendur upp og segir um hæl við hann:

„Eg verð að lýsa því yfir við prest og söfnuð kirkju þessarar, að ég fel

ehhi alladhonum Asmundi: Eyrigum hefdess ad heimgja, en i medan hann
sinjöstarr vid sad, gek ój ehhi, medhjáspann mynd hins gilleer, sem ýkr spostinn,
ygvendum hann sier ad vera östeýkdann i bag, syrir mer. Oghann mi."
Sendur Asmundur sier eyss ogsegir:
"Hvad i ad gera, sielfar gódir, segir hann Markús vill ehhi standa spostinn ij
ugatsmuna bess? Eg sé enga sök i sier, ad fara ad heimgja, en dei sodur heimum.
Hedan. Sad má sier verda mesnsall syrir mer, oghann mi!"
Vitandi boga sellur sier hvorugur sér sinum midstadi, Markús ij Asmundur ij
vard sier mesnsall um dejum!

Kjarval – Skrifles

405

160

Ingibjörg átti Nýja-Testamenti, en Steinunn Ameratísínum gaf bók
sína um hafa bókakaup í stein hvor við aðra, en kom aldrei saman um
hve mikils virði hvor bókin væri fyrir sig. Vitanlega fórust orð
út af þessu, og hvorugri fór sú hvor við annarri sem áður:

Ingibjörg lét orða bók-
ina sína á steinum glæsti-:
„Fáðu mér betra bók,
blessað Nýja-Testamenti.“

— " —

annan steinka, upplýsandi þó:
Oft ég las í mentis-tetri (f.o.m.t.),
en Ameratísínum aldrei
skildi ég þó hvað um betri.

406

— " —

Hvammstanga, 22. laugard. 1. marz 1944 flytur maður biskupsins við heimsókn hans og í bað-
stofukaffisopa; margan mundi eins og í bláum þessum og miklu aðrum og hrífinga
lýst í samræmi við heimsóknina og orðum biskupsins. Þeim notuðum í kladdinn undan sem:
„Biskupinn flutti viðkomu og vinjarlega ræðu“
Aðeins kímstúl um þarna mun þessum ekki við:

Viðvíkjandi „hjónabandsþingi (umræðu um biskupsins heimsókn á sjötíu ára afmæli).

„Skilfist þessi strangi fjöld stríðlíf á tungukaffi.
Mesta gleði gaddi'am oss geti hann kaffið kæft.“

Hann mun að hafa sín áhrif um mína misfellu þessa: að biskup óvenju þessa
heimsókn af allri alúð í hinum tíma gesti og raðuhöldum hans. – Þótt eigi sé
tiltækilegt að vísu hér í kladdinn, en hætt við, að menn taki þó svo
illa, að vísu hér í kladdinn, en hætt við, að menn taki þó svo
sé. – Erkibiskup mun reyndar vel að eðli, viðkvæmur stríðsstrákur og mannlegur hið
mesta, sem hann mun líka sínu líka. Hafi heldur skarpa skömm fyrir!

4. apríl 1944.

Jón Stefánsson

407

"... Og nú átla Stúdentarnir að fara á hesta síðferðismálin
alla og koma sér niður á einhverja niðstöðu í þeim
og ástandinu "yfirleitt."

"Já. En eru þeir þá svo margir, að þeir treysti sér til
þess? Þeir eru ekki 500 að tölu, eða hvað?

— Tíðindi samtíðarinnar. — Jón Talsma

408

Hver skuldum við okkur sjálf? Reykjavíkurbl. 4/5. 40
> Leggja á taka dyrnar af hjörunum í húsi hans og
~~gegna þó þar til skuldin er greidd~~

Emil Thoroddsen skrifar 5. maí '40: "... maður stelur þessari svörtu kúgaðri stöng og leggur hana á sinn stað, sem fólk svo kannast við."

409

Þegar kínverji neitar að ~~borga~~ greiða skuld sína, þá er hann skyldur að taka dyrnar af hjörunum í húsi hans og geyma þar þar til skuldin er greidd. (!)

„Ligger eitthvað illa í þér núna, Jón minn?"

410

„O-nei-o-jú, ég datt í gryfju og var lengi að reyna til að komast upp úr henni; ég var farinn að hugsa, að ég myndi alla ævi þurfa að standa upp, en þá kom mér allt í einu gott ráð í hug,!" ..

„Hvaða ráð var það?"

„Jú, mér datt það ráð, sem ég vissi að dugði: Að hlaupa til vestur eftir og hrópa um hjálp."

— 4 —

411

„Hvaða leið get ég farið héðan yfir flóann og fjallið, beinustu leið?"

„Það skal ég segja þér: Efþú vilt fara beint, þá er bezt fyrir þig að fara beint."

— 4 —

412

„Viltu elska aðra þig um, Villi minn?"

„Ja, ég er nú búinn að koma í þrjá bæi í morgun og allstaðar var mér boðið inn. — Að koma inn hérna?! — Ha?! — Er það grautur?

J. Mathiesen

Simon Sij.: Hér er Símon Simun kongur á heimili skatti sín.
Það er eldri enn eftir, að það fáir á hjá hann Símun heiti. 413

G. Th.: Á máðurinum – Sáig í hann allar vísan.
Eldri það verður við hann G., hvað hún er langt á 414

Markus: Af hverjum klóga stor. ... vann heimstar 415

Vinnuklæðan: Eldi ójafni eldi nðri um það. Ój, vann var ennu kona hjá honum í sín. 416

Jógvunnur Krókur: Heiri breyðir en Jógvan
Hú varst heppinn að hafa það. 417

Jógvan. Jeppa eystur bað undirfóðrið og hjónin, ég vil eldri segja að hún sé hjá foti, en hún er niðrari en Sj. hjálpsen, og bað ég hann fá heiman eldri. Ja, það í hvorhanna, segi ég altaf.
Ja, fá sagði hann, Kallinn. 418

Jóni í Nelsum: Fá ert í sínum undirbuxunum Villa mín, kapðu drengjunum að sjá eftir ja vita hvat
Jeir kannast eldri við það. 419

Ól. Magnus: Flýtið það yðrum ofsíðum: Fylla er komin.
Gangum beint nðst 420

Sig. Br. Að fá stundir mí vona að stór arma – heima inni! 421

Ól. Tryg.: Jú, alveg rétt. Eg trúði því ekki í þessu stríði 422

Hallvarður: Faðir hefir jafnan um verið í vandræðum heima, síðan hann varð í hirðsveit konungs, bæði
viðri: Já, nú vori ómögulegt að maga vera að jarðabæta mönnum, bróðir. 423

Vinnufólkið: Nú er ég að hugsa um að fara að hátta, segi ég 424

Dóri í Hlíðarseli: Það þarf ekki að gá að því: Hann er dauður! 425

Ólafur og Ásgeir: Meiri skítur hjá Ólafi. Já, meiri skítur hjá Ólafi. 426
Eldspýtunum týnum, og ekki kunnum því.
Eg vinn það ekki fyrir kaup.
Eg er með úrið mínu. Er með það í kirkju á sunnudögum

Eysteinn segir: Ég vil ekki ruglingum.

427

Á síðasta vetri var jarðaður bóndi norðanúr sveit sveit og var það fjölmenn jarðarför; meðal þeirra er við staddir voru, var vegsumaður sýslumaður vegsumaðr þeirrar er bóndinn hafði haft aðalviðskipti sín við í kaupstaðnum og þótti hann vera góður viðskiptamaðr. Vegsumaðrinn var gáfaður sem kallaðr er og góðmaðr mikill og vildi fyrir gjarnan verðlauna bóndanum vott virðingar sinnar í hinsta sinn hér á jörð með því að segja dæmisögu yfir gröf hans. Hann hvíslaði því að sögumönnum að nú skyldu þeir allir standa hljóðir um, því bóndinn hefði alla ógn átt það skilið að vel væri sungið yfir honum þegar hann væri grafinn. þegar sálmurinn „Allt eins og blómstrið eina" var byrjaðr, þá vegsumaðrinn stóð á fætr og kvaddi sálmsins og þótti söngmönnum allsendis ósæmilegt tiltæki vel orta eins og hæfði við útför bónda. Hann hugsaði sér því að bæta úr skák og kyrjaði því sálmr sem afskekktr—sveitaðalsmaðr—allt ævinlega hljóðr skapar — „Foldgamla Fjalla".—

Það var nú vetrar að margir menn úr Rangárvalla sýslu fóru af stað áleiðis til Reykjavíkr það er til kaupstaðar liggr í Vesturamtinu. Þeir voru hátt á annað hundrað í einum hóp og komu allir að því einum við veginn í Flóanum, þar sem þeir þóttust eiga von á góðum viðtökum. Bóndinn sem fór hét, aldraðr maðr og fremr auðugr í sinni sveit. Hann hafði lengi þjáðst af brjóstveiki og kendi sér þess helst að hann hafði ekki nógu fljótt látið undan þeirri tilhneigingu sinni að vilja gera öllum eins til hæfis og hann gat. Hann hafði líka fengið sér lækni í Reykjavík og ætlaði sér að leita sér lækninga hjá honum

Félagsmenn í Dagsbrún, ~~eg~~ af þessu leiddi aptur að Jón vann að fara að selja
kóntreglunar á 10–20 aur. dagleið. Þessu hélt fram allt til kvelds en þá
voru sprotnar upp úr nar hjá Jóni; hann sendi því vinnumenn sína í heim
á þrettándið til að fá þar kófur en þar var þá ekki til meira en um 1/2 tunnu
handa hverjum þeirra en þar austur fóðr fram í myrkrum og stórhríð og á endan
að kófurnar fengu japanskemmna og vínið af kvartélsins. Jón gandi hafði ekki
smakkað mat allan daginn og fannst nú að þá sér fróðlast koma. Kann gefa
því út úr skemmunni náandi og blásandi úti á túni, en þá í
túni þegar hann fann, því þá sá hann það sem hann áttu ekki mátti
að þá: að túnið væri að vera haugum á túnið, en þegar hann fór að
gata eftir að höfðu hlöðin nokkuð hátt til þess að það gata væri
hlöðu út haugnum. Nei, þetta varð þá fjandamennirnir enn lágu
þarna í hrúgum um allt túnið og allir, að éta kóntrefir
blindfullir

428

Réttirmadur nokkrar vildi prýda veggi hallar sinnar med sögulegum málverkum. Hann kom því á máli vid málara einn og kom þeir sér saman um ad heppilegt mundi ad taka yrkisefnid úr ritningunni til ad byrja med og skyldi málarinn mála mynd af „Ferd Ísraels yfir Raudahafid."

Málarinn hafdi verkid sínum med því ádeins ad mála midju veggjarins á hreinum lérefti.

Þegar svo réttirmadurinn kom til ad sjá „málverkid", spurdi hann:

„Hvad á þessi rauda rönd ad þýda, sem liggur yfir veggnum?"

„Það er Raudahafid!" svarar málarinn.

„Er hvar einn Ísraelsmenn?" spurdi réttirmadurinn

„Þeir eru komnir yfir hafid!"

„En herlid Faraós?

„Það fórst í hafinu, svo ad ekkert sést eftir af því!"

Sigmundur var einn hinna kunnustu dryklejumanna
Reykjavíkurkaupstaðar nu og eptir miðja nítjándu öld,
en hann var ekki síður kunnur almenningi fyrir gripdeildir
sínar og smá-þjófnað. Átti þetta helzt að hafa kennt í brjóst hjá
honum, þegar hann var látinn að vera dögum saman frá allri
annari vinnu vegna dryklejuskapar síns og óreglu. Barst oft
við að hann skreiddist inn í eldhús og stalst að eptir kerlingarnám-
unum á kvöldin meðan kaupmannsfjölskyldan og Reykjavíkurmenn yfirleitt
fóru í kirkju, hér saman- og austan-vert við bæinn, því þar lá
alfaraleið inn í bæinn hédan úr sveitunum austur í Ölfus og enn margar
sögur fara af slóðum leiðangrum hans.

Einhverju sinni var svo við, sem oftar, að Sigmundur var
„á fúlu" og hafði misséð sig á einhverri hátt, svo, að bæjarfóget-
inn í Reykjavík fór hann fastan og setti hann í „Svartholið"
sem kallað var, en það var þrjú herbergi í kjallara
síðar varð Prestaskóli landsins, en nú er einn af helztu
verslunum Reykjavíkur bæjar.

Þegar bæjarfógetinn fór Sigmund fastan og setti hann í
Svartholið um nokkurra daga skeið, fór bæjarfógetinn af
honum fór læknirinn fóstru, hálfhrædda af brennivíni og illa útleikinn,
og gegndi bæjarfógeta fógetanna sjálfur á meðan Sigmundur
sat inni, en þegar hann hleypti honum út aptur og fékk honum
fógetanna, fór Sigmundur við hann, var hann upp við kinnina,
klóraði hann þannig vandlega og sagði við bæjarfógetann:
„O-jæja! Hann er nú breyzkur en Sigmundur!"

Kr. Arn Bór.

Kleppr ward að

430

[illegible] [illegible] [illegible] [

Kjörvalt yrkt	Eins og áð. hefir orðið
	Samþ. með 9 shlj. atkv.

Guðm. Björnsson skýrði frá að skrifstofa sú, er hann veitir forstöðu, hefði nú verið flutt í Austurstræti 7.

Hafnarstjórinn [illegible] Bjarni Jónsson

Tryggvi og Eiríkur Kjerúlf

Hafnarstjórinn kvaðst [illegible] ?

Jón Þorláksson

Enga tryggingu mundi [illegible] ?

Segi ég yóo ekki sögu fleira lengri, og lýk henni með því, "
Að þau áttu börn og buru,
gróðu auðu og nutu,
Karlinn, með Kerlingu sinni í hamingju
og kærleika sínu á báðum.
Smáðu hann og hrósuðu honum:
Sagan upp á hvern mann. —
Hennar hún í Kollafirði,
sem ekki vendu búinu
á gjalda mér sögulaun
fyrir annað kvöld
um Gotta keypti —
Og hana nú!

432

433

Lesið þið skrifið
heim sjálfum mínum!

-"-

Þið Eyvindur erum á Landeyjum
og einnig hafið þar verið.
Þið Sofffía eruð í Reykjavík
með ostunum til hans.
Og heill sé yður hjónunum
á aldarfjórðungs skeiði
Við vorum yður báðum veikir sú
er ævisól skein í heiði

Það veit ég í minni góðum G.
ábúðlegum að hann Jón minn
vakti heila nótt við að yrkja
þetta og hafði þegar framan við
þjár ljóðabréfum í munni.

L þó ætlið sé eða nokkuð svo

"Það er annars líklega ansi lagleg kot, þetta Rússland, með öllum sínum, Þýskalandsferjum, ónotalegt kot", sagði Benzi gamli, sem nú var að verða viðskila og búið hafði góðu búi sínu á [illegible] holtinu, en óvalt þótt þröngt um sig og því stöðugt verið á ferðalagi um eftir því að ná í eitthvert „notalegt kot", þar sem dimtleikum og sálveiðin væri eigi minni en hún hafði verið á ábýlis- og eignajörð hans um það mundi langa góðan stund, er hann hafði setið hana og tætt mjög í ýmsa lund.

435

— a —

Ofan sinni sagði Benzi – (og það var margt eftir honum haft):
„Maður kemst nú um dagum, norðan útlendingur, Þýzkur, danskur síðr, af Baudanískri ættinni, en elskar íslenzkt og íslenzkt mál."

436

— a —

Einhverju sinni kom Benzi í Landsbankann, með Þorvarði Guðmundssyni var þar og lagði hann fyrir Benza blað eitt, skrifuð, en hann bað hann að undirskrifa.
Benzi leitar að gleraugunum í vösum sínum en finnur þau ekki og segir: „Ég sé ekki til fjandans arna, Þorvarður minn, því ég hefi gleymt gleraugunum mínum heima. Þú verður þá að lána mér gleraugun þín, Þorvarður, ef ég á að geta skrifað undir þetta."
Þorvarður lánar gleraugun sín af nefi sér og réttir þau Benzo, en reynir þau nú á allar vegu, setur þau fyrir sér og skrúfar af þeim rykið, unz hann segir:
„Þetta eru ekki heima-gleraugun þín, Þorvarður, þau hvað? Það eru Canka-gleraugun þín, því það sést ekkert með

NB

NB Framhald á bls. 148

437

Ad Sómagerdi Sóma Konan býr

Sóma Konan, fóginn með hús

ad Sómagerdi Selkeir margir hýs

ad Sómagerdi dreingir fjöldinn snýr.

Sui int!

438

I Sómagerdi Sóma Konan býr

I — — Loðskapur en nýr

I — — Stöfl dreingjar [illegible] hýr

I — — ersló Dagur Brandr býr

439

Vara-Jarlarnir lasi:

..Vera nokkrir skrimslafastir – nei,
fyrirgefið! – – ekki eptir!

Sunnudaginn 23. sept. 1941; var
sá fyrsti með þíða mánuðinum, sem
lax sýndi sporða milli sín-fiska-kvartsól,
við var fregnir hingaðum og gleðiboð.

440

Ofsaga lygi

Ella, dóttir Guðm. Björnss.; Baldursg. 1
segir frá:

Hann Sveinn Jónsson Cauchy-ritari fann einn-
sinni lítinn flöskuskeyti og ól
hann upp – hann er svo góður við kettí
og kann hans líka – og fór á skóg með
hann. Þessi kötlur, sem hann fann
á sjó, átti 90 köttlinga og var
amma – nei – langamma þessara
kisu.

441

442

Kýmnisaga sú, um þá Tryggva Emmarsson og Eirík Briem, er birtist í Morgunblaðinu í dag – „Úr lagaháskóla Reykjavíkings" – er sétlari þannig:

Tryggvi hafði áður fyrrum verið stórskipasmiður nyrðra og þótt oft fengist við Kadla og Kaldinn. Setti hann síðan Eiríkur Briem eins og aðrir í þá er svar hans skiljanlegra.

Þá bar svo við 22. nóv. 1909, að þeir Tryggvi og Eiríkur, ásamt Kristjáni Jónssyni háyfirdómara (og gestunum í Landsbankanum) voru veðtekir út úr Landsbankanum (eftir „vikið"fundar) eins og kunnugt er og jafnan hefir verið á minst, sem hinna mestu firma og glæsradi.

Dagurinn eftir mættust þeir Tryggvi og Eiríkur í Pósthússtræti um miðmunda bil og segir þá Eiríkur við Tryggva.

„Hvernig líður þér, kunningi, eftir viðburðinn í gær?"

„Ágætlega!" sagði Tryggvi, „það er langt síðan ég hefi sofið eins vel og í nótt og nú líður mér bara vel."

Hvað er að tarna! sagði Eiríkur, „ég held að engan fauga séu í fés; það eru kaldar!

443

Kýnnisaga sú, um þá Tryggva Gunnarsson bankastjóra og séra Eirík Briem prófessor og þeð stofnun Landsbankans, sem birtist í Morgunblaðinu 24. þ. m., – „úr dagbókarblöðum Reykjavíkings" – er sétlaði þannig:

Tryggvi hafði ádur fyrrum lengist við stórstúkuna unnið og þótt handlaginn til Kaðla. Gekk hann þessi Eiríkur Briem eins og fleiri og fór er ávarp hans til Tryggva stóð í augum.

Þá bar svo við, 22. nóv. 1909, að þeir Tryggvi og Eiríkur, – á samkomu í Iðnaðarmannahúsinu hjá – , voru nokkrir úr Landsbankanum (en ekki „vikið" þaðan) einn og klukkan er og þá fóru hinir mestu fyrst og glöptust, en þá var mikið um það rætt og gott á þeim tímum og þess lengi minst síðan.

Daginn eftir mættust þeir í Pósthússtræti, Eiríkur og Tryggvi; þeir heilsuðust vingjarnlega, Tryggvi brosandi, en Eiríkur sýnilega daufur í dálkinn og spyr hann Tryggva:

„Hvernig líður þér, kunningi, eftir viðburðinn í gær?"

„Ágætlega!" segir Tryggvi, það er langt síðan ég hefi sofið eins vel og nótt og nú líður mér reglulega vel!

„Nú, hvað er að tarna! Eg held, að engar taugar séu í því, maður! það hljóta að vera Kaðlar!" Tryggva fóttí svarið gott og sagði þeir líðar sinnar, skellihlæjandi.

J. P.

444

„Já, já, Guðrún mín! Þá eru þar nú Grímar, þeir Kolvinsmenn þar arna!"

„Ó-já, svo frá' ég! – En hvað hafði svo sprengiblöðrunum upp í sín kraftinn?"

„Hárfangi mín ekki annað né meira en það, sem nógfungur fleiri náðu til að skafa í sig í Kringum Fjöðrtjörn, svo langt sem fær náðu."

(Emma gamla fagði nú stund, en sagði síðan, varfærnislát mjög):

„Vesalings-stúlkurnar! – Ójá, fjöðrtjörninni eru oftast! og hyggjatungurnar ekki nógu langdregar! – En fari ekki að fara til hallans, svo Kálfagrey in fái þó iðra-tó."

Sníkkur.

445

„Fiskar sú arna er 200 ára gömul", sagði kerlingarauminn.

Sjómaðurinn: „O-ja! Þótt hún sé svona, vil ég halda eiga aðra, sem væri svo einu ári yngri. – Svona gamalt skelfi vil ég ekki eiga".

— a —

446

Gunnar: „Ég segi það satt, Lóa mín, að heimurinn er vanþakklátur og vill ekki vita það, sem vel er fyrir honum gert!"

Lóa: „Það veita nú fáir heldur en ég, því allt, sem ég geri, er fólkinu troðið og dregið niður í skarnið."

Gunnar: „Nú! Hvað starfarðu, maður"?

Lóa: „Ég er skósmiður."

— a —

447

A.: „Hvernig gengur hér með flugvélina, sem þú hefir fundið upp?"

B.: „Þú mátt segja hún sé í góðum gangi"

C.: „En með kaffibætinn þinn?"

C.: „Það gekk vel hjá honum, því hann flaug í kaffi upp."

— a —

448

Vísa: Meðan eitthvað eti er nær
og einn penningur hrekkur
úti hafa allar klær
Einar minn og Pálsson.

(Sagt er, að Einar hafi orðið Einarsson, en Pálsson Jónsson. Skal vera svo hér. J.J.)

x upphafið á bls - 182

x hringum þeim, sem þau fá frá guðsmönnum."

— a —

449

Séra Bjarni hélduð uma sig hinum skemmtilega samkomisgáðum sínum, sem hann er annálaður fyrir og allir kirkju hlýða að,

þegar áheyrenda er Helgi Guðmundsson bankastjóri, sem segir:

„Það er annars merkilegt við sig, séra Bjarni, að sú flytur skemmtilegustu samkomuræðurnar, sem ég hef' og hlýnnir, en í kirkjunni og við álíka tækifæri eru ræður þínar hundleiðinlegar — þar er ekki hlýnnir."

„Hefði þín annars komið oftar í kirkju til mín, Helgi minn, og heyrt mig flytja ræður?" spyr séra Bjarni.

„Já, það hefði ég gert en aldrei neina við jarðarfarir!" segir Helgi.

Finnst þér þá, að þar eigi hlýnnir best við?"

— Helgi svaraði engu. —

— a —

450

Séra Árni Þórarinsson var á hreppsfundi. Ákveðið var þá eitt m. a. að ráðstafa fátækum og unnað barnsins barni og vildu sumir, sjálfsagt, gjöra það upp á, þ. e. að banna sveitlægt um það, að upphæðin fyrir hvað eina skyldi vera miðuð við það sem barnið hafði í Barnið d. 30/4. um árið, annar 20/5. og hinn fæddist Barn 10/6.

Nú skal ég segja yður, góðir hálsar, að skýrnarbréf þetta er ekki svo fyrir á sama máli, að þeir eigi að gefa hagyrðinga allra barna á hverjum, verandi ekkjur og alla þá sem unnað barnið sem, börn, ekkjur og gamalmenni. Og nú stendur þá, sem oftar á þessum málið, barnið skuli skýrt vera, þar sem það er og með sama miðið sem áður, þessu getur engin breytt og þar ekki að breyta, en afsið verðugið þeim að láta mína við ég benda yður á orð sitt, sem ég lýsti við afskírnina allra heyrt og greinilega, það er orðið „klækvald". — Við megið reiða yður á, að það er ekki hættið úr ístenskunni og að það hefði mikið skaða á sér fólgið enn, en

yfirum e.t.v. grunsemd sé fyrir brigdi, eg fyrir akka ég mig, sem fyrirfinn yfirkeit af
beitu gegn manninum eda yfirkeit eg haldsmönnum hans eg ónáðga, sem reynast á að eg sem fyrst vilji ég hreinsa mann frá
manni með undirrétti, sem er óvenjulegt að viðhafst sé viðvíkjandi skipunum, hvað
þá mönnum eda Konungi."

Undirréttsþingin voru slitin. „Herskjöld" sóru Árna eiðinn sinn.

— " —

451

Árnastofnunarbókasafnið er viðburðaríkt vegna þess, hvað hér hefur verið gert og gjöfum
Kolsvörk. Sumarmánuðina stunda þar sjóinn að vori hér og í nærsveitum, einkum frá
Norðfirði og Seyðisfirði, og er þar kaupstaðir mikið á haft út, en þar er fiskur eitt
svartasti og við landið.

Nú bar svo við, að gestir voru góðar og fiskimiðið, en á einum báðinum var for-
mönnum svo hagað, að hann varð að vera í landi um tíma. Formennirnir
voru fús fatin einhvern annan hátt að semja. Einhverju sinni kaupstaðarmaður
hásetar hans úr sátt og vildu leita lands; fóru síðan og nær lengur tíma,
en skildu skilnað á fyrr, hvar semja þeirra gæfi. Áttu við: var á báðinum, hið að stýra
eftir, en fylgdu hásetunum fyrir að fylkja grunnsandi fiskalagið, sporðurfiskinn fornum,
sínum: „Eftir hverjum stýrir þú annars, maður?"
Hann svaraði: „Vitanlega stýri ég eftir stórum hósinni á afturstafninum og svarta stýr-
inum lengst"

Þegar upplýstist, kom í ljós, að fiskurinn hafði valt fyrir stýrið á sama skeiðinum.

Skráðar

Auglýsing

452

Fjórar ungar meyjar óskast á kvennaskólann á Ytri-Ey í Vindhælishreppi í Austur-Húnavatnssýslu með byrjun septembermánaðar næstkomandi.

Lysthafendur sendi tilboð sín hið fyrsta merkt: „Fjórar stúlkur" til þessa blaðs.

Réttur er áskilinn að taka hvaða tilboði sem er, eða hafna öllum.

— o —

453

Þriðjudaginn 30. maí 1945 (sic) segir Daglað Morgunblaðinu (bls. II, 3. dálki) þannig frá:

„Höfðinu. S.l. sunnudag kom hingað lystiskipið Ægir af landi."

— o —

454

Sama blað, bls. 6, 5. dálki skrifar ónefndur maður, sem stóð að minningarathöfn Jónasar Hallgrímssonar, en getur þess síðar, að norðan gjallar horn .... Ógleði þess er áreiðanlega ótvíræð, þegar svona nokkuð (á dönsku: Saalan nogle) er auglýst, svo fólk streymi að" (orðin innan sviga eftir mig. J.T.)

Aths. Ritstjóri blaðsins „Ein dagleg lýsing" sem birtist í blaði þessu, ufsast sig við að nefna sinn staðfesta (30. maí 1945, dálki 1045) er hann staðgengill annars manns, sem nú er staddur í Ameríku. En staðgengill þessi hefði vera þráðnægður, að vísu hið fríasta eftir á að hyggja, þótt eyjarskeggjar hafi þegar haldið sig vanari við að innbyrða hákarla en „svona nokkuð", eins og þeir eldri muna vel hvernig tekið var er hann mætti staðfastur á afgreiðslustofnun fleiri, en ufsaði sig hvorugur upp úr sér „Morgunblaðið 30. maí 1045."

— o —

455

Hvað margar voru lýsingar þessar á hinni miðju Grímsey þ. 30. maí síðastliðinn?

— o —

456

Talað var um það í „Þessu fimmtánda", hvernig haga skyldi upplestri myndir Kálfs á Ströndum. Sagði þáverandi viðmælandi minn, er fimmtudagur sátu:
Ég er mjög hræddur um að lýsa Kálfs á Ströndum; mín skoðun væri sú
að allir ættu að fara með þær.

— o —

457

Kaupstu nú engan óþarfa. Fyrir kaupið fæst, drengur minn, nema fé-og alls ekki annað, – en tóbak og brennivín.'

— ‹ —

458

Hvernig kemst fólk annars í svona náin samband við sefahlíðsmenninga? Fólk sem skiljið ekki eitt orð af því sem fólk segja. Við skiljum fé vel, þótt fólk þeir þegi, og einna best á meðan fólk þegja.'

— ‹ —

459

Lúðvík mann fann sig stóð yfir. Hann hafði lesið testamenn vora í æsku og áð-ur hafa heyrt um fjármunum þeim og smáljufé, er þingi og stjórn hafði umráð þeim frelsar fósturs ódæm smáljuðum landsins og þar var stammast „yfir á líkið" og fögnuð á öllu milli himins og jarðar, því sinn var verðugri en hinn og hlut-deigir báðir á hásætinu.

Jóhannes Kjarval var þar, að nú orðið ógiftur fað í efri árum, er tíðum voru að kjósa sér af og orðnir fyrir efnið fólk Kjarvalsdóttur og skemmtunum. Kjarval sagði:

„Nú ætla ég að fara eins að sem kjósarinn hefir aldrei til hugar komið og nunn aldrei gera, og það er þetta: að yfirgefa yfirvaldið alla.' – Verið fólk sælt.

— ‹ —

460

Guðmundur varðlaun á Reykjavélo hitti séra Bjarna og sagði:

„Kónaríðstuvaðurinn yfirar, þessi stanna, eru ekki eins áhrifamiklar og þegar sem áður var. Kjósin skilja fáum dóminn eftir það, að fólk þýðir saman: Aðeins yfirvaldið eða óvinir; fólk eru sannar."

„Þetta getur satt verið," segir séra Bjarni, en ekki það stafi ekki af trúleysinu-

x

x Framhaldið á bls. 179.

Heimsspekis-prófessorinn var að hætta störfum og kvaddi þá nemendur sína og samstarfsbræður með skilnaðarræðu, er endaði á þessa leið:

"... Og svo er ég nú kominn að starfa við þessa háskólagu stofnun frá stofndegi hennar og allt til þessa eða nú nærri hálfsfjórða tuga ára skeið. Vona ég að ég hafi sáð nógum góðum fræi visdóms og vizku í hug og hjörtu margra nemenda minna."

Sagði þá gamall og reyndur áheyrandi hans:

"Hvar hefir svo áranguri inn orðið? — Meiri heimska og vanþekking."

Skúlhus. Bensi í Hoyvík kom í Landsbankan og bað um at fáa sítt uppá víxil
462 upp á eina tíð, en hann hevði ongan pening at rinda við tá. Hann segði tá við Tryggva Gunnarsson bankastjóra:
„Lánið mær nakað pening, Tryggvi!" – Tryggvi svarar nakað.
„Annars Tryggvi! Eg má eiðsvorin vera heim! Tað er ikki nakað at fara heimur hjá tær, Tryggvi. Tað hjálpir at vera bankanakað fyri at fara! – Já, vitanliga: Tú skalt at sjálvsøgdu hava nakað heimur í bankanum, tvørtíð tær tørvar sum tað fátækasta skuldmannabarn. Tíðsens dagur!"

— o —

463 Skúlhus eitt í Havnini var uppi gamla tíðina, og tað tók tíðina at fáa tað uppbygt aftur eftir tann mikla brunan 1894. Tað var tíðin, har tað var siður, hvørjum tann hevði stevnuna á.

„Tað var nú eitt mein í hátíðina varið, tá eg hevði ætlað at fara eitt á vøtna fiskimanna-ársháttið, at fiskimannaarmin lýddi mær.“

464 Prestur noktaði tann siðin at kirkjugólvi:
„Hvørsvegna heldurðu at tú hevði rætt at koma inn í hús hjá Kristiani Ólavi og hann ikki hevði boðið tær inn?
„Tað var fyri tað, at eg var ikki heimboðin, og tí kundi eg ikki vitað tað var leyvt!" (Tikið úr eitt blað (Klaksv.-dagbók) 1921)

Aths. Tað var 1884 gamla mann at tosa, at tann tíðin var hann og Valdemar dóttir „fundið upp". – Nei, tað vóru tey bæði, at tosa um. J.J.

— o —

Skriftarr. Upphaf á bls. 186

Sveitarnir og stigamennirnir í Gamla-Krami átti [Hjálmarr] [Rauði] [Hrói] Simonar vorn og Simon
ungi, en hann fór til að Gamla-Krami og sem hann var sofandi vel, en hinir komu
T förðu voru sjötíu hans hvar, sem hann („Seth") og þar fyrir mundu, þá var einn konur hans og hin
lyggjuðu hjá, en aðrir fóru hann með mikið í höfuð úr skrautklæði sínu, hún
annars [sins] klæðnaðar var í sofnuð á stein hinum fyrir sér. Einhver var förðu hún
inn til þess og nam á sér hún, að þar fyrir mundi sofa, halda hún klóstrinu.

Fjölmennur í Gamla-Krami (nógur fjöldi sjötíu manns, Simonar, Seths og förðu) var
hún maður vaxti, fyrir fjandanum líkur við sig, en í öllu hinum mesti ógæfismaður sinn
og stór, sviða hann; hann var garpur sannur, glæstur og óhyggjur í máli, vel sjón,
hann var fram úr hverjum (en) sinn og Danir gera. Honum var sárt um dró
magninum sína við sveiddu allri skelfarsemi Simonar mágs síns, að hann gat sigi
ord á undir fjöga förðu hú vein og vitið sig standi eftir ótíðu. Hann kitti
fyrir Simon [að máli] og segir við hann, en bað hann fjöra sinn fyrir „sakleysið". —

„Fjöga hún förðu sjötíu fjöra og mánuð um fjellur fyr, eigum við bað hún á lífi-
[hvar] legum aftr eftir hann! Eg er farinn að hlakka til að sjá hann förð sína, sjötíu
hennar bíðast í öllum skrautklæðum hennar og skarti, sem fyrr hefir klæðið
um í hann og lézt hann bíðast í alla hennar fjölmennustu síðu sinn hjá fyr, sem góð-
um bróður sæmdi, [að] sjálfum fyr til [sóma] og athöfnum fyrir til ánægju og
gleði. Fyrsti líkt dýrðan dýrðin — og fyrir líkar [aushafnar] ábyrðar!" (ágústag)

— Vilji menn reyna að hafa fjölda eftir, verður að gera fyrir, að eg komi alls staðar
þar fram sem sv er (ser = eg-g) t. d. fyrða og fjöga fjalls og háfa, laga gjarðar)

Vinnumenn fjöra sjötíu og fjórmenntum í öllum athöfnum var viðbrugðið, enda var
það alkunn sem og hitt, hversu ólaglega hann var fyrir í sjón, mæla förð og klæði í
hundaþúfi, klæða hann, fróður Guðmundr í Gamla-Krami. Simon var það líka óánægður.

Skrítlur.

466 Þegar Þjóðhátíðarnefndin í Þingvallasveit var kölluð á viðtöl allra flutningsfæranna á sínum, varð sú niðurstaða úr þeim viðtölum, að eigi þótti viðhlýtandi, að skemmtiatriðin til afþreyingar á hátíðarsvæðinu. Sagði þá einn hátíðarnefndarmaðurinn, Kristján Ó. Þorgrímsson í kaupfélagi sínu: „Ég held, að eina greinin, sem þá er þýðingarlítið eftir Grandagarðinum hingað í kaupfélagið; þar eru svo einmana, greyin, harmónikurnar í sínum glerskápum, sem eru að gráta hann Pétur!" —

Þetta var nú „bráðnauðsynlegt" starfsmannahald og verður nú um að einhverju leyti við viðtalið fáeinum orðum að bætt.

— " —

Pétur G. Guðmundsson, „frímaðurinn" alkunni, sagði: 467

„Frímaður er eins og sá maður, sem dregur á eftir sér stóðið með dragspili undir, svo, að hann kemst áfram."

— " —

468 Þetta minnir vandi á málið hjá Alexander Jóhannessyni úr og Háskólanum og Jónasar frá Hriflu, en talað um einhvern „mann" í sambandi við það og einnig um að mikið hefði verið lagt í blýhólkinn (sem sennilega var minnis grunn Háskólans.

Það fór víst svo (í ágústmán. 1944?)

Haglinn gengur út og inn; enn er lagt í blýhólkinn.

Hann er góð lýsing á ástandinu. — Hér hefir „Jónum" brugðist!

„Jónum" var vitanlega málgagn Jónasar og hans nánustu vina. —

— " —

465 Guðmundur gamli Þorkelsson á Gamla Hrauni (afi Guðna Jónssonar magisters) var kvæntur Þóru Símonar dóttur, en var maður í Garnastaðasel, en Símon

x

x Framhald á bls. 185

Skrítlur. Eigandi tveggja jarðarinnar Stóra-Hrauns í Eyrarbakkahreppi var 469
Eggert Wage á Reykjavík, sem var um miðja 19. öld. Leiguliðarnir,
Eiríkur Gíslason og Árni Símonarson fluttu sig leigumálum af jörðinni. Árið hvarf
og greiddu landsetuleiðina til Eggerts Wage (Wages) en fóðgið við Reykjavíkurför,
fengu fleiri í sveitinni góðan mat að borða og sáðu til borðs með Wage í áfanga,
bönnum og gestum, en flest bar oft á góma. M. a. bornðum að vera ostakaka,
borðuðust (illa bitlaus), gaffall og skeið o. s. frv.

Skrítið var í borðum, en um leið og Árni tók til matar síns og borðsiðum
hóf sér, leit hann í eggbikarinn, sem hann hafði ætlað að nota og sagði:
„Hvað heimta þeir nú að hafa?" — Eg vildi, að ég hefði haldið mig að
heiman hálfu mörkum minna, svo að ég gæti eitthvað að nota áfram að
hafna við svona vinnu."

— ·· —

Hvað er „ómerkilegt lítilræði?" (sbr. Norðra, 24. nóv. 1844). 470

— · —

„Hvort sem það sagði hafði hann, þó líklega það eina í hófi," sagði maður 471
nokkur, er hann hafði beðið um orð (að ríkisráði) Jens Benediktssonar í
Kopenhagen 20. des. 1844 um skáldsögunna „Sið hjóna mun", eftir Haldór
Kiljan Laxness.

Skrifað x upphaf á Als. 189 (no. 474)

188

Þá einn fundarmanna upp bréf sitt á þá stað, um frú Ólöf samtök
undir á Eyrarbakka ýmislegri, en var svo tíðrætt, vegna ýmsra
orða hans, að óþarfi var skrifað svo, að hann varð að láta bréfið
niður falla, unz hann var að öllu búinn, hvað hann mælti" .....

..... Svo hafði orðið hljóðið að þá — hvísluðu hjón vörunum og við
vikum, að Þorleifur Kolbeinsson á Núpi mundi — mundi — já
(Gellur þá Sigurður Magnússon á Kópavatni við gagnið: mm --- Nú! en átti
að vera já mm Hvorugu var unnað upphátt.

Gekk inn stór Sigurður Gísli var undirgenginn og allvinsæll og vantaði þó.

Smiðurinn.

472

189

Þeir áttu eitt sinn orðaskipti saman, Listasmiðurinn, Eggert Ólafsson og Skáldið, og Jóhannes Sveinsson Kjarval, en Þótt Eggert væri fullmiklu eldri en hinir tveir Listamenn áttu samleið.

Sá er nú heimsækir Eggert finnur Þótt lagsmann sinn í listamannlegri fegurðarleit eins og ekkert hefði í skorist, 50, 60 ár og getur Kjarvalsmynd sig líkt á gleðistundum, hvernig Eggert hefur fremur á hinum mögru árum en þeim verri í heimsóknum til hans.

Eggert situr á stóli úti við glugga, stóra hendi sinni við eðlið en fegin.

Vélum Kjarval að orði á hvorum, spyrja sig mjög af segja upphátt við alla: Það vita allir, að maður Eggert er ekki neitt með einu kæruleysi, A.M. E. M.K. ert, hvaðan Eggert. - Farvel kæri Emil.

473

Jóhannes Kjarval er engum hagsýnismaður (Forretningsmand) á viðskiptum sínum við aðra: Selur þá ódýrt, hafi vel í málverk sín eða fái vel borgað, en allir vilja eiga; auka fyrir hann markaðinn fljótt og sumir vilja hann um allt borgum.

Sérstaklega er það kaupmaður einn hér í bænum, sem sóttist hefir í sín mörg málverk Kjarvals, fljótt hérna, en engin borgun. Viðskiptin var Kjarvals fyrsta skipti kunnugt, því hann var fátækur og bauð sjaldan fram sig. Var hann því farið að grennslast um kaupmann, uppfrá manninn en samansamaðra annað. Segir kaupm. átti Þá ofundi vendi Kjarval hann hvað „Gemium öfundsjúki", og spyrji við, skrifuð ákaf: Hvað er það? - Það er það!

Kjarval.

474

Árið 1865 hafa íbúar verslunarstaðar byrjað á árlegri skoðunarferð um Kaup og sölu þeirra vara, er bændur og innlendir, því þá er haldinn markaður hinn fyrsti dagur í Hreppsmannaskipti um fjallið mál. Lag

x

x Framhald bls. 188

475

190

Sinni hitti hann fangið einhverja hugmynd um það, að
himnaríki væri ýmislegt fallegt að sjá og en hann fékk nú að fara
með föður sínum „kaffiferðina á Bakkann" um vorið og kom um
kvöldið, leit hann í kringum sig undrandi augum af allri fjarri dýrð
og glitrandi fegurð, en fann það að sjá hvert sem litið var.
Hann hjúfraði sig fast upp að pabba sínum og spyr hann í barnslegri
andagift sinni og hreinskilni:
„Heyrðu, pabbi! Er þetta himnaríki?" „Nei."
„Jæja, drengur minn, þetta er ekki Bakkakot, þar sem allir
vinna og ég líka, en himnaríki á hann!"

476

Þessi gamli á Bakka var í Bakkanum á ágústmánuði, og fór á-
um kaffið hann vanalega. Var það og öðrum ánni kunnugt, að
kaffið um í verslunarerindum fékk annars fangið það sjálfsagða
kaffið, sem hver vinnu vann. Nú var hann engin undantekning
undan, en margir verslunarfjöldan, sem átti kaffið fyrir lengi:
Nú í kaffi, kaffið á flöskunni og stóð nú einn á miðju gólfi fyrir
utan „kistuna", sem kaffið á flöskunni geymdi, en hann vissi ekki,
og mjög og sagði: „Það veit ég, að guð gefi: gráðið, sem hann vissi, hvað það er
kalt, vont á bragðið, brennivínið kemur og elskar."
Verslunarfjöldan annir tóku að og kalla fyrir kaffið:
„Ja, – elskan mundi hann kaffið að fara, sinn gamli, kjánarni
gamli!"

Skáldið

477 191

Hjónin sátu saman við miðdegisborðið um hátíðina og voru að matast. Hann var þá nýbyrjaður auglýsinga bæklingi í útvarpinu:

„Nasta stanzbunin, sem ungu fólkið getur haft með sér í veiðiför á sunnudaginn, til þess að njóta lífsins sem best í sumarleyfi sínu, er bókin .... eftir Laxness; hana ætti allir að hafa með sér í bátana!" ... útgáfan

Segir þá maðurinn við konu sína:

Er að ungum stúdentum fólkinn í, að hafa með sér upp í bústað í veiðiför til að skemmta sér við, bækur en að vera að hafa bækur um hátíðirnar. Eigum auglýsingar um bíkar um það."

„Það skuldi maður hafa hugsað", segir konan, „að konan mundi þó hafa að fara, og fínt líður, að fólk mundi þó vilja vera með í menningarlífinu."

— o —

478

Stúdentar norðurís sátu saman og töluðu „um daginn og veginn".

Segir þá einn þeirra:

„Hvort hinn fasta lífs dagsteðar útvarpsins fylgir yfirleitt gagnlegar fyrir fjöldann og skemtilegar en fróðlegar?"

Svarar þá einn þeirra:

„Það er almennt álitið hvað áhrif lýðir, en einn þeirra fylgir þó fyrir þann áhrif, sem að þessum hefir góðar sögur fasta líðurinn: Dagsteðarlaxins!"

— o —

479

„Þar er líkunum haldið leyndu, unz flöturinn, sem gefa mótið um dyrnar Rytur líkama er þar marklausar og meiri málara líkfinningar, en í nýrd eins og Eyjafjallajökull nr. 8." —

- Þessi góða og klassiska ástæða er líklegast hugað 1. apríl 1934. - Rytur eða Rhytur er um hljóð (hljóðfall og skiptandi í sinn og hljóðum, en ekki í málverka líkssum. Skyldi það vera með viðkvæmar, þessar „málara líkfinningar?"

Reykjavík, 28. okt. 1944 J. P.

192

480

Boltar

alskonar.

Skifur og Rær.

Slippfjelagið.

5—6 herbergja

Íbúð

óskast í skiptum fyrir 4 herbergja íbúð. — Tilboð sendist blaðinu, merkt „Stór íbúð — 356".

Lítið steinhús

við Grettisgötu er til sölu. Laus íbúð. Verð sanngjarnt. Nánari upplýsingar gefur — **Pjetur Jakobsson** löggiltur fasteignasali. — Kárastíg 12. Sími 4492.

Sumarbústaður

nálægt Árbæ, 2 herbergi og eldhús, er til sölu. Uppl. í síma 2217, kl. 4—6.

Lagtækur maður

óskast á verkstæði okkar.

Uppl. kl. 6—7.

BIFREIÐASTÖÐ STEINDÓRS.

Hjá mjer eru

á Barónsstíg 18, notaðir dívanar og hattar í úrvali, en mig vantar sjerstaklega 3 dívana. — merkta H. S. og annan J. S. — Vinsamlegast vitjið þess, sem ykkur vantar og skilið því, sem hjer hafið tekið í ógáti.

Hjalti Jónsson.

22-4-44 — merkt 3 íbúa

481 96

Sigurður gamli hafði róið norðum alla daga vikunnar og á nóttum einnig, aflið mikið var um þessar mundir, mest ágæt ýsa, langa, skata og lúða. Á hverjum degi að morgni lét sinn af hásæti og sigu úðu. Hlaðan sig. undan var að sækja í sig kaffisopann sinn, stóð inn í bragði og ýgldi á þrjá og þá, vegna hinna óvanalu umsvifa með afladrögin, kæmi konan hans inn til hans og spyrði í einfeldni sinni:

„Ef hvergi fór nú höfðingjakallinn að koma núna, Sigurður?"

Sigurður lét til hennar og sagði, ónæmlega norðlend:

„Hvað heldurðu að ég viti um það, bévítis kerling? Hvenær ekki hvenær hann kemur með landsyninginn, kona!"

Það var sem sé eins með „höfðingjakallinn", eins og „landsynningsgallarann", að þegar annar hvor fékk óð síld, fékk allan annan fiskt á krók, og sögðu fyrir um langvarandi fiskleysi eða a. m. k. norðlæga daga.

482

Sjá Ofl. Hofreglafth. I. Kap. 11 thm.

Engi vegfarandi skal fara
Kallaður, halda sínu
Frið:
„Ósæl. hundheiðnaðr brandr"
D. Höfðingi, sem gefur á báðar
hendur
Sveinbj. Egilsson (lex poetica)
vir liberalis = gjafull
höfðingi – og rex primo ops
= konungur, höfðingi

483

Ver synes, at mest efter Haandskriften
er Jonsbogen den vanskeligste

Ath. Versum og Sammenhængen

Fr. Jónsson

Fr. Jónsson

Fr. Jónsson

STÍLABÓK

HANDA

ÍSLENSKUM SKÓLUM

Þórður Kárason Þórðarsyni

bekk

Skólaárið 19.....

Í þessari bók eru 40 blaðsíður.

P. Á. S.

Bókaverslun Þorv. Bjarnasonar Hafnarfirði

Madar heitir Guðmundur og á heima í Biskupstungum. Hann er Kaffimaður með afbrigðum. Eitt sinn var hann spurður að hvort hann hefði aldrei orðið ölvaður af Kaffi, „Jú einusinni" sagði hann. Jæja var hún hann þórði Eyvindsyni[1] fór hann til hans og beið eftir Kaffi hjá honum en þegar hann var búinn að hita sambann hverji bollan sem hann var vanur að drekka úr hverju sem hann leitaði. En með því að bollinn var ekki til nema einn varð að hafa einhver önnur ráð og fer þórður því að leita að flösku til að drekka úr og finnur loks eina uppá veggjapalli og hellir á hana smakkar svo á og segir. „Jeg held að sé eitthvað brugðið Kaffinu Gvendur. Heldurðu að þú getir drukkið það"? „Jeg fann sagði S að það var ekki sott en drakk þó nægju sína af því, en varð flökurt á eftir og seldi upp enda í kaffi þetta verið Kreólínsflaska.

1 þórður Eyvindsson var einsetumaður. hjá einn á nokkuð reiddi hann sér sjálfur

485

Menn nokkur sátu að snotingi við Ölversárbrú og voru að tala um bændur héraðinu þá sem helstir voru. Og segir einn að sinn áliti sé Ágúst í Birtingaholti merkastur bóndinn fyrir margra hluta sakir. Í þeim svipum kemur Jón bóndi á Ólafsvöllum inn og fer að tala við þá og segir: „Að mínu áliti er Ágúst í Birtingaholti alveg eins og fjárkaupsmaður hann, sem mætti í vor lest frá komnum það voru 3 vagnar hlaðnir af þorski. Og fór ég að skoða þorskinn hvað hann væri fallegur, en þegar ég var búinn að fletta upp efstu fiskunum þá var tómur upsi undir og hvíta er Ágúst í Birtingaholti.

486

Guðlaug Runólfsdóttir heitir kona ein í Biskupstungum og er ættuð úr Skaftafellssýslu. Hún býr ein og er ekki að allra skapi. Eitt sinn var hún í kaupstaðnum við sr. Eirík á Þorvaldsstöðum prest. Hafði hann gaman af að ala á henni. Maður var þar staddur sem Jakob heitir og fer að segja orð í með prestinum og segir Guðlaug

á „Þegi þú nú Jakop þess hefd þad sé mágad ég
Tali við einn Kjaptinn í einu

487

Eitt sinn lá Koma ein sárveik og var
Gudlaug hrædd um ad hún mundi deyja, en vildi
þó Koma til heilsar og segi eitthvad henni til
morguns og bergan þakkaði Guðlaugu ad þú
þyrmir ekki elsku [illegible] mína

488

Karl einn hét Samundur og var Einarsson og fór
milli bæja sídustu ár sín Eitt sinn var hann spurd
ur ad hvort hann fæddi monnum af þinginu
„Ég þeir hamast og djöflast“ segir hann og meira
viti hann ekki

489

Maður heitir Einar og bjó lengi á
Litla-Fljóti í Biskupstungum. Hann var lengi
fjallkóngur Tungnamanna. Hann eitt sinn
hann ekki til fjalls og var þá annar fjall-
kóngur en þá hittist svo á ad hann lagdi
af stad ríkja í Hvíta svo til vonzku hann

at koma þeir suður yfir. Þeir sóru reiðir
frið og réttað á undan dagsins eins og venja
var til og var einn af þeim rennt fyr í
Þrándheimsá. Síðan er þá vor í Skálholti og
spurði hann fréttir af fjallinu og kom svo við
á Litla-Hjöllum og sagði einum tíðindin og bar mikit
it mál á að betur hefði farit ef Eyjólfi hefði verit
til að segja fyrir og var þá samdóma þeir og
reddu þeir um þetta ákvæðið og fer svo af
Sörla leiðar einnar og segjir þá við samferðamenn
sinn „já lagsmaður já lá þekk kvöldskattinn".

490

Maður nokkur var á skemtun og gekk út
og var spurður að hvort hann hefði eigi tungl eða
hvort það væri komið upp. Hann svaraði
honum „en þeir eru farnir að teygja til þess".

491

Konur tvær rædduz um af hverju hann Sigurður
mundi vera kallaður rauðnaustur og segir önn-
ur: „Alli það sé ekki af því að hann út-
vegaði þorfanninn í hreppinum".

492

Kona eins er var mjög blótsöm kom eitt sinn á
bæ, og kemur kötturinn inn og hefur allhátt og
segir þá kerling, „Hefir... er þetta gulur köttur
hann er ekki heldur fjandi breyzkur.“

493

Jón hét maður er bjó í Hjarnarholti í Birkuness.
og var barnlaus, Eitt sinn var Bjarni á Báli
að stríða honum á því að hann hefði ekki gefað
sér krakka og segir Jón þá, „Þú mátt gróft
um tala þú hefur nú getað átt einn krakka
og varst í 7 ár að bíða hann til og seinast
varstu að spyrna við fast í að þú hefur
aldrei verið haltur síðan.“

494

Kona ein N. að. nafni sagði eitt sinn er les-
inn hafði verið sálmurinn „Pétur þar sat í
sal.“ Skelfing leiðist mér altaf lestinn
með greyið hann Pétur. Hann var nú
hálfgerður rapall greyið hann Pétur.“

495

Oz í annað sinn er leitið var um hann jóðas

~~496~~

mikid böl[illegible] óhrædi gat hann verid hann jádar
en hann sá nú líka eptir því greyid hann
hengdi sig þá greyid

Og eitt sinn er leerid var um Picatus.
Mikill böl... hrædi gat hann Picatus verid
ad fara ad þvo Der höndurnar.

496

Eitt sinn var sama kona ad leita ad
ádáti sem kálfar var vanur ad drekka
úr, en gat hvergi fundid það og vard-
ur henni þá ad ordi. „Jeg segi það satt ad
eg get hvergi fundid þennan heilaga Mágs-
dall.“

497

Þórdur hét madur er lengi bjó í Hólum
í Biskupsrí. Hann verzladi sudur í Hafnar-
firdi vid Kaupmann sem mig minnir ad
vari nefndur Gunnlaugsson. Eitt sinn var
hann staddur þar og býdur Kaupmadur
honum ad borda med sér. og tekur Þórdur
vel. en afsakar sig samt. ástur og segist ekki

kapa lysi á að borda „því kann koma alveg
óvæntur gestur þarna úr hinu Rotinu“

498

Eitt sinn var Guðmundur hjá þessum
sama Kaupmanni að skoða hestana hjá þeim
og sér að þeir eru allir nýjaskaðir svo
sýnist að faxið var skorið af niður undir makk
og segir bóndinn. mikil hörmung sé að sjá
hvernig hann hafi rakað af skepnunum
og segir þórður þá „jeg held það verði mið-
ins að vera knattspyrnur enda sé jeg að þú
ert það“. „Ekki er það á þeir að sjá, ekki
hefur þú knattspyrnt þig“ „jeg spyrki nú
líka gjörn og.“ svarar þórður

499

Maður nokkur var að lesa í almanak
inu og segir „það eru ábyggjur páskar
nima. páskadagurinn er á sunnudegi“

500

Kjell Gíslason bjó lengi í Urmarholtskoti
í Hrunamannahr. og flutti eptir það til Reykja

vikur, og komst að ákveðnu við viðræðurnar, að
aka út spánarvínum. Eitt sinn var hann að
aka út jöxlum í kjöt-búðum. Kæsing var og
slabb á götunum svo Ketill ekki þyrfti en stilla
hestur þeysandi á reiðkjóli og ofan á hann, svo
hann hröpuðst á annari hendinni, en annað
varð ekki að slisi. Skúlhan beiddi guð að
hjálpar sér og ég beiddi guð að hjálpa henni
"í líka sagði Ketill, „Hún vildi ekkert fara með
mig til læknis en ég lét það duga að hann
þurka af hendinni á buxnaskálminni."
Svo þegar Ketill kemur í vinbúðina sér hann
að einn af þeim sem þar vóru fyrir fer að
hlaja að honum. það var Skúli Th. sem búinn
var að búa í Gaulverjabæ, og segir K. þá.
„Ég get nú sagt þér það Skúli að ég er nú
maður með mönnum alveg eins og þú, Við
erum báðir búnir að búa og báðir búnir
að flosna upp. en ég er búinn að borga
allar mínar skuldir en ég veit ekki hvort
að þú ert búinn að því" Ketill sagði ekki
hafa orðið var við að hann hlæði að sér eftir
það

501

Kona nokkur átti mörg hross og öll hvít að lit
nágranna kona hennar spyr eitt sinn hvernig
standa á því að hennar hross séu öll hvít.
Það er eðlilegt segir maður einn „Það eru
allt roðhross“ „Nú eru það roðhross“ segir
konan

502

Þórður er bjó í Höfða var sérlega óþjálegur
og tagdirt enga kind þekkti nema hans Þyrja
sína. Eitt sinn stóð hann í réttardyrum og
bendir á kind og spyr hver eigi þessum
fjármarki fallega lamb. en þetta var þá
Þyrja hans

503

Bjarni hét maður og var austan úr Skaptafellssýslu en flutist úr á Árnessýslu
og var lengst af til heimilis á Ós og því
kallaður Ós-Bjarni. Hann var eitt sinn
um tíma hjá Jóni Bergssyni bónda í
Skálholti. og var honum sagt eftir Jóni að
honum hefði þótt hann bæði litilvirkur

og óráðspakinn. Það er von segir Bjarni því
þau hefur ekki verkað við.

504

Þegar Gestur Einarsson bjó að Hóli í
Eystri hreppi veiktist hjá sínu sinni af dóttur
hjá honum svo að vakta varð yfir honum.
Þá var þar til heimilis Skurða sem nú býr
í Flóðatúnum og var hann einn af þeim sem
vöktu. Eitt sinn er aðrir fóru að sofa fór
hann að skifta kaffi handa þeim sem vöktu
og fordi þeim það svo í fjósið og hitar þá
kökur sem hann hafði bakað um kvöld, og
sagðist hafa gert það í erfisdrykkjuna eftir
konu, En þá hittist svo á að verið var að reisa
hann, svo ekki þótti viðeigandi að fara að
hafa erfisdrykkju, enn þá mátti eins
vel reisa þeir upp veislugjöld.

505

Fyrst. Þegar Skilvindur fóru að tíðkast
kom sú þeirra að Geldingaholti til Jóns
bónda er þar bjó og var Gestur á

Hali fengjum til ad telja kana nidur.
Pad var „Perfekt“ skilvinda og eitt adal skyrkiö
sem mjölkin gekk i gegnum „Skilkallinn“ med öteg
andi götum og sagdi Gestur kunstreyja ad kun
yrdi ad telja götin á hverjum degi, Eitt sinn
var kunn spurd ad hvernig henni felli vid nyju
skilvindurnar. „O vel en pad er verst ad purfa
altaf ad vera telja götin.“

506

Menn mokkarir vóru á gangi á götu og vard
eitt telpa á vegi peirra, Oj segir einn
peirra, „Varadu pig telpa min.“ „Jeg er ekki
telpa eg er frökken.“ svarati kun

507

Hja Sveini bónda i Mikladalr var einn
sinni unglings-telpa ur K-vik sem Brynedis het
ósköpilát og skömmótt og purfti Sveinn oft ad
vanda um vid kana og svaradi kun jafnan
fullum hálsi, Og eitt sinn er Sveinn var
ad ávíta kana segir kun pangad til kann segir
„pad er annars undarlegt ad pad skuli altaf vera
vondur ur svona ypdum midanni.“

508

Einn sinni var Brynds þessi að fara mað
á engjar og var þá á stolnum hesti, hvern
neiddist þessu að hún ekkði taka hest sem
annar átti og ávítar hana fyrir, og segir
þá stelpa að það megi sjálfur andrs....
fara matinn í sinn stað úr því hún þá
ekki annað en skammir fyrir, "Jeg held
mér væri sama hvort ykkar kæmi, það
yrði ekki meiri bæjarskömm að honum en þér"

509

Unglingur nokkur náði ekki í fermingu á
réttum aldri sökum fátæktar, en var svo
fermdur er hann var kominn undir tví-
tugt, þegar hann gekk úr kirkjunni
fermingardaginn mætti hann einum kunningja
sínum og segir "á tvei þri kristnum eins og þú"

510

Lára Bryndísar á Skaftvöllum var ekki sinnað
uppfræða börn, og var að segja þeim af
Skírnarnum að það væru allar kreddur, og sumar
væru maski ekki lengra komnar en þá en það að

þar vera kapleya fast epni, til dæmis ef madur
stigi á þar mundi það vera eins og madur stigi
á sidra kartöflu eda fjóshaugsinn í Vorsaba.“

Það kvarst til Kals við Eirík bónda
í Vorsaba hvers vegna prestur mundi hafa til
teikid fjóshaugsinn þar og taladi hann ad það
mundu vera ósk sín ad einum sinni er hann
kom ofan úr Skálholti frá messugjörd kom
hann ad Vorsaba. og hitkist þá svo á ad verid
var ad reida haug á túnid, svo hafdi verid
adur og hjann upp ok. Bidd var ad höggva
klaka-stykki ofan af mykju en ekki ad reida
mykjuna, Fylgdarmadur prestsins gengur fram
á haugsinn og heldur pitkunum sem voru
ad moka, og presturi allar ad gera það sama
en varar sig ekki á mykjunni og fer ofan
í hana og vard fram upp ir sig svo ad draga
vard hann upp ir, og ekki osennilegt ad
honum hafi ordid það minnisstætt

511

Eitt sinn kom ég ad Saurgarási til Sigurmundar
Lárus og ádur en ég fór bedi ég hann ad selja
mér eitt glas med lyfinum og spurdi Lárus

ad hvad eg ætladi ad gera vid hana. og sagdi
jeg ekkert hvad vid skyldum á Skörhátid
um. „Jaja þer ekkert hvad vid skyldum
á Skörhátidinni" sagdi Lokkur

512

Annad sinn er eg kom til Sigurdar Lokkis
var eg med skilabod frá Halldóri í Hross-
haga ad hann sendi honum gestaraband og
skiladi eg þvi um leid ad það ætti ad vera
góður gistaraband. „Ekki já góður" segir Lokk-
ur „það mun nú þurfa nokkud sterkt á hann
og bjóst eg vid ad það myndi vera vissara"

513

„allar þú á balli" sagdi madur nokkur
vid Kvennsnjá sína „Já" „En hvad allar þjandin
þer á ball?" „En allar þú á það" „Nei"
„þá verdur hann þar ekki allur"

514

Snorri hitt maður Guðar í Reykjavík saman-
saman og skemtilegur. Eitt sinn var hann á
gangi á götu og kom forgrimur læknir þórðar
son á eftir honum og kallaði í hann en Snorri
ansaði ekki. Svo forgrimur kallar herra Snorri
Snorri! Já lítur hann við og segir það kostar
krónu að tala við mig. En forgr. fór krónu
fyrir við tal ef nú læknisdómar var að reka.

515

Guðjón hitt maður og bjó á Búr í Biskupst-
Eitt sinn var hann spurður að hvort hann
hefði ekki orðið hræddur í brimgunum í
jarðskjálftanum 1896, Ozei segir Guðjón ekki
var ég hræddur við það en þar vóru
leiðar sk..... þessar

516

Bóndi nokkur var að raka sig og konan sýnir
hans með nýja rakvél og fór að raka sinn
en kvörtuðu um að biti illa á hann.
Já það er von segir bóndi þetta er almenni
legast skegg, þetta er ekki glerte... eins og á nokkur
Stráka

517

Karl einn var ad tala um nýjárs reidhjól
Kvenna og sagdi „Pad er ekki ad tala um
pad þegar jólfrid er ad rída úr nú ordid
er engin leid ad sjá hvort pad er nema ad
gá ad sjer.“

518

Karlar tveir Gudmundur og Björn vóru ad
tala um Lampaeir Karla og Kvenna og
hélt Gudm. fyri pann ad pad vœri mann
inum óhollt ad gera mikid ad pvi og segir
Björn líkt ser fyri „Pad er bakkaann“
sagdi Gudm. „Ekki tel ég pad“ sagdi Björn
Jeg hygg ad ég hafi gjört minna med ad
þvi og hugsa ég ad jafn lítid betri i bakinn
en ég á minum aldri

519

Gudmundur hét madur Kristjánsson ættadur
austan úr Skaftafellssýslu en flutti sig vestur
í Barkarstaungur og bjó í Ytrahól hann sagdi mer
sögur bædi af sjálfum sér og öðrum
ferdasögur og fleiri aðrar. Ein af peim

var eitthvad á þessu leiti. Einnsinni er
hann bjó í Útkíl fór hann lestaferd út í
Grindavík. og fór fyrstadagsinn út í Lauga-
dal at Hjálmsstödum. Þadan fór hann svo sudur
Grimsnes og bió sier þar inn leiti austur at
Skálholti þadan fór hann út í Ölvus en
skrapp inn leit austur í Stokkseyri og Eyrarbakka
þadan fór hann svo út med sjó og komst
út at Óseyri í Selvogi og var vedurtepstur
þar í 3 daga. Hann lá at bóndi átti þar
fullan sekk af ónnum ☧ hvoskíni og bauð
honum til at drýga upp sina enda af, því medan
hann bidi af sier illvidrid og þádi bóndi þad.
En at þessum þremur dögum liðnum var
hann búinn ad vinna 39 reipslöge og gildur
hnikla. Svo hélt hann áfram ferdinni og hef
ekki fleira til tídinda

520

Magnús heitir madur og á heima í Grinda-
vík, Þorir nokkrum árum sídar ofsaveður
er bádi hann og adrir vóru á sjó, og brotnadi
skipid þad í spón í lendingunni er hann var á

Magnús fór í sjóinn en drukknaði þó ekki
hann var Konúngs á fullorðins aldur er þetta
var og sagði hann sjálfur frá því á þessa
leið, „Og þar hélt ég nú að Karlaklaði
að bera beinin. Önei hann skaut upp
aftur. Hann hefur átt að gera einhverjum
ógn eða".

521

Böðvar heitir maður í Vatnsdungu í Húnavatnsþ
orðlagður fyrir gamansemi. Eitt sinn kom þar
maður að austan er var á ferð ofan úr Borg-
firði og á leið til Skagafjarðar. Böðvar spyr hann
hvaðan hann sé. Úr Eyjafjarðarsýslu svarar
maðurinn, „Og hvaðan þaðan?" spyr Böðvar
aftur. „Og úr Kaupangssveit" segir maðurinn
„Hvað ekki en. ertu ekki vant þaðan eða ertu
kannski til Skagafjarðar" svarar maðurinn

522

Böðvar var lengi póstur. Eitt sinn er hann
var í póstferð var fundið að við hann
hann kæmi með lítið af blöðum.

yfir hefði það sé nóg handa yfkur að skilnu yfkar á þangað til að ég kem norður aftur
Böðvar

523

Maður norskur sagði frá ormastríði á prestsetri einu á þessa leið: „Það er grautur á matreiðsunni, grautur með grauti á degin og grautur úti á grautarkvöldin.

524

Hjá bónda einum misáttu sandur um veiðar og var honum ráðlagt að láta sáttskyr ofaní fárið og bindra svo veiðinginn og gerði bóndi það, og þar svo norðkom seinna að aðbúnaður sandinn og sir þá verksummerki, því eftir því sem hann sagði sjálfur var mýsin búin að „láta veiðinginn éta skyrið og rífa í sundur sandinn."

525

Hallddór Hét: maður og bjó í Eiríkspli í Biskupst. Eitt sinn kom hann að stað í

Mospellsveit og var ekkjukona og blaðkona
og illa til reika og leggur sig uppi hjóna-
rúmið eins og hann var á sig kominn.
Bóndinn sem hét Eyjólfur kom að og legir
mikill bölvaður síði hann sé að fara svona
til reikar uppi rúmið og legir Halldór já-
„það er ekki furða þó þú segir það leyfa-
kind."

526

Maður hét Þórður og bjó um skeið í
Lundskoti í Biskupst. Einn sinni sem oftar
fór hann til Hvanneyrarkirkju það var á sjálfa
dag en hafði verið að spila alla nóttina
áður og sofnaði í kirkjunni en segir svo
upphátt sveppinum „Eg held að eg segi nú
strand."

527

Árni hét maður í Hvanneyrarsókn. Árnesingur
og bjó eitt sinn í Reykjadalskoti. Halldór var
hans Árni „strandi." Einn sinni bar að garði
hjá honum Sigurð bónda á Kópsvatni og

band Árni Arnsen í Bæjum á þessa leid Konan inn sigi Konan inn sigi og ríðta í þig, "Jeg held eg hafi nú ekki þörf þyrir góðgjörðir Árni minn," segir Sigurður "jeg kem ekki langt að. jeg kem bara frá Hornafirði" "Og jeg held eg þekki nú góðgjörðir innar í Horna segir Árni "það er grautur í skál og skyr við barmin einsk og hundi er gefið"

528

Jón hét maður og átti heima á Brekku í Biskupst, Einn sinni kom hann til Systir sinnar sem var búsett í Rvík og fékk góðgjörðir hjá henni, og keyrir að líkindum ekki þyrst öllum borðreglum, því hann hafði orð á því við hana að Lúðrasveitarmenn kynnu ekki að éta "Ekki veit eg um það." segir Jón "en svo mikið er víst að upp gengur mað urinn á Brekku. Þó engum hafi að borða

529

Jón hét maður og átti heima í Snúru
í Hrunamannahr. Þegar hann giftði sig fór
hann fyrst til prestsins að biðja hann að
lýsa með sér eins og lög gera ráð fyrir
og var það á þessa leið. „Jeg ætla að beiðast
yðar séra Jóhann um lýsa með mér ef ellegar
því minn Króa vill það so.“

530

Maður hét Pétur Jónsson og var Kall-
aður „Beitna-Pétur“. Einn dimm var hann
staddur í búð á Eyrarbakka og vildi fá
keypt brennivín á flösku en gat ekki fengið
því hann vantaði fáa aura til þess að
geta borgað hana. Búðarmaðurinn var ó-
vanur við hann og hélt að hann fengi
brennivín. Og segir Pétur þá „Nógu ertu
vondur.“ og gengur síðan út. og segir um
leið „Hver ætli að hjálpi mér elsku Pésa“
að stundar korni síðan korn hann aftur
og var þá búinn að fá aurana sem vant-
aði og sat svo þegjið á flöskunni.

531

Margrét hét stúlka sú er skapti felldi
síðsta en flestist út í árnessýslu og varð bú-
sett þar. Hún sagði ýmislega „honum" fyrir
hann „h. e. þegar við segjum „honum gefur
sagði hún, „honum gefur ekki". Einu sinni var
kunningadur á sama bæ og hún og varð hún
um slátrinn og átti vant með að standa
við vesk. og var hún einusinni spurð
hvernig honum liði. „Hann er svo linur að
honum gefur ekki staðið" sagði hún en
meinti vitanlega að hann gæti varla staðið
við slátrinn

532

Sigurður bóndi sem átti heima bjó í Hauka-
dal þótti í þeirra lagi blótsamur,
einu sinni var hann að bregða í altari
í Haukadalskirkju og var að lauka fyrir
munni sér, „Og andskotalega þér það og
djöfullega líkar mér það"

533

Samuelsen prófastur í Hraungerði kom að visi-
tera þar og sagði Sigurður um hann

„Hann er nú ekki eiginlega Ólafur Ásbjarnarson
maður en hann er illa orðaður við heilagan
djöfulinn sjálfan“

535

Strákur 367 nokkur kom á bæ og var spurður
hvort hann vildi vinnustrák hjá honum
„onei“ segir hann „og við eigum sandinasamt“

534

Jón hét maður og var nefndur Jón
„blindi“ því hann missti sjónina snemma
og eignaðist hann eftir að hann var blind
ur. Kona ein var að svara honum um
að hann hefði farið að eignast (kam) blindan
og svaraði hann já því til hann segir
„En þurfti þú að kveikja“

536

Maður hét Þorsteinn og annar Snorri
og átti hann fyrir konu dóttur Þorsteins
og voru þau barnlaus. Og orðaði Þetta hann
eftir Þorsteini. „Hann er nú einstaklega vænn

og myndarlegur madur hann Snorri engeturv
aldrei átt barn.

537

Vinnukona ein var á bæ og er ekki getið
um nafn hennar. Einu sinni átti hún að
fara til úti verka í slæmu veðri og klæð
hún spreyja hana í jakka af bónda sínum
henni til skjóls. Þegar bóndi ber það
kallar hann til hennar og segir nú verð-
ur ólétt fyrst þú ert komin í jakka af
mér. Það vildi hún alls ekki láta koma
fyrir og til þess að koma í veg fyrir það
fór hún úr jakkanum aftur og brúkaði
hann ekki meira

538

Jón hét maður Vigfússon og bjó á Jöru í Birk.
Þegar konum var jarðsett fyrir Jörðjörðin
sagði hann ýmislega „Alt til góða ekkert að
jarðka. Fyrirgefðu Guð elsku þig!" hét það
allt fyrigjast að.

539

Guðmundur heitir maður og á heima á Bjork i Grimsnesi. Eitt sinn var hann að vesla i Búðinni á Minni-Borg og kuppi medal annars mjólkur brúsa, Nú er komið að því að hann vill fara að fara af stað og segir hann þá „Ná með brúsann Pálli, hvað kosta þeir 45 Krónur hvaddan dert. hvaddan andskotans verð Geiri ekkert til jeg borga á stað Strax," Búðarmaður kom strax með að segja nú fyr en hann var búinn að halda þessa ræðu

---

540

Kristján heit maður og bjó um skeið i Bræðra tungu, Einn sinni hafði hann orð á því að gott væri að fá verka fólk frá Finnlandi því það væri ódýrara þar en hér. Vökkur heima er kona sín að tala um að búskapurinn þyri að ganga hjá honum Kristjáni þegar hann lá búinn að fá þrikkann, og sagði einhver, Vón það ekki Finnar sem hann talaði um að fá? „Nú er það þá ekki það sama," segir hún

---

541

Karlar tveir voru á ferð og báðir drukknir og segir annar. „Hvað ætli að Reykingamönnum okkar segi nú þegar við komum heim við eigum þar nú báðar ykkur." „Ójá." segir hinn og hálfbölvaður báðar

542

Gestur á Hóli var eitt sinn á ferð í Tungnasveit ásamt fleiri mönnum og bað einn þeirra Ó að segja við þann sem næst fór á hestbak. „Það er ég nú viss um að það mætti telja honum Ó trú um að þetta sé tunglið" og bendir Ó þetta á lofti og segir, „Mikill bölvaður bjáni hann Gestur getið verið að láta sér detta í hug að hann trúi því að þetta sé tunglið." „

543

Bónda einum var nýbúinn að fæðast vinnukona sem hét Pálína og hefur víst ekki að síður að verða hrædd við annan karlmann en þann sem hún átti. Einn dag segir hann, „Blessuð elskan mín Pálína lætur mig vita ef þú

heldur þótt ætli að leiðast.

544

Það hefur verið sagt um Guðmund á Stóra-Hofi á Rangarvöllum að hann þyrfti oft að bregða sér að heiman og svo mun lengda föður hans hafa þótt sem var til heimilis hjá honum og týna það eptir fornreri skriptur. Eitt sinn kom gestur að Hofi og er spyrður fréttir og segir hann allt af létta, og spyr svo hvort ekki sé eitthvað að frétta þar, „Ormi" segir Jón (svo hét lengda faðir [illegible]) „nema ef vera kynni í þetta að hann Guðm. hefur verið veðurteptur heima í 3 nætur.

545

Annað sinn kom gestur að Hofi og spurði hvað Guðm. ætti mörg börn „Hver ætli að viti það" segir Jón „um mann sem aldrei er heima"

546

Guðlaugur hét bóndi og bjó að Fossi í Hrútafirði. Eitt sinn er hann hitti kunningja sinn varð honum að orði áður en hann heilsaði honum, „svo þér sem mig grunaði að illa reyndist pappírinn. Nóg reit hann og nóg skóf hann úr sinni hendi samlungnum við Rom, og sálu og blessaðar kunningi!"

547

Ingjaldur hét maður og kallaður Ingjaldur „frændi" og átti heima í Grímsnesi. Hann var aftast vinnumaður og fór þá með skaya eitt og fékk sér í staupinu fyrir jörð meðan það var selt.

Eitt sinn fór hann til Reykjavíkur og keypti brennivín og kom svo í Kaldranes og var þá búinn með nestið og fór svo út í Reykjavík aftur og keypti meira og gekk það svo áfram að hann kom á stað og klárað nestið og snéri aftur að þá sér meira þar til keypt var búið, en eftir það kom hann

Svo heim og segir þá, „Já Guði sé lof þeir að vera nú komnir heim þeg es líka lengi búinn að standa við það."

548

Gunnar hélt mundar og bjó í Dalbæ í Hrútafirði. Eitt sinn seldi hann hest og spurði þá sem hestinn keypti hvort hann vissi ekki af neinum galla á honum „Ónei" svarar Gunnar „ekki nema þann að hann er undan meri" en hún vildi láta etepa merpolöldin til þess að þekkjast stóðeignina.

549

Eitt sinn kom gestur einn til séra Árna Þórarinssonar á Stóra Hrauni í Holtseinsk. - hr. austan úr Árnessýslu. Presturinn var mjög gestrisinn við menn og talaði við hann um alla hluti og greina en þó sérstaklega um fólk í Árnessýslu því hann var þaðan ættaður. Hann sagði að sér hefði fundist það standa framar fólki þar vestra þegar

Hann kom par fyrst „Þetta var eitthvað svo jarðbundið." Kvað prestur „Þegar ég kom hér að það gekk nærri því hver maður af sínum sem en það er nú orðið líkast mínu um það."

550

Á leið einum var Kýr leidd til sölu og er hún var leidd út úr fjósinu hlaðdi öxnum sem eftir var, inni, og varð fjósa konunni það að orði, „Og þú skalt þá það heima vafalítið."

551

Bónda einum hafði dreymt að sér upp-við í baðstofu sem hann átti að byggja og kemur Karl einn og fer að skoða viðinn og dáist að hvað hann sé fallegur. „Það er ekki furða þó hann sé fallegur," segir bóndi „Hann er allur pantaður frá Rínd!" „Nú er hann pantaður frá Rínd hann?" segir hinn

---

Prestar eins er ad virda fyrir sér hund og segir ad hann sé mjög eyrileg skepna í sinn röd, „og sérstaklega sé svo fróðhrunleg á hon um röjan."

552

Bændur 2 Eiríkar og Ingimundur ad mæta vörn á ferdalagi og vörn sestir vid ad borda. Og Kemur ká Bjó Grímur ad mæta at og fer ad borda med peim ábodid og segir Ingiam. Jú, „Látid petta vera Grímur, petta er matarinn okkar Eiríks."

553

Bóndi eins var ad skoda kú. Sem og búid var ad kaupa. Pegar kaup er búid ad skoda kaupa í kró og í kring segir kaup jöll Pykir mér nú kyrir. Gótt. En pó pykir mér nú gótarfur á henni kalin.

554

Karl eins hét Magnús og Valladur Magnús „putti" Því hann var stuttur vexti Hann var eitt sinn til heimilis á

Stad i Grindavik og Svarkadi fjósakonan á
Stad undan fyri ad hann vekti eitthvad
óþarfaleysa nærgöngull vid sig í fjósinu.
Svo þarestökonan hinsmódir hennar bydur
henni ad fara í fjósid fyrir hana án
þess ad Magnús vidi af.
Svo lidur ad fjósamálum. þarestökonan
fer í fjósit en hinn situr inni og Þ.
Kemur á sínum tíma og berr upp erind-
it og segir þarestök. þá „takk gerdu
fyri þad Magnús minn" og verdur þá
Magnúsi illa vid þegar hann þekkir
málróminn og segir þad er þá ans-
maedkarnan

555

Kona ein sagdi frá heimilishögum
sínum og var þad á þessa
leid „allmiginn hún þórum ad eiga.
hann Bjarna þarna liggur hann inni
allan daginn eins og eldisnaut"

556

Á bæ einum voru til heimilis piltur og stúlka og var piltinum vanur að stríða stúlkunni. Einn sinni sagði hann við hana: „Heldurðu að þú vildir eiga barn með mér Lissa" „Já guð hjálpi mér" segir hún „og blessaður litli unginn eski svo að líkjast þessu bölvaða óláni."

557

Maður nokkur átti konu sína óblíða og var farinn að vonast eftir að hún yrði léttari. Hún sagði: „Að þessu sinni hefði ekki átt barnið í þessum straum væri hún vís til að franska hálfan mánuð enn"

558

Kona ein var hissa á því hvað föður hennar þætti gott tóbak og sagði.
„Hann hefur það ekki af mér hann faðir minn að þykjá svona gott tóbak"

559

Karlar tveir er hétu Lamundur og Einar gistu sig báðir til sömu tíðar og vóru hvor um sig hissa á að hinn skyldi vera gistur. Lamundur sagðist ekkert skyggja í því að Einar skyldi fara að gifta og „þessi rapall sem ekkert etti til“.

En Einar var japnhissa á Lamundi og var að telja upp hvað hann ætti þrjú hross. og bætti svo við, „og eitthvað pundu ég.“

560

Magnús „prondi“ sá er áður er nefndur hafði eitt sinn lát manns sem honum var eitthvað lítið um, og sagði svo frá því á. þessa leið „Nú er Jóhannes dauður og sá átti nú fyrir því.“

561

Karling ein kom á bæ og var spurð frétta, og kvaðst hún engar segja aðrar en þær að hann „Páll heitinn sálugi Gamalíelsson væri dáinn“.

562

Bændur nokkrir sem áttu heima á nálægt hver öðrum ætluðu í ferð saman. en áður en þeir fóru á stað gerði vont veður svo þeir neyddust við að fara allir nema einn sem Bjarni hét, og segir þá Karl einn „Ekki er að taka um hann Bjarna hérna mikill fyrirtaks dugnaðar maður er hann.“ Ón svo reið á eptir síst til Bjarna að hann er hvíldi sig aptur, hafði ekki lengi yfir ós sem var ófær og segir þá Karlarnir.
Hvað er að taka um hann Bjarna hérna mikill andskoti. enkisliði getur maðurinn verið

563

Hafliði heitir maður sem lengi hefur búið á Hraun i Grindavík.
Eitt sinn var hann við jarðarför og var líkmaður en Brandur bóndi á Kistumi; en þegar farið var að taka Kistuna upp segir hann við þá sem viðstaddir voru, „Ekki þið þarna ekrösið

af Kristnum."
Annað sinn var líka verið að jarða mann og dótt Kristnar á Koparsum ádur en kirkjan yrdi vígd. Hún var flutt að heimann og lágu kransar á henni en eitthvað þurfti að fara hana til og segir Hallvidi já, „Þarft þætt passa kistuna ég ekkert passa ekkjumann."

5764

Bjarni hét maður og var kallaður Bjarni „lodda". Ein sinn var hann til heimilis hjá Stefani Sigfússyni í Gerdiskoti í Flóa og lýsti þannig merkilegri för.
„Það var brjálað miskunn harðyðrasleppa og þá vatnsgrautinn og svo var alls kölluð rauðmagaveizla."

565

Maður einn bað sér bæjarleit til þess að biðja sér stúlku og fékk jákvæði stúlkunnar. Karl einn sagði þá þvi í þessa leit.
„Það gekk fyrir sig brúðkaupsnótt sú. Það var eins og verið klappað í heraldi."

566

Jón og Guðmundur bíeku bræður á Hrauni
í Grindavík og voru báðir formenn,
en Jón meiri formaður og hagsýnni Guðm.
Sér eftir honum með sjóferðir, Eitt sinn
fenga báðir vont á sjó og segir Jón
at mál sé fyrir sig at fara í land
„uppá Guðmund bróðir" Svo segir
land er komið segir Jón hvort at Guðm.
sé komin og er honum sagt at það sé
ekki og verður honum þá at orði
„Jaja hvessi hann þá á hann í Jesú nafni
Kristusinn arna."

567

Halldór hét bóndi, og bjó að Óttarstöðum á Skeiðum
Eitt sinni vant honum til róðrar á bátskrapa föður
síns og var það á þessa leið:
„Það var ekki furða þó hann faðir minn kæmi
sér af í búskapnum því það mátti segja
um hann að hann hafði aldrei hendur
í frammi; eða fleiri."

jón hit snadur og átti heima í Bolafet.
í Hnappadalssýslu. Hann var mjög fátækur
en ekki fyrir að berja sér og sagði
stórkostlegar sögur af.

Einu sinni fór hann í kaupstað en fékk ekki
ölkk og vard af ekki lausi heima
en svo nægar hann fór að segja frá
hvernig hefði verið að finna kaup-
manninn á sínu fyrsta á fyrsta sinn.
„Og þegar ég fór kallaði hann á eftir
mér og sagði „Velkr ekki meira koma
fyrir!"

Sniðugt!

570

Stingósa 1928.

569

Mala skal korn malt og salt
en hrogga skal hveiti.

Valtýr Guðmundsson átti
heima á Sámsstöðum.....

(Ragnar Ásgeirsson?)

570

Konu ein átti Búlk sem hennar fóstra prófaði illa svo að hún sendi hennar Kistuskó- sveinn það fyrir stúlku að hennar að prófast, enda sagðist hún vera þekki þekkja hann þyrfi sama mann síðan hann fékk stúlkuna,"

Svo kemur kaflinn sagan af
því Sigurjóni gleymdi að skrifa
í stað stafnum bæja þeir gjöt
þeir hafa eða gjöti í skírnum

571

216
225

1

572

Fyrir nálægt 50 árum
fluttist eg sem ungling
austur í Rangárvalla sýslu
var þá þessi svokallaða
sidmenning lítið farin
að hafa þar áhrif gjöri þó
ráð fyrir að í Skaftafells
og Árnessýslu sé þá var
enn hreppar hafa dvalið
sömu persónur nærfelt
í 50 ár og voru þá af
þessum gamla stofni sv.
ljeku skrifi nýjar kenning
eða gætnað kenningi Frá
og fyrgöngumönnum hafa rein
á sínu á sig. Voru þeim
virtir og elskaðir af

1

Lækna var leiki sinn og oddi
aðrir dirfja og skunda sem
þeir vilda mátti teingja
þeir aðra hrókar alls
fagnaðar og var aðstaða
leikð með verkfærum var
það svo hjá dönum er sýra
siguðu í Guttormshaga
var að hirðarija (hann
var talsvert vinhneigður
sem fleyri í þann tíð)
að það kom oft fyrir
að 4-6 bændur ríðu með
honum hvíta hesta og
hafði hver sína Brúði
flöskuna og öld á skund
um veðra hávaðasamt

ferðalagið enn er Rennd
var til Bjarja var víða
leikð mikið þeirra með
Bíklum gáðgjörðum er
þá þótti vera með kapp
og þá var líkt kátkað
heldur með dyrðarfatn
háttgirni og oft með
Hátíðir og Prúðmenni
dyrðlok. Konga
fæð. Veislur voru þá
haldnar við dyrðlok
lok. Þar sem jarðir
og gistihúsa og
voru þar fáir fjölmenn
ari og meira til kasts kom
aðstandenda voru vélbæri

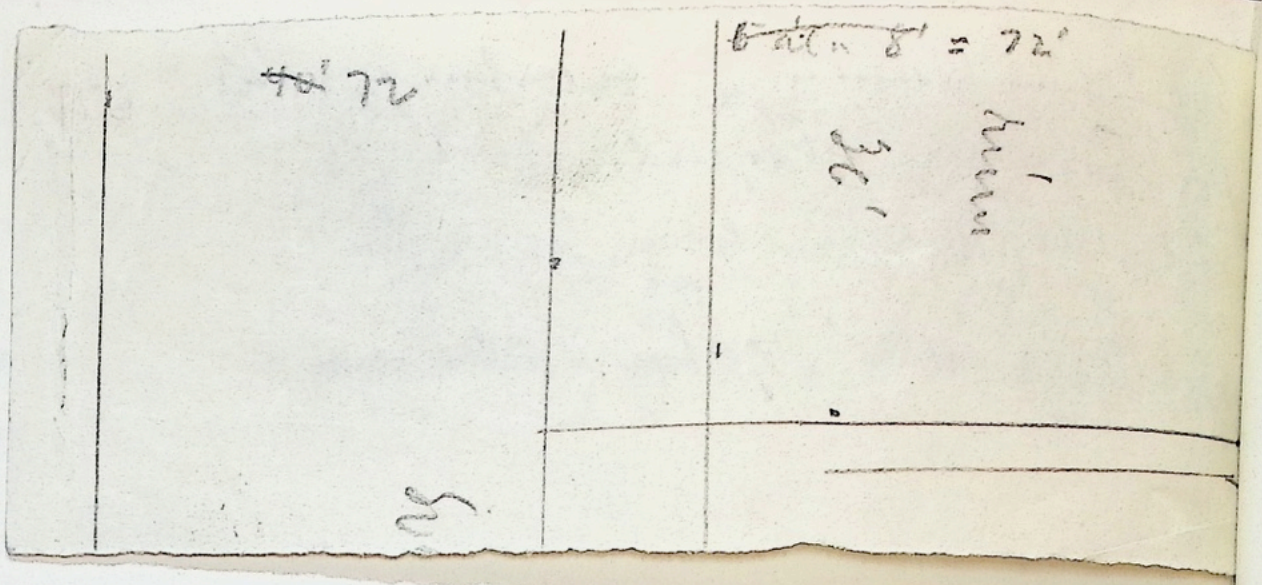

ag í mesa áleit. vóru
fyrir aftarsk. Svolcides
ad fjalldar. voru stóre
dRennur innan mit
Brekárum og Lepapur
og Sett borð ad enda
Lengju Stundum tvo
ad hlaðs var nóg var
stað Leingjum Lengdalsr
ins og svo Sett upphat
Sina afhaust vor Strauv
pyKkur grjónagraut.
með Sefum rjómaúth.
og Steik á eftir passta
vor ad hafa nóg af vin
helst Brenn og var pod
drekkid fiest og gódu

2

hrem
af tölunefi ölvadi ~~fo~~
hedan i burdinn ~~lad~~
þegar skadi vas upp
fra burdin vas afblak
id þiins er blandi
vas per 12e Romi og vatni
tvær þi af glatt a hjalla
og dkemta mem dyr
bel þatt er R. vandans
ad sem þetskist þi ekki
ve þi fæd: Kapprodar
sem af ondudu Bredmeim
lausum vid Rumynum,
og ave dingid mikid
gómul lif og tridönye
þeir sem þann Rumy
eraki þetskist hamlyr

eftir að eg kom hjer
austur.
Eg hefði talvert
gaman af því eftir
að eg kom hjer austur
að frjetta hvernig gamlar
venjur viðhaldast og
klæðin og öll gerð gamla
hvers um sig væri
í þeirra minnum Það
fyrsta sem mjer
er hann hefði verið
gefið 50 aura. Guðlaugur
hjet hann með kristnu

hjörg dyggðug er hún
giftist hans hjá honum
og giftust þau hafa hann
lifðu í sinni og átta
2 börnum hvert hjá öðru
B. veislunni og hvað allir
að þeim hvöttu hann í
því að hafa hann í veislunni
Vér vorum hvor annars
í því að klæða vel hefði
hvern sig. Gamli maðurinn hafði
upp á því hvað fleiri
hann: veislunni var að
hans ordum
hann með kristnu " þar var forna hefð

hágnakeið sandak sackkel
~~gæsluskeið stráng~~ skeið
niðkeið kæfpokkið
og skeikan hjemabakaða
braudið og hinnegin b
audið skefsbraud þræla
braud skonrok og skey og
aðer skapaðan hlutir
Brennivin og rom og alls
konar áfengis drikke
nyja sian og sælfiskar
inns aðalgs braud Bre
og kringlur þetta er su
sem ecki veisla kem eg hus
send i og þiridur hun
segir sama! ir þeyra
kl hanns sögn kom þad
med kokið nefnem
magur med klettaeya

Að skuldum hafi verið
eða orðið (rástesamt)
eða orðið í þessum málum
hvar eg getur þess, að það
var nokkrum árum (1/5)
eftir að eg kom austur
giftkunni hérum byrjar í sinn
í Landbúnaðinn og var þar
nog af ölfongum og vand
hvar ráðlegast að hinda
vörð um hennar annan
Brúðgumann, sniðjar
og skæðar undir afl og
ljóta menn skíra ekki
á sig sá og vara gafnglaðir
vinir eftir sem áður
Nú má segja að öll ondin
öldin ömurleg hún er ekki

vellaus dans dansdæi
dem engjum þó Rann
Lömmúngin tre Rudá
leiðum að gera þjóðina
vellaus og 'onúða andleg
og líkamlega Þrjáðada
það er von að Hudin
um gremdisk er hann
kom heim frá Kyrkju
og fjeltak hvergi friðar
á leiðinni " Mikell er
sá munur hú sjer hafa
orðið hvað dem líf er í
ástandi var það í minni
ungdæmi þá hafði
hver dinn þaðan í frá
annum og rjett að þeim
veika, enda kom þá
morgun með klakkaum
og bjóð nær frá
Kyrkju dyrnú
þetta var dagur dags
líka þeir dagar dem
Kvæðin frá
Guðkungum Nads
Skrifað af Sigurþór Ólafssyni
Sonur Ólafs í Lokinhamri R. sýsl.

573

Af Borðhnífum flytur flot
og fer hér á eftir

Kvennfólk Sögur — Kvæði
Kattmanna við grafir. —
Eg heldi hann orði að skyldi vinur
hvör sem er hafi

574

Maður illa maturinn
margt kemur upp í vana
Svefnamanna sofnuginn
já í svörtu fór hjá Dana

Ertu að gjöra, maður minn?
margur ógnar vodinn afltar
Í hnakkt er maturinn
mega, og illa soðinn

Í Osfjallanu er upp á Afrem
og Skrönglótt leið
Oska sig að beint sé hún
fjöllunum er skipt á fold

Gipsa stillur hjá sig upp
Hella standa, er eg spyr að
Hver upphar gat nú mæta
nú dauður af vita fróð

Árnason Brúkar við fjöl
á stað í Hörðum á Báru
Skilfring er fast skegg utan
á skóstokk við af Hörðum á Báru

Eggja Jarni, sem at Árnesi bodi
Hoppa á Eyrum Hörðum megin
Nýfæddur sonur á Bóndastöðum

Rauða fés að líta í skóg
hafir eftir vana
Jarni er að fylla glas
fremst í hvítu Rauða